TUNA KİREMİTÇİ

Polisiye Gerilim

Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

2. BASKI

MEZUN CİNAYETLERİ

İstanbul'un köklü liselerinden birinin aşure gününde, mezunlardan işadamı Murat Karaağaç lise binasının çatısından düşerek ölür. Şüpheli görünen vakayı araştırmaya başlayan Başkomiser Perihan Uygur'un soruşturması yukarıdan gelen emirle engellenir. Ancak bu mezun cinayetlerinin sadece ilkidir. Cinayetler devam edecek, Perihan Uygur ekibiyle birlikte ardında hiçbir iz bırakmayan katilin peşine düşecektir.

Tuna Kiremitçi ilk polisiye romanı *Mezun Cinayetleri*'nde yepyeni bir kadın başkahramanla tanıştırıyor okuru: Vahşi cinayetleri aklı, tecrübesi, sakinliğiyle çözen Başkomiser Perihan Uygur...

Fotoğraf: Teri Erbes

Tuna Kiremitçi 1973'te Eskişehir'de doğdu. İlk edebiyat ürünleri 1991'de *Varlık*'ta yayımlandı. İnsan ilişkileri üzerine, bazıları sinema ve tiyatroya uyarlanan, Fransızcadan Çinceye, Arapçadan İtalyancaya 17 dilde yayımlanan romanlar yazdı. Ulusal gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yaptı. Aynı zamanda müzik çalışmalarıyla da tanınan Kiremitçi'nin besteleri kendisi dışında farklı sanatçılar tarafından da seslendirilmiştir.

KAKTUSUN

THG
0289453
STH

tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı

₺44

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-8275-6

9 786050 982756

Doğan Kitap

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Mezun Cinayetleri

Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

MEZUN CİNAYETLERİ
Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

Yazan: Tuna Kiremitçi
Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
1. baskı / Nisan 2021
2. baskı / Mayıs 2021 / ISBN 978-605-09-8275-6
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 446 05 99
Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Mezun Cinayetleri

Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

Tuna Kiremitçi

Doğan Kitap

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayatımın ışıkları Lerzan ve Can'a...

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

“Ölüm gelecek ve senin gözlerinle bakacak.”

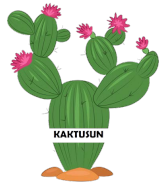
Cesare Pavese

“O ki, insanların göğüslerine vesveseler fısıldar. Gerek cinlerden, gerek insanlardan.”

Nas suresi

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

1

Lise müdürü Necmi Köse ön bahçede dizlerinin üstüne çökmüş, ölüye bakıyordu.

Ona "Kocakafa" lakabını bizzat kendisi, yedinci sınıftayken takmıştı. Şimdiyse başı parçalanmıştı, yüzü tanınmaz haldeydi. Beyninin ve kafatasının parçaları üç metre uzağa sıçrayıp duvarda kızıl lekeler bırakmıştı. Çarpmanın etkisiyle sağ bacağı kırılmış, deriyi ve kumaşı yırtan kemik dışarı fırlamıştı. Beton zeminde az ötedeki çimenliğe gitgide yaklaşan bir kan gölü oluşmuştu. Şimdiden pıhtılaşmaya başlamıştı. Şekli biraz Beyşehir Gölü'ne benziyordu.

Kırılan kemiğin yırttığı pantolon hariç, ölünün üzerindeki gri Armani takım zarar görmemişti. Ceketin yakasındaki mavi okul rozeti hâlâ parlıyordu. Kırmızı kravatı gevşememişti bile. Beyaz gömleğinin yaka düğmeleri kopmamıştı. Adamın başı yere çarpınca fışkıran kan, noktalar halinde serpilmişti hepsinin üzerine. İnsan kanının kendine has kokusu, sayıları her bahar aniden çoğalan sineklerin birkaç dakika içinde üşüşmesine neden olmuştu. Doğa şimdiden cansız bedeni içine almanın yolunu arar gibiydi.

Necmi Köse gözyaşlarını silerek ayağa kalktı, cesedin başında sessizce bekleyen Sinsi Güngör ve Piç Hakan'la bakıştı. Üç adam çocukluklarından beri tanışıyordu ama o an ilk kez karşılaşmış gibiydiler. Ölüm denen perde inmişti aralarına.

Okulun mavi-siyah bayrağını tekrar örttüler cesedin üzerine. İlk şoku atlatmışlardı ama kulakları hâlâ kendi nabızlarının sesiyle uğulduyordu. Liseden kalma bir eşek şakasının içindeydiler sanki. Kocakafa Murat birden doğrulup şu hallerine kahkahalarla gülmeye başlasa şaşırmayacaklardı.

Keşke o telefonu edecek başka birisi olsaydı.

Müdürün kulaklarında, Murat'ın karısının haberi aldığı an çıkardığı ulumaya benzeyen ses çınlıyordu. Daha önce kimsenin böyle bir ses çıkardığını duymamıştı. Hiçbir kadının ölüm haberi alışına tanık olmamıştı. Kimseye bir yakınının ölüm haberini vermemişti. Bundan sonra da vermemek için hayatından beş yılı seve seve feda ederdi.

"Ambulans birazdan gelir" dedi Sinsi Güngör.

"Polis de" dedi Piç Hakan.

Necmi Köse başını kaldırdı, binanın çatısına baktı. Murat Karaağaç oraya neden çıkmıştı? Yıllardır kilitli duran, anahtarının nerede olduğunu bile kimsenin hatırlamadığı kapıyı açmayı nasıl becermişti? Neden intihar etmişti? Neden bunun için okuduğu lisenin çatısını ve yüzlerce mezunun bahçeyi doldurduğu aşure gününü seçmişti?

Ne anlama geliyordu bunlar?

Gözünde yıllar öncesinden anılar canlandı. Murat'la yatılı öğrenciydiler. Geceleri canları sıkıldıkça parmaklıklardan atlayıp okuldan kaçar, cesaretlerini sınamak için Çamlıca'nın karanlık sokaklarına girerlerdi. Oraları mesken edinmiş berduşlar ve tinercilerle dalaşmaya çalışırlardı. Belalarını arar ama bulamazlardı; ya çok şanslıydılar ya da belanın erkekliklerini ciddiye almayacağı kadar önemsiz. Sonra büyümüşlerdi. Ölümsüz olmadıklarının epeydir farkındaydılar. Yine de karanlığın bu şekilde çökmesinde Necmi Köse'nin kabul edemediği, anlaşılmaz bir şey vardı. Bir şeyler yerine oturmuyordu sanki.

Aşure gününde okulun çatısına çıkıp herkesin gözü önün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de atlamak, otuz beş yıldır tanıdığı Murat Karaağaç'la bağdaşmıyordu.

Tekrar göz göze geldiklerinde, Sinsi Güngör ve Piç Hakan'ın da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Murat hayata gençliğinden beri şehvetle bağlıydı. Karısına, kızına, arkadaşlarına, şirketine... Hayatın tadını çıkarmayı ondan iyi kimse bilemezdi. Parayı sever, para harcamanın en havalı yollarını bilir ama başkalarına yardım etmekten de geri durmazdı. Lise binasına iki laboratuvar yaptırmıştı. Kapılarında ismi yazıyordu. Genç mezunlara iş imkânı sağlamayı severdi. Onların saygıda kusur etmeden yakınında olmalarını, giderek yaşlanan ruhuna neşe ve uçarılık katmalarına bayılırdı. Evinin duvarlarında, misafirlere gururla gösterdiği bir tablo koleksiyonu vardı. Pahalı saatlere ve arabalara düşkündü. Çevresinde kendisine minnettar insanlarla yaşayan, modern bir aşiret reisiydi adeta.

Lise müdürü cebinden paketi çıkardı, titreyen elleriyle sigara yaktı. Günün ilk sigarası kendisini daha da kötü hissetmesine yol açtı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, başı dönüyordu. Oradan koşarak ayrılmak, bir daha da dönmemek istiyordu. Ölüden birkaç adım uzaklaşıp duvara yaslandı, fırlattı attı sigaranın içmediği yarısını. Gözlerini kapatıp derin nefesler alarak panik duygusunu atlatmaya çalıştı. Daha yarım saat önce yüzlerce kişinin gülüp eğlendiği lise bahçesinde şimdi Murat Karaağaç'ın üç devre arkadaşı ve hizmetliler dışında kimse kalmamıştı. Yüzlerce mezunun bahçeyi terk etmesini kendisi sağlamıştı. Bunun için kürsüye çıkıp on beş dakika boyunca insanlara bağırıp çağırması gerekmişti. O kadar şaşkındı ki mikrofonu açmayı akıl edememişti. Şimdi boğazı ağrıyor, yorgun ses telleri yüzünden güçlükle konuşabiliyordu.

Bir de o tuhaf kadın ve kızı kalmışlardı bahçede. 1993 mezunu olduğunu söylemişti. Bu hem müdürün hem de Murat Karaağaç'ın mezuniyet yılıydı ama nedense yüzü tanıdık de-

ğildi kadının. Minyon bir tipti, püsküllü giysileri ve kısacık kesilmiş saçlarıyla şamanlara benziyordu. Bu haliyle hiçbir çağrışım ya da anı uyandırmıyordu müdürün zihninde ki bu nadiren olan bir şeydi.

Kadının on beş yaşındaki kızıysa Murat Karaağaç düştüğü an tesadüfen çatıya baktığında ısrar ediyordu. Orada bir değil, iki kişi görmüştü kız. Bunu birilerine anlatmak istiyordu..

Hep birlikte ambulansı, polisi ve Murat'ın eşini bekliyorlardı.

İnsanın hangi yaşta olursa olsun kendini savunmasız ve köşeye sıkışmış hissettiği anlar vardır. Bu duyguyu yaşayan, her şeyi hiç olmadığı bir berraklıkta görür. Daha önce varlığını bile fark etmemiş olduğu perdeler kalkınca hayat yeni bir gerçeklik kazanır. Hem dehşet hem de hayret uyandıran bir evden kovulma duygusudur bu. Geçici olması dışında hoşa gidecek bir yanı yoktur. Müdür de sekiz yılını sıralarında ve yatakhanesinde, son üç yılını da müdür makamında geçirdiği okulunu o an böyle görüyordu; sanki ilk kez bakıyormuş gibi.

Okulun yüz yirmi yedi yıllık tarihinde pek çok olay vardı: hayalet hikâyeleri, duvarlarını süsleyen fotoğraflardaki fraklı ve fesli müdürler, kuşaktan kuşağa anlatılan efsaneler... Sıralarından şehzadeler, farklı milletlerden din ve devlet adamları, sanatçılar, hayatları idam sehpasında ya da sürgünde son bulmuş idealistler geçmişti. Yaşlı bina Balkan ve Dünya savaşlarına, işgale, Milli Mücadele'ye ve devrimlere tanıklık etmişti. Okulun uzun ve loş koridorlarında hepsinden izler görülür, kulak kesilenlerin bazen duyabildiği fısıltılar yankılanırdı.

Haydarpaşa Garı'nın küçük versiyonuna benzeyen, U biçiminde, Alman mimarisini yansıtan bir binası vardı okulun. İlk iki kat sınıflara, üçüncü katsa yatakhanelere ayrılmıştı. Üç kanadından birer kapıyla çıkılan ön bahçe, Küçük Çamlıca Caddesi'ne kadar uzanırdı. Burada biri küçük, diğeri bü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yük iki kapı bulunuyordu. Bütün liselerin kapılarına benzeyen ilki, gündelik giriş çıkışlar içindi. Yan sokağa açılıyordu. Üzeri kabartmalarla bezeli, büyük bakır kapıysa kanatları açıldığında tüm caddeyi kucaklar, özel günlerde törenler için kullanılırdı.

Kapılarla okul arasındaki kısımda bayrak törenlerinin yapıldığı ön bahçe, yüz elli metre boyunca uzanıyordu. İki voleybol ve iki basketbol sahası, girişten binaya kadar giden arnavutkaldırımı yolun iki yanına, simetrik olarak yerleştirilmişti. Binayı oluşturan U'nun ortasında kalan alanı yüz yıllık ağaçları ve fıskiyeli havuzuyla orta bahçe süslüyordu. Burası da binanın Boğaz'a nazır arka bahçesiyle birleşirdi. Genellikle araç girişleri için kullanılan ve Çamlıca sırtlarına açılan bir arka kapı vardı burada. Arka kapıyla arka bahçe arasındaki alana, öğretmenlerin araçları için küçük bir otopark sığdırılmıştı. Bu haliyle İstanbul Erkek, Robert, Saint Joseph, Kabataş, Galatasaray, Vefa ve Kuleli Askeri liselerinin karışımı bir atmosfer sunuyordu. Onlara hem benziyor hem de tuhaf bir şekilde hiç benzemiyordu. Bir boy küçükleri gibiydi. Eğitim kalitesininse aşağı kalır tarafı yoktu, hatta bazılarına göre hepsinin üstündeydi. Mezunlarının çoğu yurtiçinde ve yurtdışında iyi üniversitelere giriyordu. Aralarında tanınmış simalar vardı.

Bütün bunlara rağmen, okul Çamlıca sırtlarında kendisini bile isteye unutturmuştu adeta. Varlığı sadece LGS sınavlarında ve dönemi konu alan belgesellerde hatırlanıyordu. Diğer köklü liselerin aksine görünmekten çekinen, sadece eğitimin değerini bilenlerin dikkatine açık, neredeyse gizemli bir hali vardı.

Böyle bir şeyse ilk kez yaşanıyordu. Gökten düşmüştü adam; hem de bahçeyi her yaştan mezunun doldurduğu aşure gününde.

Aşure günü için ideal zamandı; mayıs başında güneşli, ya-

zı müjdeleyen bir gün. Çamlıca üzerinde birkaç bulut, can sıkıcı derecede normal bir sabahı selamlıyordu. Olay anında okulun ön bahçesinde anıları yâd ederek gülüşen, şakalaşan ve dedikodu yapan iki yüze yakın insan vardı. Niyetleri birkaç saati bu şekilde geçirmek, ardından sahil lokantalarına dağılıp öğle rakısı içerek, yıllar önce göçüp gitmiş sınıf arkadaşlarını anmaktı. Mezuniyetten sonraki hayatın zalimliğini unutmaya çalışacaklardı. Ergenlik yıllarının neşesini hatırlamak isteyeceklerdi. Kendilerini lise sıralarındaki pervasız, ağzı bozuk ve masum gençler gibi hissedeceklerdi.

Nihayet sıra aşure yemeye gelecekti tabii; gerçi tabaklarda bekleyen aşurenin herhangi bir pastaneninkinden farkı yoktu ama Nuh efsanesinden beri yapılışı, okulun kuruluş felsefesindeki çoğulculuğu ve paylaşımcılığı temsil ediyordu. Tabakların bir kısmı da Üsküdar'ın yoksullarına dağıtılmak üzere ayrılmıştı. Son sınıflardan yirmi öğrenci, bu görev için seçilmişti.

Saat 11.37'de düşmüştü Kocakafa Murat, herkes güzel bir güne hazırlanırken. Bedenin düştüğü noktanın yakınındakiler kaçışıp arkalarındakilere çarpmışlardı. Onlar da dönüp baktıktan sonra aynı şeyi yapınca, bu kalabalıkta suya atılmış taş misali, halkalar halinde bir dalgalanma yaratmıştı. Çığlık atanlar, dengesini kaybedip düşenler, çocuklarını telaşla kucaklayanlar olmuştu. İnsan ruhu ölüme en doğal ve anlaşılır tepkisini vermiş, ondan uzaklaşmak istemişti. Böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Düşüş hepsinin hayatını ikiye bölmüştü, dikey bir çizgiyle.

Konuşmayı sevmediği için vaktiyle arkadaşlarının "Duvar" lakabını uygun gördüğü lise müdürü Necmi Köse, şok geçirse de durumu kontrol altına almayı bir şekilde başarmıştı. Şimdiyse vakıf yöneticileriyle ve medyayla nasıl baş edeceğini düşünüyordu. Okulun geleneği, müdürü tüm bunlardan sorumlu kılıyordu.

Mezuniyetinden yıllar sonra yeni bir sınav bekliyordu onu.

2

Ön bahçenin cesedin bulunduğu yarısı sarı polis şeridiyle çevrilmişti. Her tarafta telsiz sesleri cızırdıyordu. Olay Yeri İnceleme ekibi beyaz tulumlarıyla çalışmaya başlamıştı. Kısa boylu, tıknaz bir adam olan adli tabip, muayenesini yapmak için ölünün yanına çömelmişti. Binanın ana kapısının önüne kadar gelen ambulans, cesedi morga götürmek için bekliyordu. Tören kapısının önünde, vakayı görüntülemek isteyen gazeteciler içeri girmek istiyor ve okulun güvenlikçileriyle boş yere tartışıyordu. İntikal eden ilk ekip durumu şüpheli ölüm vakası olarak bildirmişti.

Lise müdürü Necmi Köse bahçede düşüncelerini toparlamaya çalışarak volta atıyordu. Bu arada günün ikinci sigarasını yakmış, kendisini ilkinde olduğundan daha az kötü hissetmişti. Murat Karaağaç'ın yurtdışındaki devre arkadaşları da acı olayı WhatsApp gruplarından öğrenmişlerdi. Lise müdürüne dünyanın dört bir yanından telefonlar yağıyor, o ise yapacak bir şey olmadığını hepsine tek tek açıklamak zorunda kalıyordu. Bu arada kendi karısını aramayı unuttuğunu fark etti. Çocuklarla beraber Sapanca'daki evlerindeydiler, şu an onları telaşlandırmamak belki de en doğrusuydu.

Karar vermeye çalışırken, birden karşısında orta yaşlı, tombul bir kadın buldu. Kıvırcık siyah saçlı ve kalın dudaklıydı kadın. Zekâ dolu siyah gözleri dikkatle bakıyordu. Çok

hafif makyaj yapmıştı. Boyu bir altmış civarındaydı. Uzun, siyah bir etek ve uzun kollu, bordo bir penye bluz giymişti. İrice burnu sevimli bir hava veriyordu yüzüne. Müdürün ayda birkaç kez görüşmek zorunda kaldığı okul aile birliği üyelerine benziyordu.

"Lise müdürü siz misiniz?"

"Bakın şimdi burayı boşaltmanız lazım" dedi Necmi Köse. "Polisler kalabalık istemiyor. Görevli olmayanları çıkarıyorlar. Öğrenci velisi misiniz?"

Kadın gözlerini müdürden ayırmadan gülümseyerek elini çantasına attı, çıkardığı kimliği gösterdi. "Cinayet Büro'dan Başkomiser Perihan Uygur. Konuşabilir miyiz?"

Müdürün polisle çok işi olmamıştı şu hayatta, yine de karşısındaki kadın hayalindeki başkomiser tipine pek uymuyordu. Hem neden Cinayet Büro'yu yollamışlardı ki?

"Şey, tabii..." dedi adam. "İsterseniz odama çıkalım."

"İyi olur" dedi kadın, tekrar gülümseyerek.

Duvar Necmi'nin odası müze gibiydi. Lisenin köklü ve gizemli tarihi adeta burada vücut bulmuştu. Köşede lisenin efsane müdürlerinden birinin Fransız tarzı maun çalışma masası duruyordu. Okulun Osmanlı zamanında çizilmiş, eski harflerinden mürekkep mavi-siyah logosu, varaklı bir çerçeve içinde diğer duvarı kaplamıştı. Halıların Acem işi olduğunu anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. Yeşil kadife perdeler odaya hâkim ahşap rengini hoş bir şekilde tamamlıyordu. Müdürün torna ayaklı, üzeri deri kaplı çalışma masasının arkasındaki duvarda, Atatürk'ün gözlüklü, çerçevelenmiş bir siyah-beyaz fotoğrafı asılıydı. Dikkat edince fotoğrafın sağ alt köşesindeki, Gazi'nin okulu ziyaret ettiği zaman yazmış olduğu başarı dilekleriyle imzası görülüyordu. Masanın üstünde deri sümen takımı, kibar bir kristal isimlik ve MacBook Air bilgisayar vardı. Tam karşıdaki duvarı ciltli kitaplarla dolu bir kütüphane kaplamıştı. Perihan bir süre be-

ğenerek baktı tüm bunlara. Odadaki 19. yüzyıl kokusunu içine çekti.

"Kızım da burada okumak istiyordu ama puanı yetmedi."

"Evet lisemize girmek son on yılda çok zorlaştı" dedi müdür, o haldeyken bile saklayamadığı bir gururla. "Devlet lisesi olduğumuzdan veliler için özel okullara göre çok daha az maliyetliyiz. Başarılı öğrenciler bize yöneliyor ve haliyle giriş puanı arttıkça artıyor. Ben bile şimdi olsa büyük ihtimalle giremezdim."

"Öğrencileriniz genellikle erkek midir?"

"Niye sordunuz?"

"Konuşmaya bir yerden başlamak lazım işte."

"Aslına bakarsanız bu yüzyılda kız öğrencilerimizin sayısı çoğaldı. Herhalde artık kız çocukları daha zeki oluyorlar."

"Ya da daha çalışkan."

"Belki de. Yakında erkekler azınlıkta kalırsa hiç şaşmam."

Perihan başıyla Atatürk'ün resmini gösterdi. "Bu onun hoşuna giderdi herhalde."

"Eh, bu bazı eski kafalı mezunlarımızın hoşuna gitmese de aslında ben de sizinle aynı fikirdeyim."

Adamın ellerindeki titreme dikkatini çekmişti Perihan'ın. "Müdür Bey, iyi misiniz?"

"Kusura bakmayın, hâlâ kendime gelebilmiş değilim" diyerek bir eliyle duvara dayandı ve başını pencereye çevirdi Necmi Köse. Sesi ağlamaklıydı. "Murat sınıf arkadaşımdı. Olanlar bana kötü bir rüyaymış gibi geliyor."

"Kapıyı kapatabilir miyiz? Biraz yalnız konuşmak için."

"Elbette..." dedi müdür ve konuşmayı acıklı bir yüz ifadesiyle dinleyen genç muavinine çıkmasını işaret etti. Perihan'a masasının önündeki iki antika koltuktan birini gösterdi. Kendisi de diğerine oturdu. Bu arada Perihan gözlem yapma fırsatı buldu. Bu lisenin mezunları düşünülünce akla gelen profile tıpatıp uyuyordu adam. Yaşadığı şoka rağmen gü-

zel konuşan, seçkinliğini karşısındakinin gözüne sokmayan, duygularına olabildiğince hâkim... Narin elleri, ince uzun parmakları vardı. Siyah kruvaze ceketinin yakasında okulun rozeti, parmağında alyansı parlıyordu. Cinayet Büro'da genellikle toplumun bağırsaklarına savrulmuş insanlarla uğraşan Perihan, böyle bir centilmenle zaman geçirmekten şikâyetçi değildi.

"Bir şey içer miydiniz hanımefendi?"

"Sağ olun, uzun kalmayacağım."

Kapı çalındı, içeri rasta saçlı, üzerinde *Pantera* yazan siyah tişörtlü, kolları dövmeli bir genç kadın girdi. Çok uzun boyluydu, yüzücüler gibi geniş omuzları vardı. Dizleri yırtık bir mavi kot pantolonla siyah asker botları giymişti. Yeşil gözleri dünyadaki tüm acıları görmüş ve bir şekilde atlatmış gibi bakıyordu.

"Yardımcım Komiser Ayla" dedi Perihan. "Kendisi soruşturmada bana yardımcı oluyor."

"Soruşturma mı?" dedi Necmi Köse.

"Takdir edersiniz ki lisenizin çatısından düşen mezunlara her gün rastlamıyoruz. Üstelik olay anında orada birini daha gördüğünü söyleyen tanığımız var. On beş yaşında bir kız."

"Birisi daha var amirim..." dedi rasta saçlı kadın. "Hizmetlilerden biri de çatıda o an başka bir şahıs daha görmüş."

"Hangisi?" dedi müdür, birisi iğne batırmış gibi doğrularak.

Ayla cevaplamadan önce başkomiserin başıyla onay vermesini bekledi. "Muharrem isimli yaşlı bir adam. Kendisi okulun emektarıymış."

"Müdür Bey siz bu okulun eski öğrencisisiniz" dedi Perihan. "Söyleyin bana, insan o çatıya niye çıkar?"

"En ufak bir fikrim yok. Gerçi orası bizim öğrenciliğimiz zamanında ara sıra zaman geçirdiğimiz bir yerdi. Gizli gizli şarap, sigara falan içerdik. Kopyalarımızı saklardık. Malum, her okulda vardır öyle zula yerler. Ama on beş yıl önceki mü-

dür çatının girişini kapattı. O zamandan beri kimsenin çıktığını sanmıyorum."

"Anahtarı kimde durur o girişin?"

"Hizmetlilerde herhalde, o kadar zaman geçti ki. Kim bilir nereye koymuşlardır."

"Ama yukarı çıkabildiğine göre edinmiş olmalı anahtarı. Belki de o kadar zor bir yerde değildi. Neyse birazdan gidip bakarız."

"Orası şimdi müze gibidir..." diye mırıldandı müdür. "Duvarlar eski öğrencilerin karalamalarıyla doludur. İçlerinde bugünün ünlü sanatçıları, bürokratları falan bile var. O yüzden yıllardır boyatılmadı."

"Yani sizin zamanınızda popüler bir yerdi. Yani Murat Karaağaç'ın da öğrenciliği zamanında..."

"O zamanlar farklıydı..." dedi Necmi Köse içini çekip. "Nasıl desem, seksenli yıllarda lisemiz bir geçiş dönemindeydi. Biraz da otorite boşluğu vardı. Öğrenciler daha kafalarına göre hareket edebiliyorlardı. Ama şimdi öyle değil. Disiplin sorunumuz yok. Kameralar sayesinde nerede ne oluyor görebiliyoruz."

"Kaç kamera var?"

"Dokuz on tane vardır herhalde. Binanın çeşitli yerlerinde."

"O zaman kayıtlarını almamız gerekecek."

"Tabii ki. Ne gerekiyorsa veririz. Fakat ne bileyim, şeyden söz etmiyorsunuz değil mi?"

"Cinayet ihtimalinden mi?"

"Evet..." diyerek yutkundu müdür.

"Valla neden bahsettiğimizi daha ben de bilmiyorum. Acınıza hürmetim sonsuz ama şimdilik soruları ben sorsam misafirliğimiz kısa sürer."

"Anlıyorum. İzninizle ilacımı alabilir miyim?"

"Tabii ki..." dedi Perihan ve yardımcısına güvenliğe gidip kamera kayıtlarını almasını söyledi.

Bu arada müdür çekmecesinden küçük, kahverengi bir şişe çıkarmış, avcuna döktüğü haplardan birini ağzına atıp masasındaki cam sürahiden bardağa doldurduğu suyla yutmuştu. Perihan'la tekrar göz göze gelince mahcup bir şekilde "Tansiyon hapları" dedi. "Allah sizi inandırsın, hiç bugünkü kadar ihtiyaç duymamıştım."

"Tekrar başınız sağ olsun. Bu arada, şu raftaki gözlük pek güzelmiş. Antika mı?"

Müdür başını çevirdi, kütüphanenin en üst rafındaki Mark Twain ciltlerinin önünde duran, geçen yüzyılın başlarından kalma yuvarlak tel çerçeveli gözlüğe miyop gözlerini kısarak baktı.

"Kaç gündür onu arıyordum. Nasıl hemen gördünüz?"

Perihan'ın konuşmanın geri kalanında öğrendiği tek dişe dokunur bilgi Murat Karaağaç'ın da müdür gibi Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Locası'na kayıtlı olduğuydu. Mezunlar arasında çok sayıda mason olduğu düşünülünce bu da şimdilik bir şey ifade etmiyordu.

Bahçeye indiklerinde voleybol sahasının önündeki banka oturmuş ağlayan Neşe Karaağaç'ı gördüler. Yanında şık giyimli iki mezun vardı. Kadın başını yaşlı olanın omzuna koymuştu. Diğeri de elini tutuyordu. Zayıf, kırk yaşlarında, çok güzel bir kumraldı. Yeşil tişört, kot pantolon ve sandalet giymişti. Evden nasıl çıktığını bilememişti belli ki. Kadının ellerinin güzelliği dikkatini çekti Perihan'ın. French oje bir ele ancak bu kadar yakışırdı. Kadın Necmi Köse'yi görünce kalktı, birbirlerine sarılıp tek kelime etmeden, öylece kaldılar. Sonra çok alçak bir sesle "Necmi... Ah Necmi..." diye inledi Neşe Karaağaç.

Böyle sahnelere alışkındı Perihan; Gültepe ya da Bağcılar'daki garibanlar da yakınları öldüğünde aynı acıyı çekiyorlardı. Ama o an tanık olduğunda farklı bir katman, değişik bir enerji olduğunu düşündü. Aklına aristokrasi, seçkin-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

lik, alafrangalık gibi şeyler geldi. Sonradan bu sahneyi her hatırladığında da bunlar üzerine düşünecekti.

Perihan acılı kadına başsağlığı dileyip yakında ziyaret edeceklerini söyledi, cesede son kez bakıp adli tıbba sevk edilmesi için onay verdi ve olay yerine henüz intikal etmiş Savcı Berke Çelik'le karşılaştı. Erken dökülmüş saçlarına rağmen biçimli kafası ve kızıl sakalıyla hoş bir adamdı. Köşeli bir çenesi, çıkık elmacıkkemikleri vardı. Kırklı yaşlarının ortasındaydı, tek falsosu ergenler gibi zayıf olmasıydı. Her zaman kıtlıktan çıkmış gibi dururdu. Bu yüzden giydiği şık takım elbiseler üzerine bol gelirdi hep. O gün de lacivert bir takım giymiş, bordo kravat takmıştı.

"Ne diyorsun Perihan Abla?" dedi gevrek sesiyle, selam sabah faslından sonra.

"Bilemedim. Kazaya benziyor."

"Sanki."

"Şu çatıya çıkıp bakacağım şimdi. Geliyor musun?"

Bu arada Ayla kamera kayıtlarını toplamış, çatıda ikinci bir şahıs gördüğünü iddia eden genç kız ve yaşlı hizmetliyle konuşmuştu. Perihan'ı Olay Yeri İnceleme ekibinin suratsızlığıyla meşhur amiri Hulki'yle konuşma zahmetinden de kurtarmıştı. Ortada kanıta benzeyen bir şey yoktu. Herhangi bir boğuşma izine ya da savunma yarasına rastlanmamıştı. Ölünün giysileri DNA analizi için adli tıbba gönderilecekti yine de. Ceketin cebinden bir melek biblosu çıkmıştı. Çarpmanın etkisiyle beşe ayrılmış, her hediyelik eşya mağazasında bulunabilecek nostaljik bir şey... Bir zamanlar her orta halli evin camlı dolabını süsleyenlerden. Kanatlarını açmış dua eden küçük bir kız.

"İnsan niye cebinde bunu taşır ki?" dedi Perihan, kanıt poşetindeki parçalara bakıp.

"Bilemedim amirim. Genç kız ve hizmetli olay anında bahçede yüz seksen derece farklı konumdaymışlar. Aşağı yuka-

rı aynı şeyi söylüyorlar. Önce bir gölge görmüşler, sonra o düşerken hemen arkasında ikinci bir şahıs belirir gibi olmuş. Ama güneş gözlerini aldığı için emin değiller pek."

Perihan elini gözlerine siper ederek baktı Murat Karaağaç'ın düştüğü yere. Binanın ön cephesi batıya baktığından, adamın düştüğü anda güneş bu bakış açısından aşağı yukarı çatıyla aynı hizada olmalıydı. Ters ışıkta oradaki birinin aşağıdan sadece gölge olarak görülmesi doğaldı. Doğal olmayansa kerliferli birinin aşağısı o kadar kalabalıkken ve o saatte çatıya çıkması, bu da yetmiyormuş gibi aşağı düşmesiydi. İntihar etmek için bile garip bir seçimdi. Kaldı ki müdürün anlattığı kadarıyla Murat Karaağaç intihar edecek birine benzemiyordu; tabii işin içinde başka bir şey yoksa.

"Adli tabip ölümün düşme anında yaşandığını söylüyor" dedi Ayla. "Adam epey alkollüymüş. Kadaverik spazmdan dolayı vücut katılaşmaya başlamış bile."

Muharrem adlı hizmetlinin rehberliğinde çatıya çıktıklarında savcı hayranlık belirten, uzun bir ıslık çaldı. İstanbul önlerinde daha önce hiç görmedikleri bir açıdan uzanıyordu. Hiçbir kartpostalda olmayan bir Çamlıca manzarası. Üsküdar, Beşiktaş ve Kadıköy'ün aynı anda görülebildiği, sihirli bir nokta. Tam hayallere dalınacak ya da kafa çekilecek yer.

Çatı kapısının zorlamayla açıldığı, izlerden anlaşılıyordu. Zaten girişteki engel de eski püskü bir asma kilitten ibaretti. Anahtara ihtiyaç duyulmamıştı. Asma kilit kırılırken demir kapının boyası biraz zarar görmüştü sadece. Önündeki on metrekarelik düzlük, taraçaya benzer bir alan oluşturuyordu. Güvercin dışkılarıyla dolu, beton bir zemini vardı. Duvarlarda yıllar öncesinden kalma sözcükler ve şekiller kazılıydı. Burada kamera yoktu. Ön cephenin alnındaki saati çevreleyen eğimli duvar bir çeşit korkuluk görevi görüyordu. Kazayla düşülecek bir yere benzemiyordu pek.

Perihan kapının olduğu duvara uzun yıllar önce kazınmış

"Cehennem Melekleri", "And Justice For All", "Deve İbrahim buradaydı" gibi irili ufaklı yazılara baktıktan sonra Ayla'ya döndü. "Hulki'ye söyle buralara bir baksın. Asıl olay yeri burası. Ayak izlerini falan incelesinler."

"Baş üstüne. Kamera kayıtlarını bugün mü izleriz amirim? Odayı ayarlayayım."

"Akşama artık. Buradan kızın okuluna veli toplantısına gitmem lazım."

Cep telefonuyla sağın solun fotoğrafını çekmeye koyulmuş Ayla acı acı gülümsedi. "Ne diyeyim amirim, Allah kolaylık versin."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

3

Rehberlik öğretmeni kadın makineli tüfek gibi konuşuyordu. Böyle giderse Ceylan'ın okulu zor bitireceğini söylüyordu. Sınıf düzenini bozuyor, öğretmenlere ters cevaplar veriyordu Ceylan. Öğrenciler onun varlığından tedirgindi. Notları kötü olmasa da kızın özel durumuna anlayış göstermenin bir sınırı vardı. En hayırlısı buradan alınıp otistik öğrencilere eğitim veren bir yere verilmesiydi.

Konuştukları sınıf, sıradan bir devlet dairesi gibiydi. Taş çatlasa kırk metrekarelik bir yer. Tek penceresinden üç katlı bir otopark, onun arkasında da Fatih Camii'nin görkemli minareleri görünüyordu. Talaş ve çamaşır suyu karışımı bir koku vardı. Gecekondu mavisine boyalı duvarlar kasvetliydi. Açık camdan giren mayıs rüzgârının gücü, canından bezmiş gri perdeyi kımıldatmaya yetmiyordu. Veli toplantısına son anda, öğretmenler artık gitmek üzereyken yetişebilmişti Perihan. Pazar trafiğine takılınca bir an vazgeçmeyi düşünmüş ama sonra kalbinin derinliklerinde, belki bu sefer eğitimcilerden yeni bir şey duyacağına dair bir umut bulmayı başarmıştı. Şimdiyse ilk günden beri yıldızının barışmadığı rehberlik öğretmeninin tekdüze sesi, içinde mide yanmasına benzer bir duygu uyandırıyordu. Hani insan aç karnına asitli bir şey içer ve sonradan pişman olur ya, işte öyle bir duygu.

"Otistik değil, otizmli..." dedi Perihan. Ömrü bu düzeltme-

yi yaparak geçiyordu. "Ayrıca onunki Asperger Sendromu. Böyle çocuklara eğitim veren bir yer biliyorsanız da size minnettar olurum."

"Bu konu benim alanım değil."

"Biliyorum."

"Ceylan bize yardımcı olmazsa biz de ona olamayız. Lütfen kusura bakmayın ama bunu size son kez söylüyorum."

"Benim kızım elinden geleni yapıyor hanımefendi. O özel bir çocuk. Biraz da olsa özel muameleyi hak ediyor. Şimdiye kadar düşük not almadı. Okulu bitirmek istiyor."

"Ama yine de en doğrusu onun gibi çocuklara eğitim verecek bir yer bulmanız."

Rehberlik öğretmeninin Perihan'a söylemediği şeyse, on dört yaşındaki Aspergerli bir çocukla ne yapacağıydı. Gerçi gayet iyi biliyordu ne yapacağını: Evladını sevecek ve onun için savaşacaktı. "Asperger Sendromu ortadan kalkarsa insanlığın ilerlemesi durur" diyen bir yazı okumuştu. Bilimdeki sayısız gelişmenin ve pek çok ölümsüz sanat eserinin Asperger Sendromu'na sahip zihinlerden çıktığı söyleniyordu. Neden Ceylan da uygarlığa bir şey katmak için doğmuş olmasındı? Dünyaya böyle çocuklara gereken eğitimi veremeyen bir ülkede gelmişse onun suçu değildi ya!

Kendisini yenik ve kızgın hissederek çıktı okuldan. Tarihi yarımadayı her bahar saran erguvan kokusu bile içindeki sıkıntıyı dağıtamadı. Köşeyi dönüp de ara sokağa bıraktığı arabasını çekmeye çalışan trafik polislerini görünce durdu. Arka arkaya üç derin nefes aldı. Şimdi günün acısını bu çocuklardan çıkarmanın anlamı yoktu. Kimliğini gösterdi ve üniformalı memurların özürlerini sakince kabul etti.

"Ekipteki arkadaşlara söyleseydiniz ya amirim..." dedi, kısa boylu genç polis. "Az kalsın götürecektik valla arabayı."

"Cuma namazına gitmişsinizdir diye düşündüm."

Genç polis kafasını kaşıdı. "Ama bugün cuma değil ki."

"Haklısın, değil..." dedi Perihan ve çalıştırdı arabayı. Yol boyu beyni kısa devre yapmış bir mutfak robotu gibi titreşti durdu.

Eve döndüğünde Ceylan'ı odasında yere bağdaş kurmuş, elleri çenesinde, kocaman bir yapboza bakarken buldu. Arkasını pencereye vermiş, kırmızı eşofmanıyla oturuyordu. Ayağında rengârenk çizgili çoraplar, kulağında kocaman pembe kulaklıklar vardı. Kestane rengi saçlarını başının üstünde bir kurşunkalemle toplamıştı. Uzun boynu dinlediği müziğin ritmiyle, iki yana sallanıyordu. Küçüklüğünden beri saatlerce hiç sıkılmadan uğraştığı şeydi yapboz. Gerçekten odaklanmaya değer gördüğü tek şey. Zeminin neredeyse yarısını kaplayan yapbozun dörtte üçü tamamlanmıştı. Amerikalı ressam James Rizzi'nin bir tablosuydu birleştirilmesi gereken. Onlarca insan, bina ve hayvan karmakarışık bir şekilde, rengârenk resmedilmişti. Perihan'a göre dünyanın en göz yorucu manzarasıydı.

"Merhaba kızım" dedi, yatağın ucuna ilişip. Cevap olarak sadece hafif bir baş sallama aldı. Öyle ki, bunun bir cevap olduğunu çocuğu tanımayan biri anlamayabilirdi.

"Bugün okuluna gittim, biliyorsun..."

Ceylan eğilip bir parça aldı ve onu yapbozdaki yerine yerleştirdi. Dinlemesi istenen şeye kayıtsız olduğunu göstermek istiyordu. Perihan kızına bakıp onun ne kadar güzel olduğunu düşündü. Zamana bağlı olmayan, başkasının onayına ihtiyaç duymayan bir güzellikti. Atalarının en güzel hatları onun yüzünde buluşmuştu sanki. Annesini her defasında hayran bırakıyordu.

"Öğretmenlerle senin hakkında konuştuk..."

Ceylan kulaklıkları yavaşça çıkarıp tavana baktı. Kimseyle göz göze gelmekten hoşlanmazdı. "Benim hakkımda konuşmayı sevmiyorlar."

Kızın düşünme biçimini bildiği için itiraz etmeye kalkma-

dı. Kendi güzergâhında ilerleyecekti. "Bu senin hatan değil. Onların eksikliği. Üstelik çaba göstermeye de belli ki niyetleri yok."

Ceylan tekrar omuz silkti. Okul denen saçmalığın umurunda olmadığını söylüyordu. Orada birilerinin kendisini anlamasını umut etmiyordu. Annesinin bu işe niye bu kadar üzüldüğünü de anlayamıyordu zaten. Sonuçta bir aradaydılar, müzikleri, bilgisayar oyunları ve yapbozları vardı. İnsan daha fazla ne isteyebilirdi şu hayatta?

Perihan kıymalı makarna yaptı, en sevdiği yemekti kızının. Sepeti sarkıtıp apartmanın altındaki bakkaldan margarin, yumurta, yoğurt ve Coca-Cola aldı. Bunları deftere yazması karşılığında bakkalın hemen her şey hakkındaki şikâyetlerini dinledi. Sonra Ceylan'la televizyonun karşısındaki kanepeye tabakları ellerinde oturup haberleri izleyerek yediler. Beklenen haber çok geçmeden çıktı. Geleneksel aşure gününde çatıdan düşüp ölen ünlü işadamı, İstanbul'un köklü liselerinden birini yasa boğmuştu. Polislerin ayağına dolanmayı seven habercilerden birini ekranda görünce canı sıkıldı.

Yemekten sonra Ceylan yapbozuna döndü, Perihan da bulaşıkları yıkayıp sigara içmek için balkona çıktı. Akşamın tül örtüsü ağır ağır inerken Kumkapı tarafından cılız bir esinti geliyordu. Sur içindeki çoğu benzeri gibi dar, kıvrımlı ve ağırbaşlıydı sokakları. Filibeli Hilmi'nin kahvesinde floresan ışığında birkaç adam oturmuş kâğıt oynuyordu. Doğramacı İsmail belini incitmemeye çalışarak kapatıyordu kepenkleri. Kuaför Çiğdem kaldırımda kedilerini levrek artıklarıyla besliyordu. Mahallenin yeni sakini Afrikalı siyah gençler kim bilir hangi dili konuşarak balkonun altından geçtiler. Doğma büyüme Fatihliydi Perihan, neredeyse tüm hayatı bu evde geçmişti. Burada doğmuş, büyümüştü; annesi öldükten sonra kocasıyla taşınmışlardı eve. Şu devirde kira ödememek büyük nimetti, hele devlet memuruysan.

Küvet büyüklüğündeki balkon boy boy saksılarla doluydu. Mevsimine göre laleler, sardunyalar, yaseminler açardı. Bu kocasının tek tutkusuydu. Perihan'ın bazen onları kıskandığı olurdu. Kıskandığı tek şey çiçeklerdi şu hayatta. Bu duygunun akıllı insanlara göre olmadığını düşünürdü Başkomiser Perihan Uygur.

Çatıdan düşen adamın parçalanmış kafatası geldi aklına. İçine ilk kez girdiği tarihi lise binası... Sonra kızının okulu. Diğerinin tersine çirkin, iç karartıcı bina. Sesiyle midesini tırmalayan rehberlik öğretmeni... Bazen yorgun hissediyordu kendini. Ellisini geçmiş, emekliliği kapıda bir polisti. İstanbul denen şehri en karanlık deliklerine kadar tanımıştı. Yapacak fazla bir şey olmadığını anladıkça bir rahatlık geliyordu insana; artık insanlığın öldüğünü değil, henüz doğmamış olduğunu düşünmeye başlıyordunuz. Belki de henüz kimsenin tanımadığı bir anneden, bilinmeyen bir gelecekte doğacaktı gerçek insanlık. Tarih kitaplarında şimdiki halimizden acıyarak bahsedeceklerdi.

Felsefi düşünceleri sokak kapısında dönen anahtarın sesiyle bölündü. Sigarasını balkon demirinde söndürüp kocasını karşılamak üzere içeri girdi.

"Evde miydin sen?" dedi kocası, ceketini asarken. Ellilerinin ortalarında, tombul bir adamdı. Kırlaşmış şakaklarındaki az biraz saç dışında keldi. Kemikli bir Makedon burnu, kahverengi gözleri vardı. Şefkatle bakan, derin ve yumuşak gözler. Resepsiyon memuru üniforması giymişti. Siyah ceket, siyah pantolon, beyaz gömlek. Gömleğin göğsüne tutturulmuş isimlikte, kırmızı üzerine beyaz harflerle BÜLENT UYGUR yazıyordu. Göğüs cebine otelin logosu altın sarısı iplikle işlenmişti. Bir ortağıyla Topkapı'da açtığı kuruyemişçi iki yıl önce iflas ettiğinden beri bu işi yapıyordu.

"Merkeze gideceğim birazdan. Seni bekliyordum."

Karısının dudağına bir öpücük kondurdu Bülent. "Yine

mi mesai yahu akşam akşam? Yoruyorlar benim karımı."

"Aç mısın? Kıymalı makarna var. Salata da yaptım."

"Hayırdır, canın mı sıkkın senin?"

"Bugün veli toplantısı vardı."

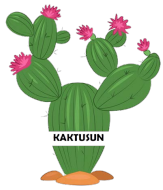
"Doğru be. Kafa kalmadı valla. Hay Allah, kötü mü geçti?"

Veli toplantısı iyi geçen bir şey olmamıştı hiç. Tek teselli-leri, bunun sorumlusunun kızları ya da kendileri olmadığını artık anlamış olmalarıydı. Bu gerçeği kavrayana kadar az acı çekmemiş, suçluluk duyguları içinde az kıvranmamışlardı. Beş dakika kadar da Bülent'in oteldeki terfi ihtimalinden konuştular. Kat müdürlüğüne yükselirse maaşı yüzde elli artacaktı. Ev bütçeleri için devrim sayılırdı bu.

Ayla'ya telefon edip güvenlik kayıtlarının izlenmeye hazır olduğunu öğrendi. Odasına girip sarıldı kızına. Geçe kalmadan döneceğini söyledi.

"Çav bella..." dedi Ceylan, çıkarmadan kulaklıkları.

4

Video odasında Ayla bir doksan boyuyla deri kanepeye yayılmış, telefonunu karıştırıyordu. Bir bacağı kanepenin kolçağının üstündeydi, yarı yarıya yatmış haldeydi. Loş odada yüzü telefon ekranının ışığıyla aydınlanmıştı. Orada ne görüyorsa artık, bakarken dalgın dalgın gülümsüyordu. Perihan aniden kapıyı açınca endamından beklenmeyecek bir hızla toparlandı, ayağa kalktı.

"Başladın mı izlemeye?"

"Bitirdim bile. Şüphelenmekte haklıymışsınız."

"Yapma be..." dedi Perihan. "Ben de bundan korkuyordum."

Bilgisayarın başında yerini alan yardımcısının yanına oturdu. Ayla masanın üzerindeki deftere yazdığı notlara bakarak fareyi ileri geri oynattı, göstermek istediği yeri buldu. Birinci kayıt lisenin arka kapısındaki kameraya aitti. Araç ve malzeme girişleri için kullanılan büyük yeşil kapı, Çamlıca'nın dar sokaklarından birine açılıyordu. Ekranın köşesindeki saat sabah 08.12'yi gösteriyordu.

"Aşure günü olduğu için bu kapı gün boyu açık kalmış" dedi Ayla, bilgisayarın faresini bırakıp ekranı göstererek. "Lisenin tarihi tören kapısı da öyle. Normalde sıkı bir güvenlik kontrolü var ama o sabah ortalık yol geçen hanına dönmüş. Giren çıkan belli değil."

"Burada ne göreceğiz?"

"Şimdi geliyor amirim. Bakın..."

Ekranın Ayla'nın siyah ojeli tırnağıyla dokunduğu köşesinde Murat Karaağaç belirdi. Liseye arka kapıdan giren siyah BMW'den iniyordu. O indikten sonra araba geri geri giderek çıktı.

"Otopark küçük olduğu için özel şoförleriyle gelenler böyle yapmışlar" dedi Ayla. "Sonra da gelip onu alacaktı herhalde."

"Eğer yaşasaydı..." dedi Perihan, içini çekerek.

Murat Karaağaç kendinden emin adımlarla ve birkaç kişiyle selamlaşarak ilerledi, karşılaştığı biriyle konuşmaya başladı. Sırtında lisenin adı yazan mavi eşofman üstü ve siyah kot pantolon giymiş bir şahıstı. Murat'la aynı boydaydı. O havada kapüşonunu başına geçirdiğinden, yüzü görünmüyordu. Konuşma neşeli başlıyordu, epeydir görüşmemiş iki eski arkadaşın karşılaşması gibi. Otuz saniye sonraysa yüz ifadesi değişiyordu Murat Karaağaç'ın. Münasebetsiz bir şaka ya da kötü bir haber duymuştu sanki. Sonunda aniden ayrılıp binanın arka girişine yürüyerek kameranın açısından çıkıyordu. Kapüşonlu adamsa arka bahçedeki ağaçlar arasında gözden kayboluyordu.

"İşte adamımız..." dedi Ayla.

"Biraz geri alsana şunu, adamdan ayrılmadan hemen öncesine."

Ayla denileni yaptı. Perihan bu sefer de görüntüyü büyütüp ağır çekimde oynatmasını istedi. İkili ayrılmadan birkaç saniye önce adam elini Murat'ın göğsüne koyuyor, diğeri de bu eli sert bir hareketle itiyordu.

"Orada ne yaşandıysa hoşuna gitmemiş sanki."

"Evet amirim. Ben de öyle düşündüm ve görüntüleri taramaya kapüşonlu şahıs üzerinden devam ettim."

Ayla yine fareyle oynayarak başka bir kameranın kaydına geçti. Bu sefer görüntüde lisenin ön bahçesi vardı. Ekranın saati şimdi 10.44'ü gösteriyordu. Bahçe kalabalıklaşma-

ya başlamıştı. Voleybol sahasının önünde hepsi smokin giymiş, dört kişilik bir orkestra çalıyordu. İnsanlar orkestrayla kürsü arasındaki alanda üçerli dörderli sohbet adacıkları oluşturmuştu. Çatıya yakın bir konumda olmasına rağmen kameranın görüntüsü gayet netti.

Murat Karaağaç kürsüye yakın tarafta, iki erkek ve bir kadınla sohbet halindeydi. Erkekler epey gençti, öğrenci olacak yaştaydılar. Görüntüyü büyüttüler, gençlerin şüpheli şahısla aynı eşofman üstünü giymiş olduklarını gördüler. Onların da sırtında okulun adı yazıyordu. Kapüşonları açıktı, yüzleri görülüyordu. Kadınsa otuzlarında, şık ve güzel bir sarışındı. Murat'ın anlattıklarına hep beraber gülüyorlardı. Birkaç saniye sonra Ayla parmağıyla ekranın sağ üst köşesini gösterdi. Yüzü görünmeyen kapüşonlu şahıs voleybol sahasının önünde durmuş, Murat Karaağaç'a bakıyordu.

Hayalet gibiydi adam. Uğursuz bir ada gibi. Bahçedeki yüzlerce insandan hiçbiri onu görmüyordu sanki. O da Murat Karaağaç'tan başkasını görmüyordu. Uzunca boylu ve ince yapılıydı. Kapüşonunu daha da indirmiş ve yüzünü tamamen gizlemişti. Kıpırdamadan ve başka hiçbir şeyle ilgilenmeden bekliyordu.

"Kameraların yerini biliyor" dedi Ayla.

"Şüpheli diyorsun yani."

"Şimdi muhtemelen siz de öyle düşüneceksiniz" diyerek bir sonraki görüntüye geçti genç komiser. Ekrana şimdi yatakhanelerin bulunduğu en üst kattaki, çatıya çıkan merdiven gelmişti. Saat 11.29'u gösteriyordu. Murat Karaağaç düşmeden sekiz dakika öncesini.

Vitraylardan süzülen sabah güneşinin demetler halinde aydınlattığı, eski hastaneleri hatırlatan beyaz koridor boştu. Yatılı öğrenciler de törene katılmak için bahçeye inmişti muhtemelen. Birden görüntüye kapüşonlu şahıs girdi, yine sırtı dönük şekilde. Kameraya yüzünü göstermemek için

uzun yoldan gelmişti. Yürüdü merdivenlere, çatıya çıktı ve gözden kayboldu.

"Amma büyük elleri var adamın..." dedi Ayla.

"Adam olduğunu nereden anladın?"

"Boyu nereden baksanız bir seksen."

Perihan güldü. "Peki senin boyun kaç Ayla?"

"Bir doksan amirim."

"O zaman sus ve devam et."

İki dakika sonra, Murat Karaağaç geldi. O kısa yolu tercih etmişti. Çatıya çıkan merdivenin başında bir an durup yukarı baktı. Tereddüt eder gibiydi. Sonra iri cüssesinden ötürü zorlanarak da olsa, alışkın hareketlerle çıktı merdiveni. Artık o da çatıdaydı. Hayatının dakikalar sonra sona ereceği yerde.

"Alkollüye benzemiyor..." dedi Perihan.

"Adam resmen tuzağa düşmüş. Bakın o yere çakıldıktan tam sekiz saniye sonra kapüşonlu şahıs merdivenden hızla iniyor. Geldiği yolu kullanmıyor, yatakhane katını bu sefer en yakın kapıdan terk ediyor. Yüzünü de atkıyla örtmüş."

Görüntüyü büyütüp pikseller arasından adamın yüzünü görmeye çalıştılarsa da başaramadılar. Kapüşonla atkı arasından gözleri belli belirsiz seçiliyordu.

"Şahsı okuldan çıkarken gösteren bir kayıt yok mu?"

Ayla ön bahçeyi gösteren bir önceki kameraya döndü. "Bakın Murat Karaağaç düştükten sonra müdürün isteğiyle herkes aynı anda liseyi terk ediyor. Şahıs o kalabalığın içindeyse ve kıyafetini değiştirmişse tespit etmek imkânsız. Yerinde olsam ben de öyle yapardım."

İki kadın ekrandaki, bahçeden bir an önce çıkmaya çalışan yüzlerce insana bakarak düşüncelere daldılar. Odada sadece dışarıdaki trafikten gelen korna sesleri duyuluyordu.

"Bu saatte hâlâ ne trafiği böyle?"

"Mecidiyeköy tarafında yol çalışması varmış."

Perihan kalktı, sert bir şekilde kapattı pencereyi. Ellerini

beline koyup derin bir soluk aldı. Ayla çıt çıkarmadan bekliyordu.

"Hadi kızım, gel sigara içelim."

Terasta Narkotik Başkomiseri Furkan Uluvar'la karşılaştılar. Çizgili takım elbisesiyle iki dirhem bir çekirdekti. Kumral gür saçlar, kirli sakal ve kemik çerçeveli gözlükler. Otuzlarının ortasındaydı, iki ay önce Haliç'te bir buçuk ton eroinin ele geçirildiği operasyona imza atarak teşkilattaki yerini sağlama almıştı. Perihan adamın Narkotik polisliği gibi bir sokak sanatını bu kılıkla icra etmesini tuhaf bulurdu hep. Onun gençliğinde bu iş Rock Bar müşterisi gibi giyinerek yapılırdı.

Furkan çakmağını çıkardı, sigarasını gayet centilmence yaktı Perihan'ın. Sonra yanındaki sivri çeneli adama dönüp gülümsedi. "Sizi Perihan Başkomiserim'le tanıştırayım. Kendisi teşkilatın kıymetlisidir. Seksenlerdeki o dizi vardı ya hani, işte aynen oradaki Perihan Abla gibidir. Kimin yardıma ihtiyacı olsa koşar."

"Hatta dizideki oyuncuya benziyorsunuz" dedi sivri çeneli adam. "Neydi adı?"

"Perran Kutman" dedi Ayla, kendi sigarasını kendisi yakarken.

"Perihan Ablamıza gönül borcu olmayan neredeyse yok gibidir" diyerek, Ayla'yı duymamış gibi devam etti Furkan. "Yıldırım Bey de bakanlıktan geldi. Kendisiyle büromuzun ihtiyaçlarını konuşuyoruz."

"Memnun oldum Perihan Hanım..." dedi Yıldırım, elini tokalaşmak için uzatırken.

Furkan'ın Ankara'da hatırlı tanıdıkları aracılığıyla lobicilik yaptığı sır değildi. Hızlı yükseleceği tahmin edildiğinden, teşkilattaki çoğu kişi onunla iyi geçinmeye bakıyordu. Perihan'a göreyse hava hoştu, çocuk bu kadar hırslıysa kendi bileceği işti. Mesleki rekabete kafayı takmayı uzun zaman önce bırakmıştı.

"Şu lise çatısından düşen adam olayında gelişme var mı?"

"Bakalım... Otopsiye de bir girelim, ondan sonra Hilmi'ye rapor vereceğiz."

Furkan sigarasını terasın köşesindeki metal tablaya bastırarak, acele etmeden söndürdü. Pahalı kol saatine baktıktan sonra gülümseyerek yaklaştı. Parfümünün kokusu Perihan'ın genzini doldurdu.

"Senden bir ricam olacak Perihan Abla."

Az önceki övgülerin bir bedeli olacaktı tabii ki. "Hayırdır?"

"Bizim büroda bir komiser yardımcısı var. Narkotik'te kalmak istemiyor. Ama teşkilata kazandırılması gereken, akıllı bir kız. Talep etsek de size geçse nasıl olur? Bildiğim kadarıyla Bacılar Bölüğü'nde boş yeriniz var hâlâ."

Furkan son cümleyi özenle söylemişti. "Bacılar Bölüğü", Perihan'ın ekibinin lakabıydı. Vaktiyle erkek polisler tarafından Osmanlı'nın ilk zamanlarındaki, sırf kadınlardan oluşan güvenlik teşkilatı Bacıyan-ı Rum'a atıfla ve dalga geçmek için takılmış ama zamanla saygınlık kazanmıştı. Ekibin kadınlardan oluşması değildi tek neden. Meslekte tökezlemiş, kariyeri yara almış kadın memurlar ikinci şansı orada buluyorlardı. Onlara işlerini yeniden sevdirmek konusunda bir numaraydı Perihan Başkomiser.

"Bilemiyorum Furkan, yukarıya sormak lazım."

"O işi bana bırak. Senden ricam kızla bir görüş, gözün tutmazsa sana söz ısrar etmeyeceğim."

Perihan'ın Furkan'la kadro yönetmeliği hakkında tartışmaya hali yoktu. "Tamam, bir ara yollarsın konuşurum."

"Aslansın Perihan Abla! Vallahi pişman olmayacaksın. Zehir gibi kız."

Furkan ve Ankaralı arkadaşı gittikten sonra arkalarından sinirli sinirli güldü Ayla. "Hah, şimdi bir bu eksikti."

"Sen onu bırak da, şimdi ne yapacağımızı düşün."

"Murat Karaağaç'ın cep telefonu kayıtlarını bilişimden is-

tettim amirim. Kamera kayıtlarında görünen şahıslardan hangileriyle konuşmak isterseniz birkaç gün içinde ulaşabilirim. Otopsiden sonra da Neşe Karaağaç'la görüşürüz."

"Ne kadar hızlı, o kadar iyi..." dedi Perihan.

Dışarıda onları serin gece karşıladı. Ay üçüncü evreye girmek üzereydi. Kayısı ağaçları az ilerideki ekip otosunun yanıp sönen çakar lambasıyla mavi-kırmızı aydınlanıyordu. Ağaçların arasından sessizce otoparka yürüdüler. Ekip otosunun yanından geçerken Perihan eğilip camı tıklattı.

"Hayırlı akşamlar amirim" dedi şoför koltuğundaki üniformalı genç polis.

"Evladım kapatsana şu lambayı. Kime yakıyorsun Allah aşkına Emniyet'in bahçesinde? Gözümüzü kör ettin!"

"Kusura bakmayın..." dedi genç ve birkaç saniye sonra söndü ağaçları boyayan ışıklar.

Perihan'ın arabasının önüne geldiklerinde Ayla gülümsedi. "Canınızı sıkan bir şey yok, değil mi?"

"Valla var içimde bir sıkıntı. İnşallah yorgunluktan falandır. Neyse, sabah ola hayrola."

"İyi geceler amirim" dedi Ayla ve Perihan'ın 2008 model lacivert Ford Focus'una binip Barbaros Bulvarı'na doğru uzaklaşmasını izledi. Az ötede kendi arabası bekliyordu. Sahibinin aksine, minyon bir Golf. Şoför koltuğuna oturunca telefonunu çıkardı, tuşlayacak oldu, vazgeçti. Biraz daha düşündükten sonra tekrar çıkardı telefonu, bu sefer sahiden tuşladı.

"Merhaba, ben Superisi" dedi. "İşten şimdi çıktım. Bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Sana gelsem olur mu?"

Arabayı çalıştırdı. Radyoda Levent Yüksel'in ona çocukluğunu hatırlatan bir şarkısı çalıyordu. Çıktı Emniyet'in otoparkından, Taksim'e doğru sürmeye başladı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

5

Kapıyı yirmili yaşlarda bir kız açtı. Dalgalı ve upuzun kızıl saçları vardı. Ayla kadar olmasa da uzun boyluydu. Burnundaki hızmayla kulağındaki küpenin arasında, ikisini bağlayan ince bir altın zincir sallanıyordu. Dizlerine kadar inen ve üzerinde Kurt Cobain resmi olan beyaz bir tişört giymişti. İri göğüslüydü, bacakları ve ayakları çıplaktı. Porselen gibi beyazdı teni. Kalın dudaklarında yeni yakılmış bir sigara sallanıyordu. İçeriden Chet Baker'ın "Almost Blue" şarkısının trompet nağmeleri geliyordu. Bir adım geri çekildi ve ters ters baktı Ayla'ya.

"Merhaba Begüm, içeri davet etmeyecek misin?"

Kız cevap vermeden döndü arkasını, çıplak ayaklarını sürüyerek gidip salondaki kanepeye oturdu. Gözlerini sesi kısık televizyona dikti. Ekranda *Kayıp Balık Nemo* adlı çizgi film oynuyordu. Tipik bir Cihangir eviydi. Yüksek tavan, geniş pencereler, enine boyuna ferahlık. Geçen yüzyılın başlarında yapılmış ve belli ki zevk sahibi birileri tarafından restore edilmişti. İçeride IKEA'dan alınmış az ama öz mobilya vardı. Kanepenin arkasındaki duvarda Audrey Hepburn kocaman gülümsüyordu. Ne var ki evin sahibinden yayılan mutsuzluk içerideki havayı bile ağırlaştırmıştı sanki.

Ayla ayakta durup bir süre konuşmadan baktı kıza. Begüm eğildi, sehpadan kadehini alıp yudumladı. Bir de yarısı içilmiş Jack Daniel's şişesi duruyordu sehpada.

"Hayırdır canım, küs müyüz?"

"Bana canım deme."

"Sarhoş muyuz biraz?"

Kız başını çevirip öfkeyle baktı. "Elinin körüyüz! Ne olacak?"

Ayla beklemediği bir durumla karşılaşmış herkes gibi gördüklerine anlam vermeye çalışıyor ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Begüm'ün yanına oturdu. Elini tutmak istediyse de kız izin vermedi. Sigarasının külünün kanepeye düşmesine de aldırmadı. Şimdi kadehindeki viskiye bakıyor ve derin nefesler alıyordu, duygularına hâkim olmaya çalışıyordu sanki.

"Şu müziğin sesini biraz kıssak mı?"

"Hayır. İyi böyle."

"Neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

"Hayır..." dedi kız ve gözlerinden akmaya çalışan bir damla yaşı elinin tersiyle sildi.

Ayla içini çekerek kalktı, mutfağa gidip bir bardak buldu kendine. Buzdolabından çıkardığı üç parça buzu içine koydu. Salona dönünce bardağı tepeleme viskiyle doldurdu. Tekrar oturdu kızın yanına, kocaman bir yudum aldı. İçkinin damarlarına yayıldığını hissetti. Chet Baker çektiği tüm dertleri trompetine üflemeye devam ediyordu.

"Dün Kadıköy'deydim..." dedi Begüm.

Ayla tokat yemiş gibi oldu bunu duyunca ama belli etmemeyi başardı. "Niye? Ne işin vardı ki orada?"

"Karga denen bara gittim."

Başını öne eğdi Ayla. O andan sonra olacakları tahmin etti ve kalbi kederle doldu.

"Bana orada Peri adında bir barmenin çalışmadığını söylediler. Hiçbir zaman da çalışmamış."

"Anladım."

Begüm vazgeçmişti gözyaşlarını silmekten. "Neyi anladın? İğrenç bir yalancı olduğunu mu? Bir aydır beraber olduğun insandan her şeyi gizlediğini mi? Sosyal medya kul-

lanmıyorum dediğinde sana inanacak kadar salak olduğumu mu? Niye sadece sen istediğin zaman görüştüğümüzü mü? Sana evimi ve hayatımı açmışken benimle sapık gibi oyun oynadığını mı?"

"Açıklama ister misin?"

"İstemiyorum!" diye bağırarak kadehi duvara fırlattı. Kadeh şangırtıyla parçalanıp yere dağıldıktan sonra da hırçın bir sesle "Sadece senin aslında kim olduğunu öğrenmek istiyorum!" dedi. "Gerçek adın Peri mi, ondan bile emin değilim artık. Nasıl bir manyaklık lan bu!"

Ayla'nın ilk kez yaşadığı bir sahne değildi. Her defasında aynı duvara tosluyordu. Bu yüzden kendine kızmasının faydası yoktu. Ne var ki bu sefer içinde daha önce hissetmediği, derin bir yara açılmıştı. Yarayı açan Begüm değildi. Kendisi de değildi. İçinde yaşayan, kim olduğunu doğduğundan beri merak ettiği o yabancıydı.

"Benim adım Ayla..."

Bardakta kalan viskiyi bir dikişte bitirdi, Begüm'ün gözlerine bakmamaya çalışarak ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan dönüp yarım yamalak gülümsedi. "Daha fazlasını öğrenmek istersen numaramı biliyorsun ama tavsiye etmem."

Begüm fırladı yerinden, hızla gelip Ayla'nın yüzüne tüm gücüyle bir yumruk attı. Canı fazla acımamıştı ama patlayan dudağından akan kanın metalik tadını dilinde hissetti. Gözlerini kapatıp ikinci yumruğu bekledi. Aslında kızın bir çekiç bulup kafasını kırmasını falan istiyordu. O zaman kendinden daha az nefret ederdi belki.

"Öğrenmek istiyorum" diye hırladı Begüm. "Şimdi."

"İşkence mi yapacaksın?"

"Polis çağırırım. Evime zorla girip bana saldırdığını söylerim."

"Neden?"

Ayla'nın hayatında sorduğu en dürüst sorulardan biriydi bu. Cevabı da dürüstçe oldu. "Çünkü seni sevdim. Ağzına sıçayım, hâlâ da seviyorum. Hiç olmazsa seni bir yalan olarak hatırlamayayım. Azıcık vicdanın varsa bu kadarını yaparsın."

Kızın yanından geçip kanepeye döndü, eğilip kendisine bir viski daha doldurdu. Oturup bir dikişte yarısını bitirdi. Durum tersine dönmüştü. Bu sefer Begüm ayaktaydı, karşısındaki kadının konuşmasını çıt çıkarmadan bekliyordu.

"İşin aslı..." dedi Ayla, rasta saçlarını geriye atarak. "Polisim ben."

Kızın yüzünde ceset görmüş gibi bir ifade belirdi. "Polis mi?"

"Aynen. Adım Ayla Özkan. Cinayet Büro'da komiserim. Katillerle, cesetlerle falan uğraşırım. İşte duymak istediğin gerçek bu."

Begüm bir şey söyleyecek oldu, vazgeçti. Sonra sinirli sinirli güldü. "Yine yalan söylüyorsun iğrenç karı. Ama bu seferki hepsinden beter."

Ayla elini deri ceketinin cebine attı, çıkardığı cüzdanı kızın ayaklarına fırlattı. Begüm bir an tereddüt ettikten sonra eğildi, aldı cüzdanı. Açıp içindeki polis kimliğine baktı. Kaşlarını çattı, birkaç saniye düşündü. Ardından yavaşça yaklaştı, bıraktı cüzdanı sehpanın üzerine.

"Bu mudur yani?"

"Ne demek bu mudur?"

"Yani polis olduğunu mu bileyim istemedin?"

"Evet."

"Neden?"

"Hoşuna gitmez diye düşündüm. Senin gibiler polisleri sevmez."

"Yalan söylemen hoşuma gitmişe mi benziyor?"

"Özür dilerim Begüm. Ne desen haklısın."

"Hep böyle mi yaparsın seviştiğin insanlara? Erkekler gibi?"

"Maalesef evet."

"Peki gerçeği öğrenince ne yapıyorlar?"

"Aslında senden önce bunu öğrenen olmadı."

"Buna niye inanayım?"

"Doğru ya, niye inanasın?"

Yarım dakika öylece, hiç konuşmadan kaldılar. Ayla televizyona dönmüş, boş gözlerle çizgi filme bakıyordu. Begüm'ün gözleriyse sehpanın üzerindeki cüzdandaydı. Chet Baker zalimi bu sefer "My Funny Valentine" şarkısının notalarını üflemeye başlamıştı.

"Şimdi ne olacak?"

"Siktir olup gideceğim, sen de beni unutacaksın. Kendine sana yalan söylemeyecek birini bulacaksın. Ya da daha az yalan söyleyecek birini. Bilemiyorum."

Begüm içini çekti, sonra mutfağa gitti. Ayla açılıp kapanan buzdolabının, bardakta şıngırdayan buzların sesini duydu. Kız elinde yeni bir kadehle döndüğünde yüzünde daha sakin bir ifade vardı. Salonda birkaç adım yürümüştü ki birden çığlık attı. Sonra da yere çöküp çıplak ayağını tutarak acıyla haykırmaya başladı. Ayla az önce kırılan bardağın parçalarından birinin kızın ayağını yarmış olduğunu gördü. Parkede şimdiden küçük bir kan gölü oluşmuştu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra eğilip aldı kucağına kızı, kapıya doğru yürüdü.

İki saat sonra Taksim Hastanesi'nden döndüklerinde Begüm'ün ayağı sargılıydı ve topallıyordu. Derine giren cam parçası çıkarıldıktan sonra tabanına sekiz dikiş atılması gerekmişti. Dönüş yolunu Ayla'nın kucağında gelmeyi reddetmişti. Bu yüzden eve varmaları yarım saati bulmuştu. Kendisini inleyerek kanepeye bıraktı, tavana uzun uzun baktı.

"Yarın nasıl işe gideceğim şimdi?"

Ayla soruyu o an aklına gelen en mantıklı soruyla cevapladı. "İçki ister misin?"

"Hayır, uyumak istiyorum."

"O zaman seni içeriye taşıyayım ya da burada uyumak istersen üzerini örteyim. Sonra da gideyim artık."

Begüm tavana bakmayı sürdürerek "Hayır" dedi. "Beni yatağıma taşıyacak ve yanımda yatacaksın. Bu gece yalnız uyumak istemiyorum."

"Peki yarın ne olacak?"

"Onu yarın düşünürüz."

Yorganın altına girdiklerinde tavana bakma sırası bu sefer Ayla'ya gelmişti. Çift kişilik bir yatakla giysi dolabının ancak sığdığı oda, küçük bir abajurla bölük pörçük aydınlanıyordu. Begüm karanlıkta uyumaktan korkardı. Sırtını Ayla'ya dönmüş, derin nefesler alıp veriyordu. Ayla çekinerek kızın boynuna dokundu. Bir itiraz gelmeyince de tüm cesaretini toplayıp arkadan sarıldı. Begüm elini onun kolunun üstüne koydu. Göğüsleri yavaşça inip kalkıyordu. Ayla kendisini en son ne zaman bu kadar kötü hissettiğini hatırlayamadı.

6

"Dosyayı kapatıyoruz Perihan. Kayıtlara kaza olarak geçecek. Daha fazla da kurcalanmayacak. Konuşma bitmiştir."

Emniyet Müdürü Hilmi Kuzu soyadının aksine, ters adamdı. Herkes çekinirdi onun gözlerindeki hipnotize edici kabarcıklara batmaktan. Ani parlayan, dilinin ayarı olmayan bir Trabzonluydu. Gür beyaz saçları, tilkiyi andıran kemikli bir yüzü, alt kısmı sigaradan sararmış beyaz bıyıkları ve gözbebekleri aşırı büyük siyah gözleri vardı.

Perihan'la hukukları ayrıydı. Bazen ast-üst ilişkisi, bazen de yılların getirdiği, adı konulmamış bir tür dostluk. Hiçbir zaman aynı ekipte yer almamışlardı ama meslek hayatları boyunca yolları defalarca kesişmişti. Kaç dargınlık, kaç barışma yaşamışlardı ikisi de hatırlamıyordu. Birbirlerinin çoluk çocuğunu, polis olmak dışındaki kişiliklerini ve huylarını bilirlerdi. Bunu sezdirmemek için de görev başındayken karşılıklı acımasızdılar. Öte yandan, sadece Perihan'la konuşurken kendisini doğal ve yalansız hissederdi Hilmi Kuzu. Bunda duyduğu güven kadar kadının rekabetçilikten nasibini almamış kişiliğinin de payı vardı. Keçi gibi inatçı olmasına rağmen kimsenin "Acaba bir gün yerime göz diker mi?" diye işkillenmeyeceği bir polisti Perihan Uygur. Sadece işini yapar, teşkilattaki güç dengeleriyle ilgilenmezdi. Şimdi daha yükseklerde olabilecekken başkomiserlikle yetinmesinin ne-

deni buydu. Sabah sabah kendisini çağıran müdürün odasına girdiğinde, adamdaki gerginliği ilk anda hissetmişti.

"Dünkü kamera kayıtlarını izleseniz... Bu olayda bir terslik var. Hiç olmazsa adli otopsi yapalım. Ben de gireyim hatta otopsiye."

Ters ters baktı Hilmi Kuzu. "Bak Perihan, emniyet genel müdürü beni aradı. Onu da içişleri bakanı aramış. Niye biliyor musun? Çünkü bakan o lisenin mezunu. Peki niye aramış biliyor musun? Olayın okulun imajına zarar verecek bir vakaya dönüşmesini istemiyor. Gazetelerde haberler çıkmaya devam etsin istemiyor. Şimdi çaktın mı?"

"Peki kayıtları ne yapacağız?"

"Kamera kayıtlarını mı?"

"Yani..." dedi Perihan. "Yok sayamayız sonuçta."

"Allahını seversen Perihan, yerimde olsan sen ne yapardın?"

"Zaten sizin yerinizde olmamak için idareci olmayı hiç istemedim. Bu işler bana göre değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey tabii ki."

Hilmi Kuzu o sabah ilk defa gülümsedi. Aslında güzel bir gülümseyişi vardı ama pek kullanılmadığı için fark edilmiyordu. "O zaman beni anladığını kabul ediyorum."

"Anlamayıp da ne yapacağım? Beni bir sürü işten kurtarmış oldunuz."

Cevap beklemeden kalktı, kapıya yürüdü. Tam çıkacakken arkasından seslendi müdür. Sesinde Perihan'la didişmek zorunda kalmamanın rahatlığı vardı. "Eh, madem öyle bari otur bir kahvemi iç."

"İnşallah bir dahaki sefere. Şu lise olsa da olmasa da işler bizi bekliyor. Şehrimizde millet birbirini öldürmeye meraklı. Müge Anlı'dan geri kalmamız yakışık almaz."

"Âlemsin valla... Ceylan nasıl? Okulu nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi. Ellerinizden öper."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sağ olun, düşünmeniz yeter."

Perihan odasına döndüğünde karşısında iki kişi buldu. Müdürle konuşmasının nasıl geçtiğini merak eden Ayla ve masasının önündeki iskemlede oturan, yirmilerinde bir genç kadın. İstihbaratçılar gibi siyah bir tayyör ve beyaz gömlek giymiş, kumral saçlarını topuz yapmıştı. Yüzü hafif makyajlı, tırnakları ojesizdi. Sivri burunlu, kısa topuklu, siyah ayakkabıları vardı. Ucuzluktan alınmış ama şık bir kıyafet. Güzelliğinden utanır gibiydi.

Ayla'nın soran gözlerine "Sonra konuşuruz" diyen bir bakışla karşılık verdi. Dahili telefondan kendisine çay söyledi. Ödeneksizlik yüzünden bir aydır tamir edilmeyen klimaya söylenerek kalkıp camlardan birini açtı. İçeri şehrin halden anlamaz gürültüsü dolunca kapattı camı ve yine söylenerek oturdu yerine. Karşısında herkesin bahsettiği tatlı abla yerine bir sinir küpü bulmuş genç kızsa ürkek ürkek bakıyordu.

"Evet evladım..." dedi. "Neler oluyor söyle."

Kız önce boş boş baktı Perihan'a, sonra anlayıp terbiyeli bir şekilde boğazını temizledi. Konuşmasında hafif bir Rumeli şivesi vardı. "Adım Rengin Süer efendim. 2018'de Akademi'den dönem üçüncüsü olarak mezun oldum. Bir yılım Terörle Mücadele'de, bir yılım da Narkotik Büro'da geçti."

"Sonra ne oldu, torbacılardan mı sıkıldın?"

"Ne demek istediniz?"

"Burada seni ne bekliyor farkında mısın?"

"Evet efendim..." dedi kız. "Narkotik'te daha çok evrak işleri yapıyordum. Ama polis kızıyım. Rahmetli babam Trafik Şube'de komiserdi."

Emektar Ayten Hanım'ın getirip bıraktığı çaya dalgın dalgın baktı Perihan. "İyi bir babaymış demek ki. Allah rahmet etsin."

"Sağ olun amirim..."

"Nerelisiniz?"

"Babam 1978'de Bulgaristan'daki Razgrad'dan gelmiş. Kendisi çocukken yani. Ben Afyon'da doğdum. O zaman orada görevliymiş."

"Bak kızım, Narkotik'te ne yaptığın beni ilgilendirmez ama burada işler Trafik Şube'ye benzemez. Cinayet, lağımlarında dolaşır bu şehrin. Bazen gırtlağına kadar pisliğe batarsın. Hele bir otopsiye gir, ne demek istediğimi anlarsın."

Sonra kendi söylediklerinden yorulmuş gibi arkasına yaslandı, çayından bir yudum aldı. Tadını beğenmemiş gibi ekşitti yüzünü. Rengin'se sade bir ev kadınına benzeyen yeni amirini karanlık sokaklarda suçlu kovalarken hayal etmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

"Benim hakkımda neler duydun?"

"Çok iyi bir başkomiser olduğunuzu..." dedi Rengin hevesle. "Teşkilattaki pek çok kadın memurun sizi örnek aldığını."

Perihan hiç istifini bozmadan kaldırdı kaşlarını. "Peki, keçi gibi inatçıdır, baş belasıdır, onun bunun işine burnunu sokar, yanındakilere fazla mesai yaptırır, geçmişi karanlıktır falan demediler mi?"

"Zaten ben de o kadar masum sayılmam" dedi Rengin, mahcup mahcup gülümseyerek. "Merak etmeyin."

"Orasını bilmem. Eğer ekip arkadaşı olacaksak birbirimize güvenmemiz lazım. Gizli saklı olmaması şart. Burada kadın kadınayız. Bu takımda tek kural yalan söylememek."

Başını eğdi Rengin, yüzünün kızardığını gizlemek istiyordu. "Şey efendim, geldiğim büroda bazı sorunlar yaşadım."

"Nasıl sorunlar?"

"Bir amirimle aramızda profesyonellik dışında bir yakınlaşma oldu."

Perihan, polis dünyasında genç ve güzel olmanın zorluklarını biliyordu. Kendisi gençken de öyle iddialı bir tip sayılmazdı ama bunu yaşamış onlarca kız görmüştü. Teşkilatın

koridorlarında solan çiçekler. Ayla'nın geldiği günü hatırladı; yardımcısının o zamanki tükenmişliğini. Sonra biraz güvenilince nasıl serpilip parladığını. Gözlerinin önüne Furkan'ın yakışıklı yüzü geldi. Derken sıkıldı kendi düşüncelerinden, işi bitirmeye karar verdi.

"İyi o zaman. Bizim de zaten çırağa ihtiyacımız var, değil mi Ayla?"

"Siz nasıl uygun görürseniz amirim" dedi Ayla, tam o sırada çalan telefona uzanarak.

"Ayla'ya söyle sana elimizdeki dosyaları versin. Hepsini tek tek incele. Personel Daire Başkanlığı'yla ben konuşurum. Gerçi Furkan Bey çoktan halletmiştir ya neyse."

"Sizi mahcup etmeyeceğim" diyerek yine başını eğdi Rengin. Duyduğu isim bir yaraya dokunmuştu belli ki.

Ayla telefonu kapattığında ciddiydi yüzü. "Aksaray'da cinayet var amirim. Adamın teki yabancı uyruklu bir kadını vurmuş."

"Hadi gözün aydın, staj başlıyor" diyerek Rengin'e göz kırptı Perihan. Sonra çekmeceden arabasının anahtarını çıkarıp yardımcısına fırlattı. Kötü bir fırlatış olmasına rağmen uzanıp havada yakaladı Ayla.

"Benim düldülle gidelim. Sen çıkar, ön kapıda buluşuruz."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

7

Olay yeri Taşpazar Mahallesi diye bir yerdi. Daha tamamlanamadan çürümüş iki üç katlı, fukara yüzlü evlerin bulunduğu sokaktaki küçük caminin önünde, üstü muşambayla örtülmüş bir ceset yatıyordu. Etrafı sarı polis şeridiyle çevrilmiş, sokak trafiğe kapatılmıştı. Telsiz cızırtıları kulak tırmalıyordu. Olay Yeri İnceleme ekibinin amiri Hulki her zamanki suratsızlığıyla dikiliyordu caminin önünde. Bu adamın sevmediği bir işi nasıl bu kadar iyi yapabildiğine her zaman şaşardı Perihan.

"Selamünaleyküm Perihan Abla" dedi, mizacı elverdiğince gülümsemeye çalışarak.

"Aleykümselam Hulki. Karın nasıl, iyileşti mi?"

"Eh işte, arada kötülüyor. Haftaya yine diyalize gideceğiz. Arkadaş kim, yeni çırak mı?"

"Merhaba, ben komiser yardımcısı Rengin..." diyerek elini uzattı çırak. Hulki görmezden gelmeye çalıştıysa da Perihan kaş göz yapınca istemeye istemeye sıktı kızın elini. "Ne diyeyim bacım, lunaparka hoş geldin."

Sarı bandı hep beraber aştılar, Hulki eğilip muşambayı kaldırdı. Otuzlu yaşlarda, saman sarısı saçlı bir kadındı kaldırımda yatan. Yüzünde Slav ırkına özgü, o mesafeli güzellik vardı. Kendi kanıyla kırmızıya boyanmış beyaz bir tişört, ucuz bir mavi kot pantolon giymişti. Bir ayağında beyaz spor

ayakkabı vardı, diğeri çıplaktı. Ayakkabı kaçmaya çalışırken ayağından çıkmıştı muhtemelen. Açık gözleri hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi bakıyordu. Perihan kadının karnında, göğsünde ve sağ bacağında yedi yara saydı. İnsanlıktan çıkmış birinin öfkeyle açtığı derin yaralar. Sağ elinde ve kollarında da dört savunma yarası vardı. Yan gözle Rengin'i süzdü ve cesede bakarken kızın kılının kıpırdamadığını gördü. Bu iyiye işaretti.

"Üç tane de sırtında..." diyerek kanıt torbasındaki kanlı ekmek bıçağını gösterdi Adli Tabip Haluk Özüdoğru. Diğer elindeki torbada da kadının ayakkabısı duruyordu. "Cesette katılaşma erken başlamış, adamla mücadele ettiği için. Lezyonların hepsi aynı kesici cisimden kaynaklanıyor. Giriş açıları farklı ama yara ağızları benzer. Maktulün üzerinden ve tırnaklarından DNA örnekleri aldım. Muhtemelen zanlıya ait çıkacaklardır."

Beş dakika sonra yanlarına gelen Ayla durumu özetledi: Zolaika Radoslava, Ukraynalı bir kaçak tekstil işçisiydi. 112'yi caminin imamı aramıştı, vuran şahsı tanıyordu. Kadının çalıştığı tekstil atölyesinin sahibiydi. Yarım saat önce maktulü zorla arabasına bindirmeye çalışmış, kadın direnince de inip bıçaklamıştı. Olay mahallenin gözü önünde cereyan etmiş ama kimse araya girmeye cesaret edememişti. Şahıs aynı araçla basıp gitmişti sonra. Arabanın plakası falan, hepsi vardı. Yıllardır sık sık karşılaştıkları, iğrenç bir kadın cinayetiydi.

"Plakayı ekiplere bildirdik amirim. Akşama kalmaz buluruz."

Sonra emir beklemeden, diğer tanıklarla konuşmaya gitti Ayla. Yakın gelecekte iyi bir başkomiser olacaktı, Perihan'ın şüphesi yoktu bundan.

Rengin'e dönüp "Onun peşine takıl..." dedi. "Ne diyorsa yap. Öğrenebildiğini öğren."

"Baş üstüne!" dedi Rengin ve hevesli adımlarla Ayla'nın peşinden gitti.

Kızın arkasından bakarken kendi gençliğini düşündü. Polis okulundan sonraki ilk yıllarını. Çaylakken zorlanmıştı zorlanmasına ama öyle dikkat çekici bir güzelliğinin olmaması bazı avantajlar sağlamıştı. Ekip arkadaşlarının dünya ahiret bacısı, dert ortağı, hatta akıl hocası olmayı başarmıştı. Kaç erkek polisi boşanmaktan, kaçını mesleği bırakmaktan vazgeçirdiğini hatırlamıyordu.

"Vay vay vay... Perihan Başkomiserim teşrif etmişler."

Perihan dönünce karşısında yine Savcı Berke Çelik'i buldu. Bir değişiklik vardı fakat adamda. Dikkatle bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Sakalımı kestim Perihan Abla. Ne dersin, gençleşmiş miyim?"

"Muhallebi çocuklarına dönmüşsün. Birazcık karizman vardı, o da gitmiş."

"Ne yapayım, ufaklık istemiyor sakallı baba" dedi Berke gülerek. "Öpünce batıyormuş."

Birkaç dakika havadan sudan konuştular. Berke neşeyle altı aylık kızının marifetlerinden bahsetti. O sırada Olay Yeri İnceleme ekibi işini bitirmiş, malzemelerini toplamaya başlamıştı. Perihan ve Berke son kez bakıp onay verdikten sonra ceset ambulansa konulup morga doğru yola çıktı.

"Bir kadın cinayeti daha" dedi Berke. "Bu insanoğlu adam olmayacak."

Berke'nin şu yapmacık halleri bazen Perihan'a batıyordu. Sanki umurundaydı her gün aşağılık sebeplerle öldürülen kadınlar! Koskoca cumhuriyet savcısıydı, buna neden ihtiyaç duyuyordu ki?

"Dünkü lise vakasında pek konuşamadık sayın savcım."

"Adliyede acil işler vardı. Sen de Olay Yeri İnceleme biter bitmez ayrılmışsın. Durum ortadaydı zaten, fazla kalmaya gerek görmedim."

"Sence neydi ortada olan?"

"Adam mezunlar günü ortamında gaza gelip gençlik anılarını yâd etmek için dama çıkmış. Biraz da alkollüymüş. Aşağıdakilere maymunluk yapmak isterken dengesini kaybetmiş. Kader işte."

"Hilmi dosyayı kapatmamızı istedi."

"Evet, konuştum ben de kendisiyle."

"Görünen o ki soruşturma falan yapılmayacak."

"Öyle. Adli otopsi de yapılmayacak muhtemelen."

"Peki bu sana mantıklı geliyor mu?"

Berke'nin yüzündeki taze baba sırıtışı soldu birden. Tadı gereksiz yere kaçmış gibi kaşlarını çattı. "Sana öyle gelmiyor mu Perihan Abla?"

"Bir şeyleri atlıyoruz sanki. Önemli bir şeyleri."

"Saygı duyarım başkomiserim. Ne var ki sadece hislere güvenerek dalamayacağımız bir deniz bu. Dibinden ne çıkacağı belli olmaz."

Perihan şaka yapıp yapmadığını anlamak için baktı savcının sinekkaydı tıraşlı yüzüne. Hayır, ciddiydi adam. İşin kötüsü, samimiydi de. Bunun Hilmi Kuzu'nun sabah söylediklerileyle ilgisi var mıydı? Bir tek kendisi miydi olayın aslında göründüğü gibi olmadığını hisseden? Durum o kadar tuhaf geldi ki kamera görüntülerinden bahsetmemeyi daha doğru buldu. Niye böyle yaptığını bilmiyordu, içindeki bir hisse kulak veriyordu sadece; meslek hayatındaki en güvenilir yardımcısı sezgilerine.

"Korkunç bir şey..." dedi merkeze dönerlerken arabanın arka koltuğundan Rengin. "Pezevenk güpegündüz kadını kesmiş. Hem de mahallenin ortasında. Yakalanırım diye düşünmemiş bile. Nereden buluyor bu puştlar bu cesareti!"

Direksiyondaki Ayla gülmeye başladı birden. Oysa yola kilitlenmiş gözleri son derece ifadesizdi.

"Niye güldünüz amirim?"

"Kusura bakma çaylak. Sinirlerim bozuldu herhalde."

"Senin de dilin bayağı marifetliymiş. Dışarıdan hiç belli olmuyor valla" dedi Perihan.

"Kusura bakmayın amirim, kendimi tutamadım."

"Anladım, ama burada Ayla Komiserin ve ben varken konuşmana dikkat edeceksin. Küfredilecekse önce biz ederiz. İşte sana ilk ders."

"Özür dilerim..." dedi Rengin, sabahki mahcup haline geri dönerek.

Merkeze vardıklarında Perihan kocasını aradı. Bülent bu akşam gece vardiyasında olacağından, annesinden Ceylan'a bakmasını rica etmişti. Perihan muhtemelen eve vakitlice gideceğini söyledi; yine de güzel şeydi bir babaannenin hayatta olması. Kendi anne babası yıllar önce göçüp gitmişlerdi şu kavanoz dipli dünyadan.

Ayla ve Rengin'i sıkıcı evrak işleriyle baş başa bırakıp aylık talimini yapmak üzere poligona gitti. Hilmi ve Berke'yle yaptığı konuşmalardan sonra zihnine saplanmış bir kıymık onu rahatsız ediyordu. İşyerinden uzaklaşmaya ve devlet babanın yıllar önce lütfedip verdiği 9 milimetrelik Sig Sauer ile baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Bu yaştan sonra keskin nişancı olmak gibi bir derdi yoktu. Dört yıl önce desteğe gittiği Narkotik operasyonundan beri kimseye ateş etmemişti; talim yaparken rahatladığını hissediyordu sadece. Poligonda kulaklıkları takıp kâğıt hedeflere mermi yağdırmak, Perihan için başka kadınların yoga yapmasından farksızdı. O sırada zihnindeki gürültüyü bastırıp kendi duygu ve düşüncelerine odaklanabiliyordu.

Poligonda o saatte pek kimse yoktu. Görevli komiserle çay içip çene çaldı. Gün boyu hiç sıkılmadan silahlardan bahsedebilen, uzun boylu, albino bir adamdı komiser. On beş dakika Glock ile Baretta'yı kıyaslayarak Perihan'ın kafasını şişirdi. Teşkilatın yerli ve milli silahlara geçme kararını övdü. Ona göre Canik TP9 kesinlikle Glock'tan aşağı kalır değildi.

Perihan ise Sig Sauer'in Emniyet envanterinden niye çı-

karıldığını anlamıyordu; gayet iyi bir makineydi P226. Cumhurbaşkanlığı korumaları ve komandolar bile memnundu. Hafifti, dengeliydi ve asla tutukluk yapmazdı. Belki çelikten çok alüminyum olması sorun edilebilirdi ama Perihan da Özel Harekâtçı değildi sonuçta. Silah onun için gençliğinde bile tutku olmamıştı. Hâlâ en iyi silahın kılıfında duran silah olduğunu düşünüyordu. Mikrofonlu atış kulaklığını takıp ayaklarını omuz genişliğinde açtı, her zamanki tercihi olan çift elle atış yapmaya hazırlandı. Derin bir nefes aldı, ağırlığını iki ayağı üzerine eşit olarak vererek dengeledi. Gerekli esnekliği sağlamak için dizlerini hafifçe kırdı. Kollarını omuz hizasına kaldırdı, sol eliyle sağ elini avuçladı. İşaretparmağıyla okşadı P226'nın hafifliğiyle ünlü tetiğini.

Şarjördeki yirmi mermiyi beşer saniye arayla hedefe yollamaya başladı. Bir taraftan da yüksek frekansları süzen kulaklığın bahşettiği sessizlikte, zihnini rahatsız eden kıymığı bulmaya çalışıyordu. Kamera görüntülerindeki kapüşonlu adam kimdi? Murat Karaağaç neden onu izleyerek çıkmıştı çatıya? Olay neden örtbas edilmeye çalışılıyordu? Sadece okulun imajı uğruna mı? Yoksa işin içinde başka bir iş mi vardı? Sezgileri neden bu işin burada bitmeyeceğini fısıldayıp duruyordu?

Şarjörle birlikte zihni de boşaldı, hayat gailesinin bulandırdığı algıları özlediği netliğe kavuştu. Hedefin yaklaşmasını sağlayacak düğmeye bastı. Beş mermiyi yüz elli metre uzaktaki kâğıttan suçlunun kafasına isabet ettirmeyi başarmıştı. Dokuz atış karnının çevresindeki halkalara, ikisi sağ kola, ikisi sol kola, kalan ikisi de saçma sapan yerlere gitmişti. Moral bozulacak bir sonuç değildi kesinlikle. Arabasıyla merkeze dönerken kendisini yakında olması muhtemel şeylere hazır hissediyordu.

Öğleden sonra Zolaika'yı öldüren herifin enselendiğini bildirdi ekipler. Geri zekâlı, Eminönü'nde balık ekmek yerken, cep telefonu sinyal tespiti sayesinde yakalanmıştı.

"Hele bir sorguya alalım, ben ona yedireceğim balık ekmeği amirim!" dedi Ayla. Perihan yardımcısının istediği zaman gerçekten korkutucu görünebildiğini düşündü.

"Rengin de girsin seninle sorguya."

"Gerek yok amirim, ben hallederim."

Rengin hâlâ odada kendisine verilmiş küçük masaya yerleşmeye çalışıyordu. Dört ay önce istifa edip evinin kadını olmaya karar veren eski çaylağın masasıydı. Kızcağız iş yükünden çok Ayla'nın baskısından yılmıştı. Perihan yardımcısının çaylaklara reva gördüğü muameleye bilgece göz yumuyordu. Bu da bir çeşit doğal seleksiyondu; içlerinde gerçekten polislik aşkı olmayanların yol yakınken elenmesi herkesin hayrınaydı.

"Ayla Amirim lütfen gireyim sorguya" dedi Rengin.

Ayla içini çekerek Perihan'a baktı. Başkomiser başıyla onaylayınca isteksizce konuştu. "Hadi öyle olsun. Lafa karışma ama."

Saffet denen şahıs bir altmış boylarında, kara kuru, çocuk suratlı biriydi. Otuzlarının ortasında görünüyordu. Tepeden gelen ışık yüzüne aptal bir ifade vermişti. Kapı açılıp içeri iki kadın girince sırıttı. "Bilseydim daha şık giyinirdim valla."

"Bana bak küçük pipi..." dedi Ayla, insanı ürpertecek kadar sakin bir sesle. "Aslında burada senin edeceğin hiçbir lafa ihtiyacımız yok. Görgü tanıkları falan, her şey tamam. Niyetim ağzından cezanı artıracak bir şeyler almak. Cezan artsın ki seni daha güzel şişlesinler, tamam mı?"

Ayla'nın erkek polisler tarafından bazen alayla, bazen de korkuyla anılan pes sesi adamın üzerinde gereken etkiyi yaptı. Kendisini cehenneme yollayacak bir varlıkla karşı karşıya olduğunu anlayıverdi. Son bir gayretle savunmaya geçti yine de. "Paramı çalıyordu amirim, atölyeye erkek alıyordu. Namusumu temizledim ben."

"O namusu sokarım senin bir tarafına..." dedi Ayla, yine o sakin sesiyle.

Adamın beti benzi atmıştı iyice. Kekeleyerek "Avukat istiyorum" dedi. "Avukatım gelsin öyle konuşurum."

"Avukat yolda. Gelmesi yarım saati bulur. Yarım saat benim işimi görmem için yeter de artar."

"Vallahi ben vatanını milletini seven biriyim amirim..." diyerek ağlamaya başladı Saffet. "Bu Zolaika denen kadına gönlüm kaydı. Başka bir şey düşünemez oldum. Beni reddedince de aklım başımdan gitti. Şeytana uydum."

On beş dakika sonra sorgu odasından çıktıklarında, onları tek taraflı camın arkasından izleyen Perihan elindeki tostu kemiriyordu.

"İşlem tamam amirim..." dedi Ayla.

Rengin dönüp sorgu odasında ağlayan Saffet'e baktı. Çocuk gibiydi gerçekten. Tam iyi hal indiriminden yararlanacak bir tipe benziyordu.

Rengin mesai sonunda izin isteyip gidince başkomiser ve yardımcısı odada yalnız kaldılar. Perihan masasına oturdu, başını iki yana çevirerek boynunu esnetti. Ayla da eline cep telefonunu almış, mesajlarına bakmaya koyulmuştu. Rutin gün sonu hareketleri.

"Nasıl buldun çaylağı?"

"Daha anlamadım amirim. İnşallah mantar bir tip çıkmaz, vaktimizi boşa harcamış olmayız."

Perihan cevap vermedi. Ayla, ustasının bütün kararlarını için için sorgulayan ama belli etmeyen biriydi. Her iyi kalfa gibi.

"Sabahki görüşmenizi anlatmadınız amirim. Bugün gidemedik otopsiye. Bir terslik mi var?"

"Evet ya... Lisenin lobisi bu iş kurcalansın istemiyormuş. En yukarıdan baskı yapılmış. Hilmi de açıkça vakayı kaza sayıp unutmamızı istedi."

"Vay be. Savcı ne diyor peki?"

"O aptala yatmakla meşgul. İstiyorlar ki biz hep Ukrayna-

lı gariban kızların otopsilerine girelim, esas oyunlara bulaşmayalım. Bazen düşünüyorum, şu devirde polislik yapmanın anlamı ne?"

"Desenize baş başa rakı içmemizin zamanı artık gelmiş amirim."

"Görüntüleri şu ana kadar sadece seninle ikimiz izledik. Orada bir şeylerin olduğunu biliyoruz. İçimdeki ses er geç başkalarının da öğrenmek zorunda kalacağını söylüyor. O zaman hazırlıklı olmamız lazım. Çünkü iş yine bizim başımıza kalabilir."

"Sizin içinizdeki ses öyle diyorsa öyledir. Tecrübeyle sabit."

"İnşallah bu sefer yanılıyordur. Rakı teklifini de aklında tut. İlk fırsatta yapalım."

Çıktılar odadan, koridorun diğer ucundaki asansöre yürüdüler. Yaşlı bir hizmetli yerleri paspaslıyordu. Hâlâ ışığı yanan birkaç odadan bölük pörçük konuşmalar, erkek şakalaşmaları ve nöbetçi telsizlerinin cızırtısı duyuluyordu.

Gayrettepe'de bir gün daha bitiyordu.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

8

Perihan eve vardığında sekize geliyordu saat. Kayınvalidesi Semiha salondaki kanepeye yayılmış, elma soyarak televizyon izliyordu. Üzerinde lacivert-beyaz kar kristalleri desenli favori sabahlığı vardı. Köşedeki abajurun solgun ışığında sakin bir tablo gibiydi manzara. Perihan'ı görünce rahatını bozmadan kollarını açtı, gülümsedi. Gelini eğilip sarıldı ona.

Dul kaldıktan sonra kendisini torununun bakımına adamıştı Semiha. Çocuğun özel durumu ortaya çıkınca metanetini yitirmemiş, oğluna ve gelinine her şeyi kabullenme gücü vermişti. Ceylan'la frekans tutturmayı kendine has yöntemlerle beceriyordu. Hayatına yeni bir anlam, uğruna savaşılacak bir amaç bulduğu için bu çaba onu gençleştirmişti. Yine de tüm ısrarlara rağmen Fatih'teki kutu gibi evini bırakmıyor, televizyonu, kedileri, anıları ve şeker fabrikasından emekli rahmetli kocasından kalan maaşla yaşıyordu. Vurdulu kırdılı filmlerden ve Perihan'a her fırsatta akıl vermekten hoşlanıyordu. Kendisine ihtiyaç duyulduğunda da süper kahraman gibi yetişip ne gerekiyorsa yapıyordu.

Televizyonda "Kim Milyoner Olmak İster" yarışması vardı. Süslü bir genç kız seçeneklere bakarak Türkiye'nin üçüncü cumhurbaşkanının adını tahmin etmeye çalışıyordu. Semiha yarışmayı sunan Kenan İmirzalıoğlu'na bayılıyordu. "Bu çocuk güldüğü zaman dünya aydınlanıyor" diyordu hep.

"Hoş geldin kızım, nasıl geçti günün?"

"Bildiğin gibi anne. Koşturmaca."

"Aç mısın?"

"Bir şeyler atıştırdım annecim. Taze fasulye mi yediniz siz?"

"Kokmuş mu? Havalandırmıştım da o kadar."

"Koku falan yok, tahmin ettim bakınınca."

"Vallahi doğuştan hafiyesin..." diyerek güldü Semiha. "Doğru meslek seçmişsin sen."

"Ceylan nasıl?"

"İyi gayet. Odasında meşgul. Okul yine mesele çıkarmış, öyle mi?"

"Kendisi mi anlattı?"

"Yok, kocan söyledi. Ceylan Hanım hiçbir şey anlatmaz biliyorsun. O ancak dersten, ödevden yırtmak peşinde."

Semiha'nın torunundan normal bir çocukmuş gibi bahsetmesi hoşuna gidiyordu Perihan'ın. Normal denen şeyin aslında ne kadar göreli bir kavram olduğunu hatırlamasını sağlıyordu. Yıllardır her gün uğraştığı şeyler, karşılaştığı insanlar normal miydi sanki? İnsanların insanlara yaptıkları normal miydi? Sokaklarda akan onca irin, kimsenin elinden bir şey gelmemesi normal miydi? O mesleğe başladığından beri dünya daha iyi bir yer olmamıştı. Anneler yaşlanıyor, çocuklar büyüyor ama hayatın altındaki o kirli akıntı hiç değişmiyordu. O akıntı yüzünden bir sürü normal insan hiç ummadığı yerlerde buluyordu kendini. Geri dönemeyecekleri, ruhlarını silindir gibi ezip geçen yerlerde. İşin tuhafı, kendisini hâlâ başka iş yaparken hayal edemiyordu. Çorlu'da büyürken babasını dinleyip hemşire olsa da köşeyi dönemeyecekti sonuçta. Paradan anlamadığını daha lisedeyken kabul etmişti. İnsanları her köşe başında bekleyen belalardan korumaya çalışmaktaysa anlamlı, ona kendisini her şeye rağmen iyi hissettiren bir şey vardı. Bunun silah taşımakla ya da üniformayla ilgisi yoktu. Elinden geleni yapmakla ilgisi vardı.

Başkaları tarafından hayalci, inatçı ya da takıntılı sayılmak umurunda değildi.

Ceylan meşguldü sahiden. Ekranında Birinci Dünya Savaşı'yla ilgili bir strateji oyunu vardı. Her defasında inatla Osmanlı İmparatorluğu'nu seçiyor, savaşı kazanmaya çalışıyordu. Ne var ki devrin koşulları yazılıma fazla gerçekçi bir şekilde yansıtıldığından, hangi stratejiyi benimsese ya da kiminle ittifak kursa başarılı olamıyordu. On dört yaşında, tarihte olayların nasıl geliştiğinden tamamen habersiz bir kızın bununla uğraşmasını başka kim görse tuhaf bulurdu herhalde. Oyuna tarih meraklısı babasıyla beraber merak sarmış, aylardır dur durak bilmemişti.

Perihan bilgisayar ekranındaki grafiklere yine bir şey anlamadan baktı. Burnunu saçına dayayıp evladının kokusunu çekti içine. Onların bir dünyası vardı ve saydam duvarlarla ayrılıyordu her şeyden.

"Var mı okuldan yeni bir haber?"

"Zeliha ile teneffüste seksek oynadık."

Zeliha sınıfta Ceylan'la vakit geçirmeye gönül indiren tek çocuktu. Sağlık memuruydu babası.

"Ne güzel, eğlendiniz mi bari?"

"Biraz. Seksek oynuyoruz diye bize güldüler ama."

"Sen aldırma onlara. Eğleniyorsunuz diye kıskanmışlardır."

"Zeliha da öyle söyledi."

"Aslan Zeliha."

"Aslan değil anne, insan o."

Ceylan'ın mecazdan ve ironiden anlamadığını Perihan hâlâ bazen unutuyordu. Gülerek başını okşadı kızının. "Haklısın, o bir insan. Hem de iyi bir insan."

Onu üzen, yaşıtlarının kızını duygusuz sanmaları ve ondan çekinmeleriydi. Oysa Ceylan'dı korkan; yıllar süren psikolojik destek sayesinde sadece farklı olduğunu kavramış

ama bu farkındalıkla ne yapması gerektiğini henüz çözememişti. Utanıp sıkılmasına gerek olmadığını biliyordu sadece. Bir de ailesinin kendisini her zaman ve her koşulda sevdiğini. Perihan'a göre şimdilik bu kadarı yeterdi; gerisini yoluna koymak için nasılsa uzun yıllar vardı önlerinde.

"Sen bugün ne yaptın anne?"

"Fukara bir sokakta şerefsizin teki bir kadını öldürdü, biz de herifi yakalayıp kodese tıktık" diyemezdi. Kızının kendisinin her gün gördüğü şeylerden habersiz olmasını seviyordu. Keşke elinde olsaydı da sonsuza kadar habersiz kalmasını sağlayabilseydi.

"Çalıştım... Bazı insanlara yardımcı oldum."

"Hangi insanlara?"

"Senin benim gibi insanlar işte."

"Polisler ve kızları mı yani?"

"Onun gibi bir şey."

"Bizim de var mı yardıma ihtiyacımız?"

"Herkesin vardır şu hayatta."

"Bize de yardım edenler var mı?"

"Olmaz olur mu, var tabii."

"Kim mesela?"

"Babaannen, baban, komşumuz Hayriye Hanım, mahalledekiler, sonra diğer polisler, doktorlar, hemşireler, bazı dernekler, gazeteciler, Avukat Sedef Erken ablan."

"Ne güzel..."

Semiha televizyon karşısında uyuklarken Perihan çekmeceden kareli lise defteriyle tükenmezkalemini çıkardı, yemek masasına oturup ev bütçesi hesaplarına gömüldü. Fiyatlar almış başını gidiyordu, mutfak masrafları her ay biraz daha artıyordu. Doktor harcamaları ve ilaç fiyatları da öyle. Maaş zammıysa henüz yoktu ufukta. Memleket bir gün refaha kavuşacaktı herhalde ama kendisinin o günü göremeyeceğinden artık emindi. Bülent otelde terfi alsa biraz soluklanırlardı belki.

Rakamlarla uğraşırken terlediğini hissetti, sonra içine bir üşüme geldi.

Birkaç yıldır daha önce hissetmediği ağrılar hissediyordu bazen. Gerçi öyle çok kafaya taktığı yoktu bunları, aynalara küsmeyi falan düşünmüyordu. Depresyona girmek gibi bir lüksü zaten hiçbir zaman olmamıştı. Hayatında ilk defa bazı geceler uykusuzluk çekmesi ve gereksiz ateş basmaları canını sıkıyordu sadece.

Kayınvalidesini uyandırıp yatağa gönderdi. Televizyonu ve ışıkları kapattı, pijamalarını giyip uyku ilacını aldı. Bedenini uykunun şefkatli kollarına bırakmaya hazırlandı. Rüyasında kaldırımda kanlar içinde yatan, sarışın bir kadın görecekti.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

9

Sabah odaya elinde en sevdiği pastaneden alınmış bir paket, fırından yeni çıkmış poğaçayla girdiğinde emniyet müdürünü kendi masasında oturmuş, kırmızı tükenmezkalemin sapını kemirirken buldu. Yüzünden düşen bin parçaydı adamın. Odada onun beklenmedik ziyaretinin yarattığı, nükleer bir gerginlik vardı. Masalarında korkuyla sinmiş, sessiz sessiz çalışır gibi yapan Ayla ve Rengin'in bu durumdan bir şey anlamadıkları belliydi.

"On beş dakika önce aynı lisenin mezunlar derneğinde bir adam ölü bulundu" dedi Hilmi Kuzu, buz gibi bir sesle.

Perihan olduğu yerde kalakaldı, şaşkınlıkla baktı adama. Hilmi Kuzu kocaman gözbebeklerini onun gözlerine dikip başka bir şey söylemeyince kendini toparladı, elindeki paketi Rengin'e verdi.

"Kızım, Ayten Hanım'a söyle şunları tabaklara koysun. Dört tane de çay hemen."

Sorun şuydu ki Rengin çay ocağının nerede olduğunu henüz bilmiyordu. Soracak olduysa da Ayla önce davrandı. "Koridorun sonundan sağa dön. Hadi yavrum sallanma!"

Perihan masasının önündeki iki koltuktan birine oturdu. Kırmızı tükenmezin sapını dişleriyle şimdiden lime lime etmiş Hilmi Kuzu sinir krizinin eşiğinde gibiydi. Onun bu hallerini iyi kötü bilen iki kadın, söze başlamasını sabırla, bir-

birlerine bakmaya çekinerek beklediler. Perihan'ı yirmi dört saattir rahat bırakmayan önsezi ne yazık ki doğrulanmış, cehennemin kapısı açılmıştı. Oysa çok isterdi bu sefer yanılmış olmayı. "Ben söylemiştim" demeyi hiç sevmezdi. Bunun Hilmi Kuzu'yu daha da sinirlendirmek dışında bir faydası olmayacaktı zaten.

"Daha öncekiyle aynı yaşta, erkek. Bir saat önce temizlik için lokali açan kadın parmaklıklara asılı bulmuş. Manzara hiç hoş değilmiş."

"Nasıl öldürülmüş?" dedi Perihan.

"İhbarı alıp intikal eden ekip adamın karnından ve başka yerlerinden bıçaklandığını bildirdi. Tornavida, balta falan da olabilirmiş. Olay yerinde çarmıha gerilmiş gibi duruyormuş. Bu ne biçim iş!"

"Yani?" dedi Perihan.

"Valla ne bok yiyeceğiz bilmiyorum. Şu durumda şüpheli ölüm olduğunu tartışacak halimiz yok. Bildiğin korku filmi çevrilmiş orada. Olay Yeri İnceleme varmak üzeredir. Siz de derhal gideceksiniz. Böyle bir manyaklığın basına yansımaması zor. O zaman üzerimizde kimin hangi saçma sapan baskısı olacak, Allah bilir."

Perihan ayağa kalktı, çekmeceden çıkarıp taktı beylik Sig Sauer tabancasını beline. "O zaman ne duruyoruz, çıkalım."

"Her detayı rapor edeceksiniz. Bilmediğim hiçbir şey olmasın. Kimseye de bir açıklama yapmayın sakın."

Ayla da ayağa kalkmış, tabancasını koltuğunun altındaki kılıfa, deri ceketini sırtına geçirmişti. Tam kapıdan çıkarlarken elinde tepsiyle dönen Rengin'le karşılaştılar.

"Bırak şimdi onları, gidiyoruz!" dedi Ayla.

"Poğaçaları torbaya koy, yolda yeriz" dedi Perihan, ince belli çay bardaklarından birini kaparken.

Sonra koridorda koşar adım, Rengin'i beklemeden uzaklaştılar. Kız telaşla odada torba aramaya koyuldu.

Mezunlar derneğinin Emirgân'daki lokali iki buçuk katlı, bahçe içinde müstakil bir binaydı. 20. yüzyılın ortalarında yapılmış, lisenin bağlı olduğu vakıf tarafından elden geçirilmişti. Tuğla görünümlü yapısı, büyük bir bahçesi, iki kanatlı geniş pencereleri vardı. Düzenli ve şık peyzajlı bahçe, binayı çepeçevre sarıyordu. Binanın arka tarafındaki ağaçlık alan, derneğin yazlık restoran kısmıydı. Sahil yoluna inen sokağa açılan bahçe kapısının önündeyse okulun ve memleketin bayrakları yan yana dalgalanmaktaydı. Seçkinlere özgü bir alçakgönüllülük içindeydi her şey; binanın çevresini kuşatan sarı polis şeridi dışında.

Maslak trafiğiyle boğuşarak vardıklarında, binanın önünde ambulans dışında Sarıyer İlçe Emniyet Müdürlüğü'nden gelmiş Asayiş Şube ekibinin iki arabasını gördüler. Bir resmi, diğeri sivildi. Böyle durumlarda gereksiz yetki karmaşaları yaşanabilirdi ama neyse ki Başkomiser Azmi Kömürcü devre arkadaşıydı Perihan'ın.

"Sizin geleceğinizi söylediler, biz de bekledik..." dedi Azmi. Orta boylu, sarı kıvırcık saçlı, sivri burunlu bir adamdı. "Ben sivil polisim!" diye bağıran, suni deriden kahverengi bir montla kadife pantolon giymişti. Mavi gözlerini kocaman açtı, her zamanki nezleli sesiyle konuştu. "Amma boktan iş."

"İyiyim Azmi, sağ ol. Sen nasılsın?"

"Kusura bakma Perihan, içeriyi gör de anla."

Manzarayı görünce sahiden de yolda yediği poğaçaların ağzına yükseldiğini hissetti Perihan. Bir adam lokalin asma katının ahşap parmaklıklarında, çarmıha gerilmiş Hazreti İsa gibi sallanıyordu. Peygamberden farkıysa karnının yarılmış, bağırsaklarının dışarı taşmış olmasıydı. Bileklerinden bisiklet zincirine benzeyen bir şeyle asılmıştı. Üzerindeki gömlek beyazdan kızıla dönmüş, kravatı bile kana bulanmıştı. Alnından çenesine kadar, şiddetli darp izleri vardı. İnce bacakları pahalı ayakkabılarına doğru, iki çuval gibi sar-

kıyordu aşağı. Bir taraftan da insandan çok sinir bozucu bir kuklaya benziyordu ki kuklaların hepsini zaten sinir bozucu bulurdu Perihan. Cesedin tam altında kan ve insan dışkısı karışımı, kötü kokan bir göl oluşmuştu.

"Merhaba..." dedi sakin sesiyle beyaz tulumlu, gözlüklü ve minyon bir kadın. "Ben Olay Yeri İnceleme Amiri Ayşegül. Memnun oldum tanıştığımıza."

Perihan kadını daha önce hiç görmemişti ama Hulki suratsızından sonra böyle medeni biriyle karşılaşmak hoştu. Ayşegül elindeki olay yeri krokisinde notlarını göstererek başladı anlatmaya. "Adı Caner Başaran. Oraya asılalı bir saatten fazla olmuş. Adli tabibe göre cinayet burada işlenmiş. Üç ila dört saat önce. Ellerinde ölüm lekeleri oluşmuş. Muhtemelen ayaklarında da vardır. Gördüğünüz gibi lezyonlar derin ve şiddetli. Maktulün ellerinde daha küçük savunma yaraları var. Birden fazla kesici ya da delici alet söz konusu ama henüz bulamadık. Katilin girip çıkabileceği ön ve arka kapılar var, bir de üst kattaki balkon kapısı. Tahminimizce arka kapıyı kullanmış. Parmak izi ve DNA analizi için ne varsa toplanıyor. Şimdilik şunu bulabildik, maktulün kravatına tutturulmuştu. Üzerinden parmak izleri silinmiş."

Ayşegül'ün elindeki kanıt torbasında yine o hediyelik melek biblosu vardı. Bu sefer tek parça halinde.

"Hah!" dedi Ayla. "İmzasını da öğrenmiş olduk."

Mezunlar derneği klas bir yerdi. İyi ağaçtan yapılmış on beş masa rahat rahat sığmıştı. Sağda uzun bir bar, karşısında üzerinde kuyruklu piyanonun ve üç mikrofon sehpasının durduğu küçük bir sahne vardı. Ahşap duvarlar okulun tarihini yansıtan, siyah-beyaz fotoğraflarla süslenmişti. Hepsinin ortasındaki geniş çerçevesinden Atatürk kaygılı bir ifadeyle izliyordu olanları. Sabahın çiğ ışığında bile her şey sıcak ve konforluydu.

Savcı Berke Çelik geldi ve beklenen şoku yaşadı. Olay Ye-

ri İnceleme amiri raporunu bitirince Perihan'la beraber cesedin indirilip ambulansa götürülmesine karar verdiler. Herkes göreceğini görmüştü.

"Sabahları burayı ben açarım..." dedi hizmetli. Kastamonu şivesiyle konuşan, yaşlıca bir kadındı. Caner Başaran burada sevilen, sayılan biriydi. Haftada birkaç kez gelir, herkese iyi davranırdı. Dernek başkanı Roni Bey'in yakın arkadaşıydı. Şakacı, neşeli bir kişilikti. Başka da ne söyleyebileceğini bilmiyordu, bu nasıl bir kâbustu böyle.

Sokaktaki polis şeridinin arkası, haberi duyunca koşup gelmiş kadınlı erkekli dernek üyeleriyle dolmuştu. Bazıları binaya girmek istiyor, üniformalı memurlarla tartışıyorlardı. Bir taraftan da hemen arkalarına yığılmış gazetecilerle itişip kakışıyorlardı. Derken genç bir erkek mezunla gazeteci kadınlardan biri arasında laf dalaşı başladı. Durumun kontrolden çıkmasını istemeyen Perihan ve Ayla kapıda belirdiler.

"Şüpheli bir ölüm vakasıyla karşı karşıyayız" diyerek kalabalığa seslendi Perihan. "Şu an ekiplerimiz içeride incelemelerini yapıyor. Soruşturma ilerledikçe gereken açıklamalar yapılacaktır. Sizlerden ricamız, bizlere yardımcı olmanız."

"Bunun geçen gün lise binasında yaşanan ölümle bağlantısı var mı?" diye sordu bir muhabir.

"Henüz bilmiyoruz" dedi Perihan.

"Kimin yaptığını biliyor musunuz?" diye bağırdı arkalardan bir mezun.

"Henüz bilmiyoruz."

"Ne biliyorsunuz peki?"

"Emniyet birimlerinin elinden geleni yapacağını biliyoruz hanımefendi. Olayı aydınlatmak için bütün imkânlar seferber edilecektir. Lütfen elimizden geldiğince sakin olalım."

Konuşma etkisini gösterdi, güruh durulur gibi oldu. Perihan'ın güçlü taraflarındandı kriz anlarında sakin kalıp nezaketi elden bırakmamak. Meslek hayatı boyunca o kadar

çok vahşet görmüştü ki, bu özelliğinin geliştiğini fark etmemişti bile. Ayla amirine "Baskı altındaki zarafet" derdi. Bunu bir kâğıda yazıp odalarındaki panonun en üstüne asmışlardı. "Cesaret, baskı altındaki zarafettir" Ernest Hemingway'in bir sözüydü.

İfade vermek isteyenler için asma kattaki şömineli kısmı seçtiler. Daha küçük bir salondu, kıdemli mezunlara ayrılmıştı. Pahalı berjer koltuklar ve küçük servis masalarıyla dekore edilmişti. Orijinal olduklarını Perihan'ın bile anlayabildiği yağlıboya tablolar asılıydı. Akşamdan kalma puro kokusu sinmişti her yere. Sehpaların üzerindeki satranç tahtalarında vezirlerle piyonlar bakışıyordu. Maktulün devre arkadaşı olduklarını söyleyen iki adam ve mahvolmuş haldeki dernek başkanıyla görüştüler. Soruları Perihan ve Ayla soruyor, Rengin de sessiz sessiz not alıyordu. Lisenin çatısından düşen Murat Karaağaç'ın sınıf arkadaşıydı Caner Başaran. Diş hekimiydi. Muayenehanesi Etiler'deydi. Seçkin hastalara hizmet veriyordu. Erzincanlıydı, çocuğu yoktu. Hayat dolu, yardımsever biriydi. Eğlenceye, teknelere ve kadınlara düşkündü. Beş yıl önce Kanadalı bir kızla evlenmiş ama bu izdivaç ancak bir yıl sürebilmişti. Bir düşmanı olabileceğini kimse düşünemiyordu. Laf arasında ağızlarından lisedeki lakabının "Çükkafa Caner" olduğunu kaçırdılar. Bu aptal lakabı adama niye taktıklarını hiçbiri hatırlamıyordu, o zamanlar çocuktular ne de olsa.

Dernekten çıktıklarında, bir şeyler öğrenmekten umudu kesen mezunlar dağılmaya başlamıştı. Yılmamış birkaç muhabirin sorularına cevap vermeden yürüyüp bindiler Perihan'ın emektarına.

"Adamın muayenehanesine gidelim" dedi Perihan.

Direksiyondaki Ayla arabayı mezunlara ait lüks ciplerin arasından Maslak yoluna çıkarmaya çalışırken sordu. "DNA analizi istiyoruz değil mi?"

"İsteyelim tabii... Sen savcıyla konuş yoksa laboratuvardakiler şimdi laf eder masraf çıkarıyoruz diye. Bir de Murat Karaağaç'ın eşiyle görüşelim, hazır başlamışken. Otopsi çabuk yapılsın diye de adli tıbba bastırmamız lazım. Zaten Hilmi sağ olsun, bize bir gün kaybettirdi."

"Çükkafa ne biçim lakap yahu, deli mi bu insanlar?" diye söylendi arka koltuktan Rengin.

Ayla kıza dikiz aynasından bakıp sırıttı. "Sana da lakap takalım ister misin?"

"Nasıl uygun görürseniz amirim."

"Düşünelim bakalım, buluruz bir şey."

Caner Başaran'ın muayenehanesi Akmerkez'in karşısındaki caddede, yüksek bir apartmanın ikinci katındaydı. Dişçi fobisi olanların bile içini açacak kadar iyi dekore edilmişti. Ortağı Didem Aldinç ortodontist olmasının yanı sıra gerçek bir Etiler kadınıydı. Kırklarında, spor yapmayı ihmal etmemiş, estetik cerrahiden nasibini kararında almış... Sarsılmış olduğu belliydi. Aldığı sakinleştiriciden dolayı uykulu bir sesle, ağır ağır konuşuyordu.

"Caner aynı zamanda eski sevgilimdi" dedi, birkaç yararsız bilgi verdikten sonra. "Onun tekeşliliğe uygun olmadığını anladığım zaman medenice ayrıldık ama dostluğumuz sürdü. Sonra da muayenehanesine ortak olmayı teklif ettim. Bugüne kadar harika bir şekilde geldik."

"Anladığımıza göre çevresi geniş biriymiş. Kimseyle yaşadığı bir anlaşmazlık var mıydı?"

"Onu sevmeyen tek bir Allah'ın kuluna rastlamadım. Hem diş hekimi hem de arkadaş olarak harika bir insandı. Evet, biraz hedonist biriydi ama kimseye zararı dokunmazdı. Hatta ayrılırken bile kalbimi kırmamayı başardı, düşünün artık."

Kadının gözyaşlarıyla kesilen otobiyografik konuşması sürerken, Perihan maktulün çalışma masasının köşesinde-

ki küçük cam muhafazayı fark etti. Bir kenarı beş santim ya var ya yoktu. Altın kaplama bir rozet vardı içinde. İç içe geçmiş, ortalarında G harfinin parladığı cetvel ve pergel.

"Caner Bey mason muydu?"

"Bilmiyorum..." dedi kadın. "Neden sordunuz?"

"Şu rozet... Mason locasına kabul edilmiş kişilerde bulunur benim bildiğim."

Kadın sildi gözyaşlarını, eğilip baktı rozete. "Vallahi hiç dikkatimi çekmemişti. Mason rozeti mi sahiden?"

10

Perihan o sırada Murat Karaağaç'ın cenazesinde olmak isterdi. Zincirlikuyu Camii'nde, görülmeye değer bir tören olmuştu gerçekten.

Merhum daha sonra Zincirlikuyu Mezarlığı'ndaki aile kabristanına gömülecekti. İki minareli, zarif bir camiydi. Avlusu havadar, imamı otuzlarında ve al yanaklı bir adamdı. Kalabalığın gergin enerjisi ona da bulaşmış gibiydi. Yanaklarındaki kırmızılık daha da artmıştı heyecandan.

Murat Karaağaç'ın son nefesini verdiği aşure gününün kederli bir devamı gibiydi tören. Merhumun yurtdışındaki akrabaları yetişebilsin diye bir gün geciktirilmişti. Türkiye'nin ve dünyanın dört bir yanından gelmiş, üzerlerinde tanınmış isimlerin yazdığı çelenkler göz kamaştırıyordu. Cenaze namazında saf tutacaklar arasında içişleri bakanı, müsteşarlar, çeşitli bakanlıkların çalışanları, aynı liseden mezun sanatçılar, gazeteciler, iş insanları, akademisyenler ve oradaki kimse bilmese de maaşını Milli İstihbarat Teşkilatı'ndan alan birkaç kişi vardı.

Caner Başaran'ın ölüm haberiyle daha da trajik bir hal almıştı tören. Kimse ne düşüneceğini ya da yapacağını bilemiyordu. Şimdiden bir sürü dedikodu ve komplo teorisi türemişti.

Genel olarak üçe ayrılıyordu teoriler. Bazıları intihar olabileceğini düşünüyordu. Murat'ın kimsenin bilmediği bir or-

ta yaş depresyonu geçirdiğini iddia ediyor ama elle tutulur bir neden gösteremiyorlardı. Bazılarına göre düpedüz kazaydı; aşure gününe geldiğinde zaten alkollü olan Murat Karaağaç çatıda eski günlerin hatırına biraz daha viski yuvarlamış, sonra da aşağıdakilere el sallamak isterken dengesini kaybetmişti. Cinayetten kuşkulananlarsa sabahki Caner Başaran cinayetinden sonra birden çoğunluk haline gelmişti. Ne de olsa iki ölümün bağlantısını fark etmek için profesyonel dedektif olmak gerekmiyordu.

Emniyet Müdürü Hilmi Kuzu da vardı cenazedeki kalabalığın arasında. Avlunun köşesinde kızıyla beraber, kederden bir heykel gibi duran Neşe Karaağaç'ın elini sıkarken gereken her şeyin yapılacağına söz verdi. Ne var ki neyin gerektiğini henüz tam olarak bilemiyor, bu yüzden bunalıyordu. Gün boyu devlet bürokrasisinden gelen telefonlara cevap vermek zorunda kalmıştı. Doğan karışıklıktan dolayı Murat Karaağaç'a adli otopsi de yapılamamıştı. Hele o sabahki ikinci ölümün şüpheye yer bırakmayacak kadar açık bir cinayet olması her şeyi allak bullak etmişti. Her an karşılaşabileceği sorulara kafasında cevaplar hazırlamaya çalışırken çalan telefonunun ekranında Perihan'ın adını gördü.

"Neşe Karaağaç'la görüşmeye gideceğiz" dedi Perihan.

"Kendisi şu an cenazede."

"Ah doğru ya. Kusura bakmayın, iş güç yüzünden katılamadık."

"Ukalalık yapma Perihan. Haklı çıktın, anladık. Merkeze döndüğün zaman konuşacağız."

"Emredersiniz. O halde bugün rahatsız edeceğimizi belki iletirsiniz Neşe Hanım'a."

"Tamam, söylerim. Kadının ifadesini alırken dikkatli davranın. Olayın hassasiyeti çok boyutlu biliyorsun."

"Merak etmeyin..." dedi Perihan telefonu kapatmadan. "Bundan bir an bile şüphem olmadı."

Neşe Karaağaç'la ancak akşamüstü bir araya gelebildiler. Bebek sırtlarındaki Kortel Korusu'nda, geniş bir çatı dubleksiydi ev. Süslüydü ama en ufak bir zevksizliğe yer vermeden dekore edilmişti; İstanbul burjuvazisinin üç dört kuşakta yaratabildiği beğeniyle. Taziye için gelenler ters ters bakınca Perihan onlardan ve Ayla'dan dışarıda beklemelerini istedi. Yalnız konuşmak istiyordu acılı kadınla.

Sakinleştirici almamıştı Neşe Karaağaç, trajediyle yüzleşmek istiyordu. Solgun ve incinmiş görünüyordu. Polis faslını atlatıp yasını tutmaya başlamaktı isteği. Moda'nın köklü ailelerinden birinin kızıydı. Kırk yaşına kadar reklam ajansında yönetici olarak çalışmış, ardından profesyonel yaşam koçu olmuştu. Rahmetli kocasıyla Marmara Üniversitesi'nde işletme okurken tanışmışlardı. Dediğine göre o zamanlar beş parasız ama zehir gibi bir gençti Murat Karaağaç. Hem fiziği hem de hırsıyla onu etkilemişti. Kız tarafının bütün itirazlarına rağmen üniversiteyi bitirir bitirmez evlenmişlerdi. Perihan yine alamadı gözlerini kadının güzel ellerinden; kırmızı oje sürdürmeye ne ara zaman bulmuştu acaba?

"Murat ideal bir aile babasıdır" dedi kadın. "Her zaman düşünceli ve müşfiktir. Yaşam doludur, arkadaşlarına düşkündür. Yalnızlığı hiç sevmez. Yani öyleydi. Hakkında kötü düşünecek kimseyi bulamazdınız. Ondan geçmiş zaman gibi bahsetmek o kadar zor ki. Sanki şimdi şu kapıdan giriverecek."

"Kimseyle yaşadığı bir anlaşmazlık var mı bildiğiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Caner Başaran cinayetinden sonra eşinizin vefatını da şüpheli ölüm olarak soruşturmak zorundayız maalesef."

"Cinayet mi? Nasıl olur? Böyle bir şeyi ona kim yapar?"

"Sadece bir varsayım hanımefendi. Durum bizi her ihtimali düşünmek zorunda bırakıyor."

"Caner'i severdi Murat. Sık görüşmezlerdi ama aralarının iyi olduğunu bilirdim. Bu olanlar inanılır gibi değil. Düşman

şu hayatta benim tanıdığım Murat'ın en son edineceği şeydir. Sadece şey..."

Sustu Neşe Karaağaç. Yarım dakika kadar, gözlerini pencerenin dışındaki Boğaz manzarasından ayırmadan ve kırmızı ojeli elleriyle oynayarak düşündü. Sonra çok kısık bir sesle "Devre arkadaşı İsmail Duman'la ortaklığı vardı" dedi. "İngiltere'deki bir futbolcu menajerliği şirketinde. Ama sonradan pişman olmuştu, tasfiye etmek isteğini söylüyordu."

Neşe Karaağaç'ın birini hedef göstermesi Perihan'ı şaşırtmıştı ama belli etmedi. "Aşure gününe yalnız gitmesinin bir nedeni var mıydı?"

"Ne demek istediniz?"

"Yani aileleriyle beraber gidiyor anladığım kadarıyla mezunlar."

"Gece kızım rahatsızlanmıştı. Sabah da iyileşebilmiş değildi. O yüzden kendisi istedi evde kalmamızı."

"Kızınız şu an evde mi?"

"Suadiye'de, ablamın yanında. Cenazenin ardından burada olmak istemedi."

"Belki bir kez daha rahatsız ederiz sizi. Kızınızla da konuşmak için."

"Sizce bu şart mı?" dedi Neşe Karaağaç, duyduğu rahatsızlığı saklamadan.

Perihan gülümsedi. "Değil tabii ki."

Akşama doğru merkeze döndüğünde, müdürün kendisini beklediği haberini aldı. Almasa şaşardı zaten. Ayla'yla beraber Hilmi Kuzu'nun makamına vardıklarında, onu pencerenin önünde durmuş telefonda konuşurken buldular. Sırtı onlara dönük, bedeni yay gibi gergindi.

"Evet efendim..." diyordu saygılı bir sesle. "Soruşturma şimdiden derinleşti... En kısa zamanda sizi bilgilendireceğiz. Hiç kuşkunuz olmasın."

Telefonu kapattıktan sonra ağır adamlarla dönüp oturdu

yerine. Alnındaki teri sildi, Perihan ile Ayla'ya baktı ve çıkardı ağzındaki baklayı. "Hanımlar, zannedersem bu iş bizi aşıyor."

Perihan kollarını kavuşturdu. "Ne demek bizi aşıyor? Önce bir raporumuzu verseydik."

"Raporunu okuyacağım, merak etme. Ama mesele düşündüğümüzden de kalın. Kıçımıza girerse çıkarması zor olur. Bu yüzden başka bir ekibi görevlendirmem en hayırlısı."

"Neden, kadınız diye mi?" dedi Ayla.

Perihan normal şartlarda bu odada yardımcısının lafa karışmasını istemezdi ama o kadar mantıklı bir soruydu ki sesini çıkarmadı. Soru müdüre de mantıklı gelmiş olmalıydı ki açık konuşmaya karar verdi. "Bu en taşaklı adamların zor baş edeceği bir iş."

"Niye, biz de gayet taşaklıyız" dedi Perihan.

Hem Hilmi Kuzu hem de Ayla ona hayretle baktılar. Perihan'ın ağzından nadiren çıkardı argo sözler.

"Canım, lafın gelişi söyledim ben" dedi Hilmi Kuzu, zaten düzgün duran kravatını düzelterek.

"Bakın müdürüm, bu teşkilatta otuz yıldır ömür çürütüyorum. Hayatım sokaklarda her boyaya girip çıkarak geçti. Bürodaki çocukların çoğunun yaşı kadar Olay Yeri İncelemem ve otopsim var. Ayrıca kimsenin yardım etmediği kızımı okutuyorum. Kocamın ve kayınvalidemin dertleriyle uğraşıyorum. Menopoz öncesi sorunlarımdan hiç bahsetmeyeyim. Bunların hepsinin altından kalkacak taşakta adamlarınız varsa buyursunlar gelsinler. Biz de uğraşmak zorunda kalmayız, canıma minnet. Ama lütfen kadın olmamızı bahane etmeyin yoksa kalbim kırılır."

"Aşk olsun Perihan, niye öyle diyorsun?" derken şivesi Karadeniz'e kaymıştı müdürün. "Benim derdim hepimizi korumaya çalışmak. Bu iş sarpa sararsa ne olacak? Tahmin etmediğin yerlere dokunursa? Bir yerleri çomakladın diye emekliliğin yansın ister misin?"

"Çok düşüncelisiniz, ağlayacağım şimdi."

"Bu toplantı bitmiştir. Siz normal görevlerinize dönüyorsunuz, geri kalanı ben hallediyorum. Raporu da yarın bekliyorum."

Asansörde "Helal olsun be amirim, ne güzel verdiniz adama cevabını. Gurur duyuyorum sizinle!" dedi Ayla.

"Çocuk olma kızım... Gurur duyacak bir şey yok. Bunun yerine bak da kadın polis olmak neymiş onu öğren. Benim gibi hayat boyu yerinde saymamış olursun."

Rengin'i odada bilgisayara gömülmüş halde buldular. Murat Karaağaç ve Caner Başaran'ın telefon kayıtlarına ulaşmış, mezunlar derneğinin kamera görüntülerini istetmişti. Nihayet bir işe yaramanın huzuru vardı yüzünde.

"Aferin ufaklık ama gerek kalmadı" dedi Ayla.

"Ufaklık demezsiniz daha iyi olur amirim."

Cinlerinin tepesine çıkmak için fırsat kolladığı Ayla kükreyiverdi. "Lan zaten kafam bozuk, bir de sen başlama!"

"Neye kızgınsınız bilmem ama lütfen öfkenizi benden çıkarmayın."

Ayla tekrar kükremeye hazırlanıyordu ki Perihan'ın sözleri durdurdu. "Kızlar, süper bir fikrim var. Gidip bir güzel kafa çekelim."

"Bu akşam mı?"

"Aynen. Hadi bakalım Ayla. Kullan karizmanı, yaptır bize rezervasyon."

11

Kadıköy'de iskeleye yürüme mesafesindeki Hazan Meyhanesi mezeleriyle ünlüydü. Deniz manzaralı olmamasına rağmen balıklarının tazeliği sayesinde İstanbul'un dört bir yanından müdavimleri vardı. Girer girmez Ayla'nın hatırlı müşteri olduğu anlaşıldı. Cam kenarındaki masa ayrılmış, üzeri küçük bir sepet içindeki çiçeklerle süslenmişti. Ahmet Mekin'in bıyıksız haline benzeyen şef garson eski bir tanıdıklarıymış gibi davranıyordu. Diğer masalarda felekten gece çalan beyaz yakalılar, gangster kılıklı birkaç ağır abi ve romantik çiftler akşamın tadını çıkarıyordu. Sohbete mâni olmayacak kadar kısık bir sesle Yunan ezgileri duyuluyordu.

"Burada polis olduğumu bilmezler amirim, lütfen renk vermeyelim" dedi Ayla, masaya oturduklarında.

"Ne sanıyorlar seni, barmen falan mı?" diyerek göz kırptı Perihan.

Ayla sırrı ortaya çıkmış bir çocuk gibi kızardı. O cevap veremeden Perihan elini kaldırdı ve bu anı bekleyen şef garsonu çağırdı. Adamın tavsiyesine uyarak ızgara levrek, kalamar ve karides söylediler. Ne de olsa mayıs İstanbul'da levreğin lezzetli olduğu son aydı. Bir de yetmişlik yeni rakı teşrif edince masa yola çıkmaya hazır hale geldi.

"Amirim, bu Hilmi Kuzu nasıl bir model sizce?" dedi Ayla, ikinci kadehi hızla yuvarlarken.

"Normal insan işte... Aile babası. Sebat ederek bu makama gelmiş, durduk yere başı ağrısın istemiyor."

Ayla "Hah! Yani korkağın teki desenize!" diyerek üçüncü kadehi doldurdu kendisine. Bu sefer su koymamıştı.

"Amirim, biraz yavaş mı gitsek?" dedi Rengin.

"İşine bak çaylak!"

"Hanımlar, bu dosyada yaşadıklarımızı şahsi almayın" derken sesini alçalttı Perihan. "Bu tip durumlarla ileride de karşılaşacaksınız. Cinayet Büro'da bizi vitrin olarak kullanırlar ama iş sahiden polisliğe gelince başrolleri pipililer kapmak ister. Yine de vazgeçmemek lazım. Sizi itip kakmalarına izin vermeyin sakın."

Rengin bir yudum aldı kadehinden, gülümsedi. "Şahsen kadın olmaktan gayet memnunum ben."

"Kendinize olan saygınızı kaybetmeyin. Bu teşkilatta bir gün bir şeyler değişecekse bunu kadınlar yapacak."

"Peki şimdi dosya ne olacak? Hangi ekibe devredecekler?"

"Valla hiç merak etmiyorum. Sadece içimde bu işin bu kadarla kalmayacağına dair bir his var."

"Sizce başka cinayetler de mi işlenecek?"

"İki olay yerinde de bulduğumuz melek heykelcikleri içimi sıkıyor. Sanki bir serinin başlangıcı gibi. Bir eylemin seri olarak algılanması için de en az üç kez tekrarlanması gerek."

"O zaman sizi bu dosyadan almakla hata yapıyorlar."

"Polisler de hata yapar. Hem de çok sık."

Rengin birden ürpermiş gibi kaldırdı omuzlarını. "Sabah mezunlar derneğindeki manzara amma korkunçtu. Gözümün önünden gitmiyor."

"Bu bebenin polis olduğunu nerden çıkardınız amirim?" diyerek lafa girdi çakırkeyif Ayla. Eliyle Rengin'i gösteriyordu.

"Aikidoda kahverengi kuşak sahibiyim" dedi Rengin.

"Eee?"

"İki dakika dışarı çıkarsak cevabınızı verebilirim."

"Vay! Duydunuz mu amirim? Çaylak meydan okuyor!"

"Aikidocular meydan okumaz. Sadece meydan okuyana cevabını verirler."

"Lan yürü git Allah'ını seversen. Aikidoymuş! Bir kere ağır çekimde dövüşür onlar" diyerek ayağa kalktı Ayla. Gözlerini devirerek Sensei selamını taklit etti. Bunu yaparken de uzun kollarıyla yan masadaki külhanbeyi kılıklı adamın ağzına götürmekte olduğu kadehe çarpıp düşürünce küçük bir kargaşa çıktı.

"Olmaz ki bacım! Batırdın üstümü başımı!"

"Ah çok özür dilerim, istemeden oldu. Rengin, peçete isteyelim hemen beyefendiye."

"Kalsın, tamam. Biraz dikkat et ama."

Perihan'a bir gülme geldi. Bütün müşterileri dönüp kendisine baktıracak şekilde gülüyordu. Derken kahkahası Ayla ve Rengin'e de bulaştı, hep beraber gülmeye başladılar. Meyhanedekiler bu üç neşeli kadını imrenerek izliyordu. Perihan gülmekten yorulunca gözlerinden akan yaşları üzerine meyhanenin ismi işlenmiş peçeteyle sildi.

"Vallahi Zeki ile Metin gibisiniz. Allah sizden razı olsun."

Aynı anda kapıdan roman orkestrası girdi. İnleyen nağmelerle, en efkârlı makamlarla ortamı efsunlamaya koyuldular. Üç kadın polis bu sese kulak verdi ve şişede durduğu gibi durmamasıyla ünlü sıvı azaldıkça azaldı. Perihan konunun bir kez daha işe gelmesine izin vermedi. İncir çekirdeğini doldurmayacak şeylerden bahsederek, karşılıklı anılar anlatarak hoşça zaman geçirdiler. Gündüz yaşadıkları aşağılanmayı biraz olsun hazmedebilmek için buna ihtiyaçları vardı.

"Hakkı yenen bütün kadınlara!" diyerek beşinci kadehini kaldırdı Ayla. Perihan ve Rengin ona katıldılar.

Makul bir bahşiş bırakıp ayrıldılar olay yerinden. O saatte dolmuşla falan uğraşamazdı Perihan, Kadıköy postanesi-

nin önündeki taksilerden birine atladı. Hareket etmeden camı indirdi. "Sabah geç kalmayın, yakarım!"

"Eyvallah amirim, o iş bende" dedi Ayla.

Sonra taksinin çevre yoluna doğru uzaklaşmasını bekleyip Rengin'e baktı. "Hey aikidocu! Cila atmak ister misin?"

"Cila derken?"

"Ben ısmarlıyorum, hadi!" dedi Ayla ve arkasını dönüp az ötedeki kulübe doğru yürümeye başladı.

Dorock XL büyük ve gürültülüydü. Hafta içi olmasına rağmen tıklım tıklım doluydu da... Işıklar ve müzik baş döndürüyordu. Sahnede *Hey Douglas* adlı DJ çalıyor, eski pop şarkılarıyla yeni ritimleri karıştırarak kalabalığı çıldırtıyordu. Rengin Narkotik'teyken böyle yerlere görev icabı birkaç kez gitmişti. Daha küçük mekânlardı gerçi, görevse ışıkları açtırıp arama yapmaktan ibaretti. Bir keresinde de Furkan Başkomiser ile bir şebeke hakkında istihbarat toplamak için Etiler'deki o acayip kulübe gitmişlerdi. Rengin'in kendisini gerçek polis gibi hissettiği ilk geceydi. Sonrasında Furkan'ın evine gitmeseler daha iyi olacaktı tabii.

Barın kenarında güçbela yer buldular. Ayla barmene zafer işareti yaptı. On saniye sonra bira şişelerini tokuşturmak için kaldırmışlardı bile.

"Neye içiyoruz?" dedi Rengin.

Ayla gürültüden duyamayınca yaklaşıp tekrarladı. Ayla biraz düşündü, sonra birden aklına gelmiş gibi Rengin'in kulağına "Kadıköy sokaklarına ve Montana Çetesi'ne!" diye bağırdı.

"Ne?"

İşaret diliyle "Siktir et!" dedi Ayla.

Konuşmaya çabalamaktan vazgeçip biralarını içtiler. Etraflarında niyetleri belli üç dört erkek belirmişti. Yakışıklısı da vardı, göbeklisi de. Jöle gibi dalgalanıp duran kalabalığın içinde dansa benzeyen hareketler yaparak iki kadının yörüngesinde kalmaya çalışıyorlardı. Özellikle sarışın, uzun boylu

genç, Rengin'e kaçamak bakışlar atıp sırıtıyordu. Aksi gibi, tam o sırada tuvalete gitmesi gerektiğini hissetti. Makyajına da çekidüzen verirdi hem.

Ne var ki ciddi bir projeydi tuvalete gitmek. İnsan vücutlarından oluşan denizi aşmak, sonra da en az on beş dakika kuyrukta beklemek gerekiyordu. Niyetini Ayla'ya işaret diliyle anlatıp bıraktı kendini kalabalıkta sürüklenmeye. Vücuttan vücuda, kokudan kokuya, enerjiden enerjiye geçerek ilerledi. Olur da bara geri dönmeyi başarırsa o sarışın gençle yeniden karşılaşmak istiyordu. Kadınlar tuvaletinin önündeki renk renk saçlar, giysiler, ojeler ve rujlardan oluşan kuyrukta bir koku genzini yaktı. Parfümlerin kadın teriyle karışmış aroması. Farklı yaşlarda ve sarhoşluk düzeyindeki kızlar Türkçe, Rusça, İngilizce ve Arapça konuşarak eğlenmeye kuyrukta bile devam ediyorlardı.

Omuzunda bir el hissetti. Dönünce karşısında Yeliz'i buldu. Narkotik Büro'ya kendi yerine alınan devre arkadaşını.

"Vay, kimi görüyorum!" dedi yüksek sesle Yeliz. Kızıl kıvırcık saçlı, kurbağa gözlüydü. Kısacık bir etek, kolsuz bir bluz ve siyah çizmeler giymişti. "Sen böyle yerlere gelir miydin?"

"Görevde değilim..." dedi Rengin, kızın kulağına eğilip. "Kafa dağıtmaya geldim. Sen?"

Kız da Rengin'in kulağına yaklaştı. "Ben görevdeyim canım. İstihbarat aldık."

"Ne istihbaratı?"

"Söyleyemem tabii ki..."

"Ne demek söyleyemem? Daha iki hafta önce bürodaydım ben!"

Yeliz parmağını dudağına götürdü. "Sessiz olsana kızım... Eski bir narkotikçi olarak, operasyonda bilgi paylaşma yetkim olmadığını herhalde tahmin edersin."

"Tamam be, anladık."

"Senin için Cinayet'e geçti dediler."

"Öyle oldu, evet."

"Bacılar Bölüğü'ne girmişsin. Perihan Başkomiser'in yanına?"

"Hıhı..."

"İyi bir amirmiş. Çaylaklara faydası dokunurmuş. Furkan Başkomiserim söyledi."

Rengin nabzının hızlandığını hissetti bu ismi duyunca. "O burada mı?"

Yeliz sırıttı. "Bilemem... Sana cinayette başarılar."

Salınarak yürüyüp kalabalığa karışan Yeliz'in arkasından öfkeyle baktı. Demek bu sevimsiz tip kendisinin dahil edilmediği operasyonlarda görev alıyordu. Onda olup da kendisinde olmayan neydi? Sırası gelene kadar başıboş düşünceleri oradan oraya savruldu. Sonra iyi temizlenmemiş tuvalette işini güçbela halledip bara dönmek için yeniden daldı vücut denizinin içine.

Müzik hareketlenmiş, kalabalık iyice coşmuştu. Aynı yolu tersinden kat etmek daha da zordu. Sıkış tepiş dans etmeye çalışanlara çarpa çarpa ilerlerken, gözleri Furkan'ı aradı. Onu görmek değil, onun tarafından görülmekti isteği. Bir saniyeliğine bile olsa. Nihayet bara yaklaşmıştı ki, karşılaştığı manzara Rengin'i durdurdu. Ayla bara yaslanmış, az önceki sarışın genç adamla öpüşüyordu.

Bunun için mi davet edilmişti yani! Aynı gün içinde üçüncü kez haksızlığa uğruyordu, bu kadarı yeterdi.

Geri dönüp insanları ite kaka kapıya kadar ilerledi. Çıkarken çarptığı koruma diklenecek olunca çam yarmasının burnuna polis kimliğini dayamak istedi ama bunun Furkan'ın işini bozabileceğini düşünüp vazgeçti. Gördüğü ilk taksiye bindi.

Şoför "Nereye?" diye sorunca "Cehennemin dibine!" demek geldi içinden. Eve gitmek hiç istemiyordu. Her şeyi geride bırakıp uzaklara gitmek istiyordu. Ne halleri varsa görsünlerdi hepsi.

12

Perihan eve girdiğinde kayınvalidesini televizyonun karşısında uyumuş buldu. Kolunu mindere dayamıştı, eli yanağındaydı. Göğsü her nefes alışında durgun bir göl gibi alçalıp yükseliyordu. Kucağındaki tabakta soyulmuş elma dilimleriyle yarısı yenmiş bir mandalina vardı. Baharda bile sevdiği kış meyvelerini Fatih'te bulacağı yerleri biliyordu Semiha. Sesi kısık ekranda bir yerli dizinin tekrarı oynuyordu. Şevval Sam tek kaşını kaldırmış konuşuyordu. Perihan yaşlı kadını uyandırıp yatağına gitmesini istedi.

"İçki mi içtin sen?" dedi Semiha doğrulurken.

"Evet ya, bürodaki kızları yemeğe götürdüm."

Kadın yüzünü Perihan'ınkine iyice yaklaştırıp anason kokusunu içine çekti. "Rakı mı?"

"Evet ama çok içmedim, merak etme."

"Oh, iyi etmişsiniz. Bir ara da Bülent'le gidin. Hep çalışmak olmaz, biraz kafa dağıtmanız lazım."

Kadının salondan uyku sersemi adımlarla, iki yana sallanarak çıkışını sevgiyle izledi. Sonra oturup ekrana boş boş baktı. Hâlâ çok güzeldi Şevval Sam. Meyhaneden sonra evinin tanıdık kokusunu duymak Perihan'ın hoşuna gitmişti. Üç duble rakıdan başı hafifçe dönüyordu ama sorun değildi; ilaç almadan uyumasını sağlardı belki. Ceylan'ın odasına gitti, onu uyurken gördü. Kızın yüzünde çok ciddi bir şey ya-

pıyormuş gibi bir ifade vardı. Yüzükoyun yatıyordu, saçları dalgalar halinde akmıştı yastığın üzerine. Bugün okulda neler yaşamıştı acaba? Yine nelere göğüs germişti?

"Merhaba canım, geldin mi eve?" dedi Bülent telefonda. "Nasıl geçti yemeğiniz?"

"Ne yalan söyleyeyim, iyi geldi valla."

"Hoşuna gitmiştir senin kızların."

"Sevindiler ya, daralmışlardı çok."

"Hayırdır, büroda yaramaz bir şey mi oldu?"

"Boş ver ya, şimdi hiç halim yok. Senin terfiden var mı haber?"

"Olacak gibi..."

"Hadi inşallah."

"Yani müdür öyle söylüyor. Bugün yarın belli olur, hayırlısı artık."

"Evet ya, hadi bakalım... Ben yatıyorum, sana kolay gelsin. İlacını almayı da unutma."

Kuruyemişçisi iflas ettikten sonra depresyona giren Bülent son altı aydır antidepresan kullanıyordu. Küçük, ruh halini dengeleyen ilaçlar. Almayı ihmal etmediği sürece belli bir rahatlama sağlıyordu. İşsiz kalıp kendilerini başarısız hisseden orta yaşlı erkeklerin içine düştükleri melankoliden sonunda kurtulmuş ve yeniden o dışadönük, tuttuğunu koparmayı en azından isteyen adam olmuştu. İlacın tek yan etkisi cinsel ilişki sırasında boşalmasını geciktirmesiydi. Perihan şimdilik şikâyetçi değildi bu durumdan.

Yatağa uzandığında son yirmi dört saati düşündü. Gözünün önüne parmaklıklardan sallanan cesedin dışarı taşmış bağırsakları, muayenehanedeki mason rozeti ve Murat Karaağaç'ın karısının kırmızı ojeli elleri geldi. İçindeki inatçı polis vakayı çözmek için yanıp tutuşuyordu. Ne var ki dosya ellerinden saçma sapan bir şekilde alınmıştı. Beyni yine de durmuyor, hâlâ iki cinayet arasında yeni bağlantılar bul-

maya çalışıyordu. Sezgileri vazgeçmiyordu üzerine çullanmaktan. Keşke şu boşa geçen günü unutmanın bir yolu olsaydı. Sadece bir buçuk yıl sonra emekliye ayrılabilecekti. Bu fikir bazen tatsız, bazen de kurtuluş gibi geliyordu. Mesleğe başlayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki polis olmayan Perihan'ı hatırlayamıyordu artık. Öte yandan tüm zamanını kızına ayırmak fikri güzeldi. Hayalinde beraber yapacakları yolculuklar canlanıyordu.

Bilinci uykuya sürükleniyordu ki cep telefonunun çaldığını duydu. Rüya olduğunu düşünmek istedi ama susmak bilmiyordu meret. İçinden Graham Bell'den bu yana iletişim teknolojisine hizmet etmiş herkese küfrederek telefona uzandı ve ekranda Hilmi Kuzu'nun ismini gördü.

"Lisenin bir mezunu daha ölü bulundu..." dedi müdür, sinirden çatallaşmış bir sesle. "Hemen gitmen gerekiyor Perihan."

"Nerede?"

"Evinde."

"Ev nerede peki?"

"Olay Yeri İnceleme konum yollayacak."

O kadar şaşırmıştı ki aklına "Hani biz bu dosyadan şutlanmıştık?" diye sormak bile gelmedi. Gecenin köründe uyandırılıp göreve çağrıldığı epeydir olmamıştı. Kalktı yataktan, giyinip beylik tabancasını beline koydu. İşe gittiğini belirten bir not yazıp banyodaki aynaya iliştirdi. Yolda hızlı sürdüğü için durduran trafik ekibine kimlik göstermek zorunda kalınca o hiç hoşlanmadığı çakar lambayı bagajda bulup arabanın tepesine taktı. Neyse ki hâlâ çalışıyordu alet.

Olay yeri Ortaköy'de, site içinde bir apartmanın dördüncü katıydı. Sarı polis şeridi, geceyi boyayan mavi-kırmızı ışıklar, telsiz cızırtıları, ambulans ve pencerelerden uzanmış meraklı başlar. Apartmanın otoparkında onu yine devre arkadaşı Başkomiser Azmi Kömürcü karşıladı. Yoksa dosya ona mı verilmişti?

"Neler oluyor Perihan?" dedi Azmi, sabahkine benzeyen bir sesle.

"Önce bir merhaba de be kardeşim."

"Özür dilerim Perihancığım, haklısın. Ama bu iş gerçekten boktan. Resmen suratından zımbalamışlar adamı."

Perihan yüzünü buruşturdu bu ifade karşısında. "Zımbalamışlar mı?"

"Aynen. Manzara fena."

"İhbarı yapan kim?"

"Maktulün kardeşi" dedi Azmi, ambulansın yanındaki perişan genç adamı gösterip. "Her salı akşamı uğrarmış beraber Şampiyonlar Ligi maçı izlemek için. Abisi kapıyı açmayınca da yedek anahtarla girmiş."

Perihan yukarı çıkmadan önce Ayla'nın gelmesini bekledi. Yoldan aramıştı yardımcısını, neyse ki o uyanıktı henüz. Ama kızı görünce onun hâlâ akşamki eğlencenin etkisinde olduğunu fark etti. Gözleri kıpkırmızı, bakışları donuktu Ayla'nın. Aceleyle giyinmiş gibiydi ve buram buram alkol kokuyordu. Kendisinin de aynı durumda olduğu düşünülürse, o gece gerçekten örnek bir ekiptiler.

"Rengin'i aradın mı?" diye sordu asansörde.

"Ulaşamadım amirim kendilerine..." dedi Ayla, öksürerek ve kinayeli bir şekilde. "Hanımefendi herhalde bugün yeterince çalıştığına karar verdi."

"Olur mu kızım öyle şey? Tekrar ara!"

Ayla içini çekip tuşladı numarayı, kulağına dayayıp açılmasını beklemeye başladı.

"Ayrıldıktan sonra bir şey mi yaptınız siz?"

"Şey, biraz müzik dinlemeye davet ettim kendisini. Yani işte arkadaşlık olsun diye. Fakat ortadan kayboldu."

"Çok iyi etmişsiniz, bravo!"

"Haklısınız amirim, kabahat bende..." dedi Ayla ve sinir içinde indirdi telefonu. "Yok işte, cevap vermiyor salak."

Banyodaki görenin kolay unutamayacağı bir sahneydi. Başından vurulmuş adam küvette yatıyordu. Yüzü ortadan ikiye ayrılmıştı, bir tarafı sallanıyordu musluğa doğru. Nereden geldikleri belirsiz atsineklerinin üşüştüğü beyin ve kemik parçaları klozete kadar saçılmıştı. Evi kaplayan ağır bir koku vardı. Duvardaki kurşun deliğinden, olayın maktul duş alırken gerçekleştiği anlaşılıyordu.

Olay Yeri İnceleme Amiri Hulki'yi buldular karşılarında. Maktul Bilal Emrah Sezer adında, kırk yedi yaşında bir avukattı. Üç dört saat kadar olmuştu cinayet işleneli. Mermiyi balistiğe yollamışlardı, kovansa bulunamamıştı. Kaçın kurası Hulki deliğin şeklinden dolayı silahın susturuculu 45'lik Beretta olduğunu tahmin ediyordu. Parmak izi ve DNA örneği toplanıyordu. Kapıda zorlama izi yoktu, birisi anahtarla açıp girmişti. Cinayetin cesedi buldukları yerde işlendiği belliydi. Kurşun deliğinin derinliği ve adamın yüzünün hali, çok yakından ateş edildiğini gösteriyordu. Boğuşma ya da darp izine rastlanmamıştı. Savunma yarası yoktu. Değerli eşyayla dolu evdeki hiçbir şeye dokunulmamıştı. Maktulün cep telefonu da bulunamamıştı.

Ama o şey bulunmuştu yine. Küçük melek heykelciği küvetin kenarında masum gülümseyişiyle karşılamıştı polisleri. Üzerinden parmak izleri silinmiş halde.

Ayla kanıt torbasını eline aldı, kaşlarını çatarak baktı öncekilerin eşi heykelciğe. "Bunların nereden geldiğini bulmak lazım..."

"Sadece Avrupa yakasında bu şeyleri satan milyon tane yer var" dedi Perihan. "Komşularla ve maktulün kardeşiyle konuş sen. Bak bakalım çocuğun şüpheli bir durumu var mı?"

"Baş üstüne."

Kapıya yönelen Ayla'dan Başkomiser Azmi aldı kanıt torbasını. "Manyağın teki bu okulun mezunlarına kafayı fena takmış. Bundan başka bir şeyler bulabildiniz mi bari?"

"Bir rahat bırakılsak belki bulacağız ama her defasında bir antikalık çıkıyor!" dedi Perihan. "İlk cinayetten sonra olayı unutmamızı istediler. Sonra akşamüstü bu işten alındığımızı öğrendik. Şimdi de müdürün emriyle buradayız. Resmen maymun ettiler bizi!"

Aynı anda banyonun kapısında Emniyet Müdürü Hilmi Kuzu tüm heybetiyle belirdi. Perihan'ın söylediklerini duymamış olması imkânsızdı, yine de istifini bozmayıp onu ve Azmi'yi dışarı davet etti.

"Artık bu işin şakası kalmadı..." dedi, o ana kadar şakası varmış gibi. "Aşağıya yine gazeteciler doluştu. Yarın artık birinci sayfalara terfi edeceğimiz kesin. Yukarıdakiler örtbas edemeyeceklerini anladılar, bir an önce çözülmesini istiyorlar. Artık hepimizin kariyeri buna bağlı."

"Hepimizin mi?" dedi Perihan.

"Bu dosyayı Azmi'yle beraber çalışmanızı istiyorum. Sabah dokuzda Gayrettepe merkezde brifing yapacağız. Başımıza büyük ihale aldık, haberiniz olsun!"

Cevap beklemeden banyoya girip küvetteki manzaraya yüzünü buruşturarak baktı Hilmi Kuzu. Sahada geçen günlerini hiç özlemediği belliydi. Kimseyi selamlamadan çıkarken kapıda Savcı Berke Çelik'le karşılaştı. Adam üstüne gelen müdüre yol vermek için son anda yana çekilmeyi başardı.

Perihan ile Azmi şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

"Herhalde eski arkadaş olduğunuz için uyumlu çalışacağınızı düşünüyor Hilmi Bey" dedi savcı. "Adli tabip de işini bitirsin de artık kaldırsınlar maktulün cesedini. İki otopsi de bir an önce yapılsın diye bastıracağım. Bu soruşturma daha fazla gecikmezse hayırlı olacak."

Perihan fark etti birden. Belli ki olayların hızı Hilmi Kuzu'ya kendisi dışında dosyayı kilitleyecek bir alternatif bırakmamıştı. Bir başka deyişle, olası bir başarısızlığın faturasını kesmek için en ideal alternatif. Yangında ilk gözden çıkarıla-

cak. Olay Yeri İnceleme ekibi malzemesini toplarken, diğer odalara göz atmaya koyuldu. Bir bekâr evine göre tertipli bir yerdi. Pahalı ama sade mobilyalarla, gayet zevkli döşenmişti. Çalışma odasının bir duvarını ladin ağacından kütüphane kaplamıştı. Hukuk kitaplarının durduğu raftaki küçük cam muhafazayı görmek bu sefer şaşırtmadı Perihan'ı.

İçinde yine o mason rozeti parlıyordu. Cetvel, pergel ve G harfi.

Maktulün kardeşi sivilceli yüzlü, uzun saçlı, gözlüklü bir gençti. Bir yazılım şirketinde çalışıyordu. Ayla'ya söylediğine göre o da diğer kurban yakınları gibi, kim böyle bir şey yapmak ister bilemiyordu. Kimseyle husumeti olmayan, saygın bir kişiydi Bilal Emrah Sezer. İki yıl önce boşanmıştı, ergenlik çağında ikiz oğulları vardı, anneleriyle yaşıyorlardı. Memleketleri Samsun'dan on bir yaşında yatılı okumak için İstanbul'a gelmiş, sonra da Hukuk Fakültesi'ne girmişti. Kardeşinin cinayet anında Beşiktaş'taki bir birahanede olduğunu teyit edebilecek üç arkadaşı vardı. Komşularsa herhangi bir silah sesi duymamışlardı. Bu da Hulki'nin susturucu tahminini destekliyordu. Cinayetin ilk ikisinden daha profesyonelce olduğunu düşünmemek elde değildi.

"Bu akşamki hangi maçtı?" diye sordu maktulün kardeşine Perihan, binadan çıktığında.

Genç adam birkaç saniye boş boş baktıktan sonra cevap verebildi. "Ajax ile Liverpool oynayacaktı."

Ceset ambulansa bindirilip morga yollandığında saat sabahın üçüne geliyordu. İncelemeleri bitirip arabaya binmişlerdi ki Perihan'ın telefonu çaldı. Arayan, Kadıköy karakolundan Komiser Şükrü diye birisiydi. Komiser Yardımcısı Rengin Süer'in yanlarında olduğunu söylüyordu.

"Ne arıyor orada?" dedi Perihan kızgınlıkla. "Şu an burada görevde olması lazım!"

"Şey başkomiserim, Rengin arkadaş Bostancı'daki bir bar-

da korumalarla takışmış. Olay büyümüş, başkaları da karışmış falan... Adamlar onun polis olduğuna inanmayıp şikâyetçi olmuşlar."

"Siz ne yapıyorsunuz peki?"

"Kendisi nasıl desem, biraz da alkollü olduğundan misafir ettik. Galiba telefonunun şarjı bitmiş. Adınızı verince size ulaşalım dedik."

Perihan'ın kan beynine çıktı birden. Aslında "Bırakın ne hali varsa görsün!" demek vardı ya, sorumluluk duygusu izin vermiyordu. Kimse arkada bırakılmazdı, çuvalladığı zaman bile. Bacılar Bölüğü'nün yazılı olmayan kurallarından biriydi bu.

Rengin'i Kadıköy karakolunda süklüm püklüm otururken buldular. Saçı başı dağınık, yüzü solgundu. Kendisine ikram edilmiş çayı yudumlarken tamamen savunmasız ve kaybolmuş görünüyordu. Halden anlayan biriydi karakol komiseri; genç meslektaşına peynirli pide söylemiş, küçük düşeceği bir manzara oluşmasın diye elinden geleni yapmıştı. Karnını doyurup bardak bardak çay içince ayılan Rengin şimdi utanç içindeydi.

"Lan sen ne salak bir şey çıktın be!" dedi Ayla, arabaya bindiklerinde.

"Özür dilerim amirim."

"Bizim kıçımızdan ter aksın cinayet mahallinde ama hanımefendi itlik serserilik peşinde koşsun! Geldiğin bürodan niye şutlandığın belli!"

"Tamam Ayla, uzatma..." dedi Perihan.

Ayla sustu, başka konuşan da olmayınca Rengin'in evine kadar sessizlik içinde gittiler. Son yetmiş iki saatte yaşananlar ve Kadıköy'e gidip dönmek üçünü de yormuştu, üstelik sabah çok önemli bir brifing bekliyordu onları. Bu kadarı yetmiyormuş gibi bir de yağmur başladı ve sileceklerin tıkırtısına arka koltuktaki Rengin'in iç çekişleri karıştı. Saba-

hın üçünde Sarıyer sırtlarındaki yoksul görünümlü, iki katlı bir evin önünde durdular. Bunu görmek Perihan ve Ayla'yı şaşırttı. Rengin'in prenses imajıyla bağdaşan bir yer değildi.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordu Perihan.

"Annem var amirim."

"Hadi kızım git yat. Nasıl yaparsın bilmem ama sabah dokuzda merkezde hazır ol. Acayip işler bizi bekliyor."

"Sağ olun amirim..." dedi kız ve indi arabadan. Yağmuru görünür kılan farların ışığında kızın eve yürüyüp kapıyı açmasını izlediler.

"Çocuk bakıcısına döndük valla..." dedi Ayla. "Şu kargaşanın ortasında bir de bununla uğraşmasak olmaz mı?"

"Ben öyle düşünmüyorum... Herkes ikinci şansı hak eder."

"Bize gelmek onun ikinci şansıydı zaten. Allah'ın manyağı daha üçüncü gün başımıza bela oldu."

"Bir zamanlar herkesin hakkında aynen böyle düşündüğü başka bir kız vardı, hatırlıyor musun?" dedi Perihan. "Teşkilattan atılmak üzere olan, kafası karışık bir kızdı o da... Bildin mi?"

Başını öne eğdi Ayla, gülümsedi. "Bildim amirim, hiç bilmez miyim. Her gün dua ediyorum size."

"Hadi gidip yatalım Ayla. Dinlenebildiğimiz kadar dinlenelim. Yarın başlıyor esas fırtına."

Ayla çalıştırdı arabayı, geri geri gidip dar sokaktan caddeye çıktı. Emektar Ford yokuştan sahile doğru inerken yağmur altındaki İstanbul yeni belalar ve haksızlıklarla dolu bir güne hazırlanıyordu.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

13

"Toparlamak gerekirse..." dedi Hilmi Kuzu. "Elimizde çok kısa zaman zarfında işlenmiş üç cinayet var."

Emniyet müdürü toplantı odasındaki, en az kendi makam masası kadar büyük projeksiyon perdesine bakarak hızlı hızlı konuşuyordu. Perdeye üç maktulün fotoğrafları yansıtılmıştı. Talihsiz adamları yaşarken gösteren, kimliklerinden alınmış vesikalıklar. Karartılmış geniş odadaki rahatsız dershane iskemlelerinde oturan dokuz kişi, nefes almadan dinliyordu. İçlerinde Perihan ve Azmi'nin ekiplerinin yanı sıra Savcı Berke Çelik, Kriminolog Sevinç Tokcan ve Adli Tabip Haluk Özüdoğru vardı. Bu dosyaya atandıklarını önceki gece öğrenmişler, hazırlanmaya fazla zaman bulamamışlardı. Sabahlamış gibiydi halleri. Belli etmek istemeseler de diken üstündeydiler.

Hilmi Kuzu elindeki uzaktan kumandaya dokununca perdedeki görüntü deklanşör sesi çıkararak değişti, üç olay mahallindeki cesetler geldi karşılarına. Çatıdan düşmüş, karnı yarılmış ve yüzünden vurulmuş üç insan. Hepsi birleşince manzaranın korkunçluğu iyice ortaya çıkıyordu.

"Neredeyse yetmiş iki saatte üç cinayet dünyaca meşhur seri katiller için bile fazla. Üstelik cinayet biçimi hepsinde farklı. Somut bir bulguya henüz ulaşabilmiş değiliz, şu salak melek bibloları hariç. Üzerimizdeki baskıysa malum. Şim-

dilik tek avantajımız, cinayetler arasındaki bağlantının bariz olması. Hepsi aynı okulun aynı dönem mezunları. Üçü de mason locasına kayıtlı. İkisinin arasında tasfiye sürecindeki, futbolla ilgili bir iş ilişkisi var. Ortada başka da bir bok yok. Lisedeki güvenlik kamerası kayıtları konusunda Perihan Başkomiser bize bilgi verecek ama önce Sevinç Hanım'ı dinlemek istiyorum."

Kriminolog kalktı yerinden, projeksiyon perdesinin önüne yürüdü. Otuzlu yaşlarda, ince uzun, kıvırcık saçlı bir esmerdi. Bir gündüz davetine gider gibi dizlerine kadar inen, siyah üzerine beyaz puantiyeli elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti. Yürüyüşü, çıkış bölmesine yaklaşan yarış atlarını andırıyordu. Uzun bir yüzü, kolları ve bacakları vardı. Hatta burnuyla parmakları bile uzundu. Hepsi o kadar belirgindi ki, kadının bedeni iki ucundan çekiştirilerek uzatılmış gibi duruyordu.

"Dosyayı bir seri katil vakası olarak ele almamız için yeterince bulgu var" dedi, endamından beklenmeyecek kadar yumuşak, aynı zamanda güven veren bir sesle. "Katilin belli bir konsepte sadık kalması, kısa zaman aralığı, aşırı şiddet, maktullerin geçmişlerindeki bariz ortaklık, imza olarak bırakılan heykelcikler... Seri katillerin genellikle ritüel meraklısı oldukları bilinir. Ülkemizde nadir görülse de benzer vakalar vardır. Burada heykelcikler bir ritüeli andırsa da üçü de öfke cinayetine benziyor. Sanki iki gün içinde üç kez cinnet geçirip her defasında aklına gelen ilk şeyi yapmış. Modus operandi, yani tekrarlanan bir öldürme yöntemi yok. Bu sebeple öngörülmesi zor. Cinayet motifi de henüz belirsiz."

"Belki de istediği budur zaten, olamaz mı?" dedi Başkomiser Azmi Kömürcü. Karizmatik bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı.

"Ne demek istediniz?"

"Yani öngörülmek istemiyordur belki. Motifi anlamayalım diye. Bu yüzden bu kadar dağınık çalışmıştır."

Sevinç birkaç saniyeliğine düşünür gibi tavana baktıktan sonra cevap verdi. "Mantıklı bir varsayım... Tabii eğer akıl sağlığı bunu öngörecek kadar yerindeyse. Yine de bu gibi durumlarda her cinayetin bir mesaj olduğunu düşünmek gerekir. Şahsi fikrim, burada bir topluluğa mesaj verilmek isteniyor ki hangi topluluk olduğunu biliyoruz. İlk varsayımda ya o lisenin mezunlarıyla bir derdi var ya da bizzat onlardan biri. Maktullerin şahsen tanıdıkları birisi yani."

"Ya da derdi mason locasıyla..." diyerek bıyık altından güldü Savcı Berke Çelik. Onun da Sevinç'i etkilemeye çalışır gibi bir hali vardı. "Böylece cinayetlerin siyasi olması ihtimali ortaya çıkar."

Hilmi Kuzu homurdandı. "Hah! İşte o zaman ayıkla pirincin taşını..."

Sevinç gözlerini açarak baktı onlara. "Sadece o kadar olsa yine iyi. Öte yandan bu şahsın okulla, masonlukla falan ilgisi olmayabilir de. Tek bir açıya saplanmak doğru değil. Sonuçta bu insanlar arasında bir sürü başka ilişki kombinasyonu da var."

"Neyse, siz devam edin" dedi müdür, bıkkın bir sesle.

"Bunlar fiziksel güç gerektiren, şiddetli cinayetler olduğu için katilin erkek olduğunu varsaymamız mümkün. Muhtemelen maktullerden biraz daha genç. Öfkeli, hem de çok."

"Azmettiren biri de olabilir" dedi Perihan. "İlla kendisi yapmış olacak diye bir şart yok."

"Kesinlikle... Fakat acaba bu hızla devam edecek mi? Yoksa geri mi çekilecek? Yapacağı tercih soruşturmada lehimize bir kırılma yaratabilir."

Aynı tatsız düşünce geçti odadaki herkesin aklından. Yirmi dört saat içinde bağlantılı bir cinayet daha işlense işleri biraz olsun kolaylaşabilirdi. Aksi takdirde ellerindekilerle yetinmeleri gerekecekti.

Ardından Adli Tabip Haluk Özüdoğru söz aldı. Sabaha

karşı otopsilerini yaptığı iki cesette ortak bulgulara rastlamamıştı. Darp edilip kesilerek ve susturuculu tabancayla öldürülmüştü maktuller. Caner Başaran'ın boynundaki ekimozlar ve yaraların gövdede neden olduğu morfolojik değişiklikler, asıldığı sırada hayatta olmadığını gösteriyordu. Boğularak değil, kan kaybından ölmüştü adam. İki olgunun vücutlarında benzerlik gösteren bir toksikolojik ya da histopatolojik durum yoktu; o yaşta erkeklerde sık rastlanan doku sertleşmesi, ülser, damar genişlemesi gibi şeyler söz konusuydu. Son kurban Bilal Emrah Sezer üç yıl önce kalp spazmı geçirip anjiyo olmuştu. 45 kalibrelik kurşun kafatasındaki kraniyal kemikleri paramparça ederek başının diğer tarafından çıkmıştı. Lezyonlar iki olguda da farklı seyirler izliyordu ama şiddet düzeyinin yakınlığına bakılırsa katil zanlısının aynı kişi olduğu söylenebilirdi. Farklı şekillerde öldürebilen bir kişi.

Adli tabip bitirince Ayla üzerinde televizyon ve DVD oynatıcı olan tekerlekli sehpayı ite ite getirdi karşılarına. İçinde aşure gününün güvenlik kamerası kayıtları olan diski yuvaya takıp sistemi çalıştırdı. Sonra yerini Perihan Başkomiser'e bırakarak döndü rahatsız iskemlesine. O günün sabahından öldüğü ana kadar Murat Karaağaç'ın etrafında dolanan meçhul şahsı hep beraber izlediler. Kimseden çıt çıkmıyordu. Görüntüyü o uğursuz gölgenin çatıdan yatakhane katına indiği anda dondurdu Perihan. "Sevinç Hanım haklı sanki, bir erkeğe benziyor. Ama henüz mezunlar derneğindeki ve Ortaköy'deki sitenin kamera kayıtlarına bakma fırsatımız olmadı."

Bir an durdu, bu gecikme yüzünden birisi kendisini ya da ekibini eleştirmeye kalkacak mı diye bekledi. O ihtimale karşı çok sıkı cevaplar hazırlamıştı. Neyse ki odadakilerden hiçbiri kalkışmadı öyle bir çılgınlığa.

"Bu brifing bitince ilk işimiz o kayıtları incelemek olacak. Bilişimci arkadaşlardan cep telefonu kayıtlarını almamız lazım. Maktullerin kişisel bilgisayarlarına el koyup arama ha-

fızalarına ve yazışmalarına bakmalıyız. Laboratuvarı da sıkıştırsak iyi olur, parmak izi incelemeleriyle DNA analizleri için. Bir de mümkünse Murat Karaağaç'ın cesedinin çıkartılıp otopsi yapılması için savcımdan izin istiyorum."

İskemlesinde huzursuzca kıpırdandı Hilmi Kuzu. "O son dediğini şimdilik geçelim Perihan."

"Neden?"

"Çünkü öyle icap ediyor."

"Allah aşkına müdürüm, tek otopsiye bile katılmadan soruşturma yürüttüğümü nerede gördünüz?"

"Mezardan adam çıkarmak şu an zor. Gelecek tepkileri düşünsene. Başımızda yeterince dert var. Zamanla yarışıyoruz."

"İşbölümü yapsak iyi olacak" dedi Azmi.

Perihan düşünceli düşünceli baktı devre arkadaşına. Bu Azmi iyi adamdı, hoş adamdı da hiçbir zaman çalışkanlığıyla meşhur olmamıştı. Minimum performansla maksimum randıman almaya çalışanlardandı. Öğrenciliğinden beri işlerini alın terinden çok tatlı dili ve ilişkileriyle hallederdi. Daha önce hiç beraber çalışmamışlardı. Haliyle, Perihan bu işbirliğinin iyi sonuç vereceğinden pek emin değildi.

"Haklısın Azmi..." dedi. "Toplantıdan sonra aramızda görüşelim, o sırada Ayla güvenlik kayıtlarının ön izlemesini bizim için yapar."

"Baş üstüne amirim."

"Raporu bana da iletirseniz sevinirim" dedi Sevinç. Kriminoloğun uzun yüzünde şimdi avcılara özgü bir ifade belirmişti.

Hilmi Kuzu ayağa kalktı, hızlı adımlarla gidip açtı ışıkları. "İyi o zaman. Herkes ne yapacağını biliyor. Şimdi hepiniz karınızla, kocanızla, yavuklunuzla konuşun. Bu iş bitene kadar sizi pek göremeyecekler. Ben de yukarıdakileri elimden geldiğince idare edeceğim. Bu brifingi gerekli gördüğüm zaman tekrarlayacağız. Bu odada konuşulanlar bu odada kalacak dememe gerek yoktur herhalde. Sorusu olan?"

Perihan elini kaldırdı. "Ne kadar zamanımız var?"

"Şöyle söyleyeyim, dün çözmüş olmamız gerekiyordu!"

"Orası öyle fakat..."

"Başka soru istemiyorum. Artık cevaplar istiyorum. Ne lazım olursa haber verin, yeter ki bir an önce sonuç alınsın!"

Perihan yarım saat sonra video odasına elinde iki çay dolu kâğıt bardakla girdiğinde Ayla'yı ekranla adeta bütünleşmiş halde buldu. Bir doksan boyundaki kadın kamburunu çıkararak oturmuş, kocaman ellerindeki bilgisayarın faresini virtüöz hızıyla sağa sola oynatıyordu. Rahat edebilmek için Sig Sauer'ini kılıfıyla beraber çıkarıp duvara asmıştı. Rasta saçlarını tepesinde toplayıp yüzünü ekrana iyice yaklaştırmıştı. Gözlerini miyopların gözlükleri yokken uzağı görmeye çalıştıklarında yaptığı gibi kısmış, dikkatle bakıyordu. Perihan yanındaki iskemleye oturdu, bardaklardan birini verdi yardımcısına.

"Amirim niye zahmet ettiniz, ben alırdım çayları..."

"Neler gördün söyle bakalım."

"Bu mezunlar derneğindeki kamera..." dedi Ayla, bilgisayarın faresine tıklayıp ekrandaki görüntüyü geri alarak. Bahçedeki kameradan binanın arka kapısı görünüyordu. "Ön kapıdaki kayıtlarda bir şey yok, temizlikçinin girişinden başka. Bu gördüğümüz de arka bahçedeki restorandaki kameradan. Sabah 8.36'da Caner Başaran geliyor. Kapı kilitli değil, açıp giriyor içeri. Başka da gelen olmuyor."

"Ne demek olmuyor?"

"Defalarca baktım. Temizlikçiden sonra kapıya yaklaşan kedi bile yok."

"Ne yani, adam kendi kendini mi kesip oraya asmış?"

"Durum şu ki içerideki kamera bir gün önce beklenmedik şekilde bozulmuş. Dernek başkanının söylediğine göre tamir etmek için acele etmemişler, nasıl olsa dernekte güvenlik sorunu falan olmaz diye."

"Demek ki şahıs bu arızayı bilen birisi. Hatta bizzat kendisi bozmuş bile olabilir."

"Bu da okul çevresinden olması ihtimalini güçlendiriyor."

"Kamera bozulmadan önceki son kayıtlara baktın mı?"

"Üç gün öncesine kadar olanları almıştım. Önceki sabaha karşı içeride kimse yokken kesiliyor görüntü."

"Demek ki oradaymış."

"Evet ama cinayetten önceki günün ön ve arka kapı kayıtlarında da henüz bir şeye rastlayamadım. Derneğe bütün gün elliye yakın insan girip çıkıyor. Yarısı da erkek. Girenlerle çıkanları eşleştirip içeride kalan kimse olmuş mu ona bakacağım."

"Peki Ortaköy'deki sitenin kameraları?"

Ayla fareye tekrar dokundu. "Orada şimdilik biraz daha şanslıyız. Bakın akşam 21.12'de yüzü görünmeyen biri binaya giriyor. Aynı şahsa benziyor. "

Perihan yardımcısından görüntüyü büyütmesini isteyip yüzünü ekrana yaklaştırdı. Aynı kişiydi sahiden. Hafifçe yaylanarak yürüyüşü bile benziyordu. Bu sefer kapüşonlu, uzun bir siyah yağmurluk giyerek gizlemişti hem yüzünü hem de silahı.

"Ne zaman çıkıyor peki?"

"Garip olan da o zaten. Çıkmıyor."

"Allah Allah..." dedi Perihan ve içini çekerek yaslandı arkasına. "Işınlanıyor mu milleti öldürdükten sonra?"

"Hakikaten acayip..." dedi Ayla.

Perihan gözlerini ekrandaki siyah yağmurluklu gölgeden ayırmadan iki elini başının üstüne koydu. Kaşlarını çatıp alçak sesle ıslık çalmaya başladı. Yeni Türkü'nün "Telli Telli" şarkısının melodisini çalıyordu. Baktığı şeye o kadar odaklanmıştı ki muhtemelen bunun farkında değildi. Tilkiler giderek daha hızlı dönüyordu kafasında.

Ayla çayından bir yudum aldı. "Azmi Başkomiser'le görüşmeniz nasıl geçti? Yapabildiniz mi işbölümü?"

"Yanındaki çocukları koşturacak herhalde. Kısmet olur da çözersek başarıyı sahiplenir."

"İyiymiş valla..."

"Kendisini otuz küsur yıldır tanırım, iyi çocuktur ama ekâbir bir tiptir. Zora gelmeyi sevmez pek. Şimdilik bir şey demedim, işimize karışmasından iyidir. İlla gerekirse onu itip kakmayı bilirim ben."

"Emriniz nedir başkomiserim?"

"Rengin ne yapıyor?"

"Kendisinden adli tıp ve laboratuvar raporlarını takip edip dosyalamasını istedim. Bir de maktullerin kişisel bilgisayarlarıyla ilgilenecek. Becerebilir herhalde."

"Sen nasılsın, dün akşamdan yorgunluk falan var mı?"

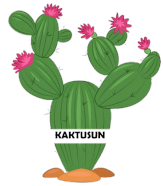
"Yok amirim, vitamin aldım iyi geldi. Siz de dikkat edin lütfen kendinize. Bu iş uzayacak belli."

Perihan omzuna vurdu Ayla'nın. "Yaşlısın mı demek istiyorsun şimdi sen bana?"

"Estağfurullah, hepimizden gençsiniz siz."

"Külahıma anlat... Kriminolog hanıma haber ver gelip şu görüntüleri izlesin. Ben de Rengin'e bakayım ne âlemde. Bir yerlerde bayılıp kalmasın."

14

Kriminal laboratuvardan gelen raporlar Rengin'e bir şeyler söylüyordu. Lisenin çatısındaki taraçada, mezunlar derneğinde ve Ortaköy'deki evin banyosunda bulunan DNA örnekleri birbiriyle eşleşiyordu. Aynı şahsa aittiler. Ne var ki teşkilat gerçek bir DNA veri tabanından henüz yoksun olduğundan, bunların işe yaraması için bir şüphelininkiyle karşılaştırılmaları gerekiyordu. Ortada henüz şüpheli yoktu. Dosyanın kazandığı önem laboratuvar masraflarının başlarını ağrıtmasını önleyecekti neyse ki.

Bir sürü parmak izi bulunmuştu. Mezunlar derneğinde cinayetten önceki akşam, on yıl önce mezun olanların sınıf yemeği verilmiş, geç saatlere kadar ortalık ana baba gününe dönmüştü. Cinayet sırasında sabah temizliği henüz yapılmamış olduğundan bulgu toplamak mümkün olmuştu. Parmak izi uzmanları kısa zamanda hepsini taramayı başarsalar da bir eşleşmeye rastlamamışlardı. Aynı şey diğer iki suç mahalli için de geçerliydi. Katil ya parmak izi bırakmamak konusunda becerikliydi ya da sabıkası olmayan biriydi. Profesyonel tetikçi olması da düşük bir ihtimaldi çünkü öyle tiplerin çoğunun Emniyet'in veri tabanında parmak izi örnekleri vardı. Ayrıca hiçbiri zeki değildi, izleri silmek konusunda genellikle başarısızdılar. En fazla piyasaya yeni girmiş bir kiralık katil olabilirdi. Emniyet'in radarına henüz girmemiş bir sıçan.

Maktullerin kişisel bilgisayarları savcılık izniyle merkeze getirilmiş, bilgi işlem dairesinden gelen ekip tarafından inceleniyordu. Son girdikleri adresler genellikle haber siteleri, finansla ilgili sayfalar, önemsiz YouTube videoları, sosyal medya ve porno sitelerdi. Üçü de çoğu orta yaşlı erkek gibi, genç kadınların yer aldığı pornolara meraklıydılar. Bu amaçla VPN adreslerini değiştirmiş olmaları dışında yasadışı bir durum yoktu. Rengin hiçbirinin sosyal medyada birbirini takip etmediğini görünce şaşırdı. Facebook'ta bile beraber etiketlenmiş oldukları tek fotoğraf bulunmuyordu. Asıl zorluksa, kullanıcı verilerini firmalara pazarlamaya bayılan Facebook ve Instagram'ın iş bunları polisle paylaşmaya gelince ketum davranmasıydı. Interpol'ün bile haftalar sürecek yazışmalar yapması gerekiyordu. Aynı şey akıllı telefonlar için de geçerliydi.

Üç maktulün yolladıkları ya da onlara gelen elektronik postalar karşılaştırıldığında ortaya bir dizi ortak isim çıkıyordu. Çoğu Hür ve Kabul Edilmiş Mason Locası üyeleriydi. Hemen hepsi karşılıklı bilgilendirme amaçlı, gündelik şeylerdi. Akıllı bir bilgi işlem uzmanı, on kişilik bir yazışma çemberi olduğunu fark etmişti. Hepsi lisenin mezunlarıydı. Aralarında futboldan, ailelerinden, işleriyle ilgili konulardan konuşup zararsız dedikodular yapmışlardı. Ama buradan da dişe dokunur bir ipucu çıkmamıştı.

En yakındaki büfeden söyledikleri tostları kemirerek planlama yapmaya çalıştılar. Ayla boş durmamış, duvardaki beyaz tahtada şema hazırlamaya koyulmuştu. Güzel el yazısıyla en tepeye "Mezun Cinayetleri" yazdığı panoya üç kurbanın fotoğraflarını tutturmuştu. Hemen altlarında olay yeri ve otopsi fotoğrafları, yan tarafta da melek bibloları ve kapüşonlu şahsın ekran görüntülerinden çıktılar yer alıyordu. Ellerinde tostlarla beyaz tahtanın karşısına oturdular ve parçalanmış vücutlara bakarak başladılar düşünmeye.

"Rengin şu melek bibloları nerelerde satılıyor bir araştır bakalım" dedi Perihan.

"Uygun görürseniz Kadıköy-Emirgân-Ortaköy üçgeniyle başlayayım. Üç olay mahalli yani."

Ayla şaşırarak baktı kıza; ondan böyle mantıklı bir çıkarsama beklememişti. Biraz düşündükten sonra gidip masasının arkasında asılı İstanbul haritasını söktü, getirip onu da beyaz tahtaya tutturdu. Cinayetlerin işlendiği üç semti tek tek işaretledi.

"Hanımlar, müsaade var mı?"

Azmi Kömürcü cevap beklemeden girdi, üç kadının da elini centilmence sıktı. Eski Amerikan filmlerindeki dedektiflere benzeyen bir hali vardı. Bunu ayna karşısında çalışmış olduğunu düşündürüyordu insana.

"Akşam şu lise hakkında internette biraz araştırma yaptım..." dedi, boş koltuklardan birine teklifsizce oturup. "Dedikleri kadar var valla. Memleketteki çoğu üniversiteden daha iyi imkânlara sahipler. Mezunlara yurtdışında üniversite okuma olanağı sağlıyorlar. Kız öğrencilerin sayısı çoğaldıkça başarıları da artmış."

"Bunlar bize ne söylüyor peki?" dedi Perihan.

"Böyle bir okulda okuyup da seri katil olmak için bence akıl hastası olmak lazım. Öte yandan, eğer bu okulda okuduysan seri katil olacak analitik zekâya da sahipsin demektir."

Gün ışığı pencereden solgun demetler halinde odaya akıyor, maktullerin beyaz tahtaya tutturulmuş fotoğraflarını gönülsüzce aydınlatıyordu. Öğleye kadar süren yağmurun ardından güneş mahcup yüzünü göstermişti. Avrupa yakasının üzerinde belli belirsiz bir gökkuşağı vardı. Cevval kat hizmetlisinin her sabah yerleri silerken kullandığı deterjanın mayhoş kokusu dalgalanıyordu içeride. Gayrettepe kaldırımlarındaysa insanlar ölümden kaçmaya çalışır gibi hızlı hızlı yürüyor, bir yerlere yetişmeye çalışıyorlardı. Dev bir yaratık gibi

soluyan şehir milyonlarca kaderi kavramış pençeleriyle herkesten diri ve en zalim katilden acımasızdı. Onu çiçeklere ya da nazlı güzellere benzeten şairlerle alay ediyordu.

Azmi'nin söylediklerini anlamsız bulmuştu Perihan; zekice görünen ama aslında bir işe yaramayan gevezelikler. Bir soruşturmada en dayanamadığı şeydi bunlar; hele böyle başlangıç safhasında olup zamanla yarışanlarda. Sonra düşündü. Niye sınıf arkadaşının her yaptığı birden batmaya başlamıştı? Durumun geriliminden tahammülsüz mü olmuştu?

Azmi'ye cevap vermek için ağzını açacakken çalan dahili telefonun sesi odada yankılandı. Ayla açtı, dikkatle dinledi. Diğerleri onun yüzüne bakarak içlerinden tahminde bulunmaya çalıştılar. Bir cinayet daha mı işlenmişti?

"Tamam, hemen yollayın buraya!" dedi Ayla ve kapattı telefonu. Sonra Perihan'a baktı. "Bir şahıs sizi görmek için gelmiş amirim" dedi. "Cinayetlerle ilgili ifade vermek istiyormuş."

"Hadi be!" diyerek elindeki yarısı yenmiş tostu masasına fırlattı Perihan. Son günlerin karanlığından sonra bu sözler kulağına şiir gibi gelmişti.

Kısacık siyah saçlı, minyon, bebek yüzlü bir kadındı gelen. Gülkurusu renginde dökümlü bir bluz, uzun pilili bir etek ve taba rengi sandaletler giymişti. Dikkatli bakınca göründüğü kadar genç olmadığı fark ediliyordu. Hatta neredeyse orta yaşlıydı. Ayla tanımıştı kadını. Murat Karaağaç çatıdan düştüğü gün okul bahçesinde tanıklık yapan kızın annesiydi.

"Hoş geldiniz" dedi Perihan. Kadına masasının önündeki iki koltuktan birini gösterdi.

İsteksiz adımlarla yürüdü bebek yüzlü kadın, kendi arzusuyla gelen o değilmiş gibi. Sonra Perihan'a çevirdi bakışlarını ve "Benim adım Petek Yavuz" dedi. "Ben de o liseden mezunum. Son günlerde ölen üç kişiyle aynı devredenim."

Lisenin daha önce gördükleri mezunlarına pek benzemi-

yordu. Hali, tavrı ve görünümü 90'lardaki bohem öğrenciler gibiydi. Ağır ağır, düşük volümde konuşuyordu. Hafifçe çekik su mavisi gözleri sanki duvarların arkasındaki bir şeyi görüyordu. Sonradan hatırladığında kadının kazazedeye benzediğini düşünecekti Perihan.

"Ben Başkomiser Perihan Uygur. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mümkünse yalnız konuşmak istiyorum."

Perihan diğerlerine bakarak başını salladı, hepsi kalkıp çıktılar dışarı. Son çıkan Ayla kapıyı kapatmadan önce bir an durup dikkatle baktı kadına. Yanılmadığına emin oldu.

"Ölmelerinin sebebini biliyor olabilirim" dedi Petek Yavuz, yine o düşük volümlü sesiyle.

Perihan derin bir nefes aldı. "Sizi dinliyorum..."

"Onlar öldüler çünkü üçü de melektiler" diye fısıldadı kadın, dimdik bakarak Perihan'ın gözlerine.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

15

Çamlıca Tepesi'nde durmuş, kamaşan ruhunu zapt etmeye çalışarak gökkuşağını izliyordu. Gökkuşağının ona çocukluğunu, meleklerle tanışmadan önceki mutlu günleri hatırlatan renklerini.

Meleklerin abartılmış varlıklar olduğunu düşünüyordu. Hem de uzun zamandır. Onlara atfedilen güç ya da kerametlerin semavi dinlerin yalanları olduğuna yıllar önce karar vermişti.

Bunu bilmediği içindir ki göğe bakıyor ve kadere inanıyordu insanlar. O kadar umutsuz haldeydiler ki, biraz onurları olsa şu dünyadaki varlıklarına kendi elleriyle son verirlerdi. Oysa bunu yapmıyor, aynı çirkefin üstüne yeni tohumlar serpiyorlardı. Acı çekmekten başka şansı olmayan oğullarını ve kızlarını salıyorlardı gezegenin dört yanına.

Bakışlarını köprünün altından geçen Panama bandıralı kuru yük gemisine çevirdi, düşünmeye devam etti. İkiyüzlüydüler çünkü kendi yarattıkları yaratıcıyı aslında sevmiyorlardı. Ona baktıklarında kendilerini görüyorlardı. Kendilerinden nefret ettikleri için de Allah'tan nefret ediyorlardı. Parayı ve yalanları seviyorlardı sadece. İkisi zaten aynı şeydi.

Bir firavundan öğrendikleri tek tanrı fikri ve Sümerlerden aşırma üç beş hikâyeyle kim olduklarını anlayacaklarını sanmış ama başaramamışlardı. Tepeden tırnağa fiyaskoydular.

Tanımadıkları gerçek tanrı Enki'nin hayatını riske atarak oynadığı kumar, sayelerinde hiçbir şeye yaramamıştı. Yarattığı ırkın torunları her şeyi yarım yamalak hatırlayarak yemek, içmek ve düzüşmekle meşguldü.

Bir de meleklere inanmakla. Kanatları, içlerindeki cehennemde bile yanmayan meleklere.

Panama bandıralı şilep uzakta ilerliyor, beyninin dehlizlerinde akıyordu düşünceler. Her şeyi çıkar uğruna yapan insanlık meleklere de aynı sebeple inanmıştı. İster can aldıkları söylensin ister kasırgalar yarattıkları, telaffuz edilmeyen pis bir işi vardı meleklerin. Gerçeği gizliyorlardı. Bütün tezgâh bunun için kurulmuştu.

Ah, neden daha erken anlayamamıştı bunu! Nasıl bu kadar aptal olabilmişti! Nasıl izin vermişti yıllarının uykuda geçmesine!

Sabahlara kadar Yeni ve Eski Ahit'i, Pavlus'un Mektupları'nı ve Resullerin İşleri'ni okuyarak, Kuran'ı hatmederek, Davud'un Mezmurlarını satır satır anlamaya çalışarak geçen yıllarında zihnini gölgeleyen neydi?

Hayatına altı melek girmişti. Ona acıdan ve felaketten başka bir şey getirmemişlerdi. Bütün ömrü onların yıktıklarını onarmaya çalışmakla geçmişti. Yıkıntı o kadar derindeydi ki, ne yapsa olmamıştı. Geriye tek bir şey kalmıştı yapacak. Buna mecbur olduğunu tüm benliğinde hissediyordu. Kaderin kendisine başka bir seçenek tanımadığını anlamıştı. Kolay bir yolu yoktu bu işten sıyrılmanın. Bu yüzden yıllar boyunca hazırlanmıştı. Hem ruhunu hem de bedenini hazırlamıştı.

Yapması gerekense kâğıt üstünde basitti: Madem hayatını altı melek mahvetmişti, altısını da cezalandırarak yapacaktı kendisinden bekleneni. Onlarla karşılaşması ve ödediği bedeller boşuna olamazdı. Gerçekse bahtsız dostu Cesare Pavese'nin dediği kadar basitti. Ölüm gelecek ve onlara kendi gözleriyle bakacaktı.

İlk üçü ölürken fazla zorluk çıkarmamıştı. Zekâ ve uzun vadeli planlama yetmişti kanatlarını kırmaya. Neye uğradıklarını anlamamışlardı bile. Sadece niye öldüklerini anlamışlardı. Neyin bumerang gibi dönüp kendilerine çarptığını görecek zamanları neyse ki olmuştu. Onlara bu şansı vermeseydi yaptığı şey eksik kalırdı.

Bunu hatırlayınca o kadar mutlu oldu ki sevinçten delireceğini sandı. Mutlu olmak neredeyse unuttuğu bir şeydi.

Şakaklarını ovdu. İki günde üç meleği halletmekten yorgun düşmüştü ama artık duramazdı. Üç tane daha vardı. Okuduğu her ayet, Resullerin her sözü bunu yapması gerektiğini söylüyordu. O kutsal kitaplardaki şahsına özel şifreyi çözmüştü.

Ana kaynaktan gelen mesajı.

Gökkuşağı siliniyor, geceden kalma nem çimenlerden nihayet uçuyordu. Az ileride, pikniğe gelmiş bir ailenin çocukları top oynuyordu. Daha küçük olan oğlan o kadar kötü vurdu ki top havada falso alarak üzerine doğru gelmeye başladı. Sakince izledi meşin yuvarlağın yaklaşmasını, sonra sağ ayağını kaldırıp topu havada yakaladı. Adeta ayağının üstüne konuvermişti. İki çocuk hayranlıkla baktılar. Böyle bir şey beklememişlerdi. Topu düşürmeden, yavaşça indirdi ayağını ve üstüne basıp durdurdu. Sonra da yavaşça vurdu, koşarak gelen büyük oğlan rahatça tutabilsin diye.

Ok yaydan çıkmıştı artık; güçlü hissediyordu kendini.

Anlamıştı: İnsanları korumuyor, avlıyordu melekler. Kendilerinden zayıf olanlara acımamışlardı. Bu yüzden onlara acımanın da âlemi yoktu. Şimdi taktıkları iyilik maskesiyle insanları kandırmış olabilirlerdi ama onu kandıramazlardı. O artık bir insan değildi çünkü. İlahi bir görevin ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Şimdi av olma sırası kendilerindeydi. Bunu onun gibiler yapacaktı. Acı ve yalnızlık içinde geçen yılları meyvesini ver-

miş, dünyaya gelme amacını bulmuştu. Kolay iş değildi üstlendiği.

Korkuyor muydu?

Kocakafa Murat'ı boşluğa iterken korkmuştu evet. Çükkafa Caner'i doğrayıp asarken daha az korkmuştu. Ayı Bilal'i suratından vururken ellerinin titrediğini hatırlamıyordu; demek ki insan alışıyordu. Demek ki çıktığı yolda selamet ve kurtuluş vardı. Eskiden olsa şükrederdi bu anı yaşadığı için.

Düşündü hayatın ve ölümün birleştiği yeryüzünün altındaki o gerçek dünyayı. Derken düşünmekten yorulduğunu hissetti. Çimenlere oturup az ileride top oynayan çocuklara, Sivastopol'e doğru yol alan şilebe, gökkuşağının bıraktığı o zarafet dolu ize tekrar baktı.

Kadere teslim olmakta her türlü düşünceyi aşan bir rahatlık vardı.

16

"Melek miydiler?" diye sordu Perihan, kaşlarını kaldırıp. Bir taraftan da karşısındakinin akli dengesini tartmaya çalışıyordu.

"Onlara melekler derdik" dedi kadın, buz mavisi çekik gözlerini usulca kaçırarak.

"Yani çok mu iyi çocuklardı?"

"Hayır, tam tersine. Bu bir kinayeydi. Yaptıkları korkunç şeylerden ötürü onlara takılmış addı. Altı kişiydiler."

"Korkunç derken?"

Kadının bu konuşmaya önceden hazırlandığı belliydi. Yine de zorlanıyor, sözcükleri birbirine çekinerek bağlıyordu. Göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Koltuğun iki yanına sımsıkı yapışmış küçük elleri terliydi ve klostrofobisi olan insanlara benziyordu. Perihan onun konuşma bitmeden bir panik atak geçirebileceğinden korktu.

"Çok kötü şeyler yaptılar evet. Hatırlarken bile sinirlerini bozan şeyler. *Sineklerin Tanrısı* romanını bilir misiniz?"

Perihan romanı okumamıştı ama filmini izlemişti. Aylar önce uykusuz bir gecesinde, can sıkıntısından seyrettiği televizyon kanalında birden karşısına çıkmıştı. Konunun bir adada mahzur kalıp birbirlerinin gözünü oyan veletler hakkında olduğunu yarım yamalak hatırlıyordu. Annelere göre değildi kesinlikle. Başını salladı.

"İşte romandaki ada gibiydi o zamanlar okul. Şimdi herkesin bayıldığı o uygar eğitim ortamından eser yoktu. Askeri darbenin hemen sonrasıydı. Ülkedeki şiddet ve kötülük dolu atmosfer her yere olduğu gibi ergenlerin dünyasına da yansımıştı. Önce tek tek kendilerini gösterdiler, sonra bir araya geldiler ve melekler oluştu."

Buraya kadarını anlamıştı Perihan. Sonuçta zorbalık meraklısı çetelere okullarda hâlâ rastlanıyordu. Kendi kızının okulunda da vardı öyle çocuklar. Ceylan'ı itip kaktıklarını öğrendikten sonra yanlarına gidip polis olduğunu söylemek zorunda kalmıştı. Normalde hiç yapmak istemeyeceği bir şeydi ama işe yaramıştı. Kolay hedef sandıkları kızın annesinin tabanca taşıdığını öğrenmek serserileri etkilemiş ve Ceylan'ı rahat bırakmışlardı.

"Kötülük yapmak konusunda yaratıcıydılar..." diyerek devam etti Petek Yavuz. "Hem zekâlarını hem de kaba güçlerini kullanabiliyorlardı."

"Sadece altı kişi miydiler peki?" dedi Perihan, iyice odaklanarak. Eğer bu tuhaf kadının söyledikleri doğruysa bunun soruşturmada bir kırılma noktası olabileceğini hissetmişti.

"Altı kişiydiler ama etraflarında onlara yaranmaya çalışan bir yancı tayfası her zaman vardı. İşlerine gelince onları da seferber ederlerdi borularını öttürmek için."

"Hepsi erkek miydi?"

"Evet, o zamanlar kızlar yeni alınmıştı okula. Sayımız çok azdı."

"Nasıl şeyler yapıyorlardı mesela?"

"En çok yaptıkları fiziksel ve psikolojik şiddetti. Bazı erkek arkadaşlarımıza işkenceyle kalıcı zararlar verdiler. Hayatlarının geri kalanını etkileyecek zararlar. Sonra küçük sınıflara baskı uygulamak ve zorlamak gibi âdetleri vardı. Uzmanlaşmışlardı bu konuda."

"Biraz açar mısınız?"

"Okula yeni girmiş 11-12 yaşındaki çocuklara kız olmanın aşağılık bir şey olduğunu empoze ediyorlardı. Okula layık olmak istiyorlarsa erkek gibi davranmaları, erkek gibi giyinmeleri gerektiğini falan... Beyin yıkıyorlardı yani. Kendi kutsalları olan küçük bir tarikat gibiydiler. Bazı geceler arka bahçede buluşup ayine benzeyen şeyler yaparlardı."

"Ayin mi?" dedi Perihan kaşlarını kaldırarak.

"Birkaç kez hep beraber dolunaya bakıp köpek gibi uluduklarını gördüm. Pagan Türk ayini. Sonra küçük kızları bir sınıfta toplar, neden cinsiyetlerinden utanmaları gerektiğini anlatırlardı. Kızların varlıklarıyla okula ve geleneğe zarar verdiklerini. Bazılarını akşam etütleri sırasında çatıya çıkarır, orada tehdit ederlerdi. Bu yüzden pek çok kız travma geçirdi. Âdet görmeye başlayınca depresyona girenler çıktı. Hatta hassas ruhlu bir kız kendi canına kıydı."

"Niye yapıyorlardı bunları?"

"Kendilerini okulun gerçek sahibi sayıyorlardı. Geleneğin koruyucusu olduklarını düşünüyorlardı. Tapınak Şövalyeleri gibi. Okulun erkek okulu olduğunu ve öyle kalması gerektiğini söylüyorlardı. Bu onlar için bir inanç haline gelmişti. Büyük sınıftaki erkeklerden alt sınıflara aktarılıyordu. Aslında bu sorun daha önce erkek okuluyken o yıllarda karma eğitime geçen pek çok lisede az çok yaşanmıştır. İstanbul Erkek Lisesi'nde, Kabataş'ta, Galatasaray'da, hatta Fransız misyoner okullarında bile... Bizde yaşananlarsa bunun şiddetlisiydi. Sonuçları trajik oldu."

"Sizce sebep karma eğitime geçilmesi mi?"

"Yüz yıllık bir erkek okuluna kızları aldığınızda denge bir süreliğine bozulur. Bir geçiş dönemi gerekir. İki cinsin bir arada olması hayat demektir çünkü. Bütün renkleriyle hayat. Bütün komplikasyonlarıyla. Eğer geçiş dönemini doğru yönetecek kişiler yoksa bunun bedelini kızlar ve farklı olanlar öder. Hatta işe başka güçler de karışırsa aşırı noktalara varır."

"Karşı çıkanlar olmuyor muydu peki?"

"Bazen oluyordu ama sindirme yöntemleri vardı. Sonuçta seksenli yıllardan bahsediyoruz, iletişim teknolojileri sınırlıydı ve okulun içinde olan okulun içinde kalıyordu. Yaşadıklarımızı bırakın idareye, anne babalarımıza bile anlatmamıza izin yoktu."

Kadının akademik konuşma tarzına alışmıştı Perihan. Ayrıca, söyledikleri ikna edici gelmeye de başlamıştı. Gözünde Bursa'daki kendi yatılı okul yıllarından sahneler canlandı. Gerçi orada böyle organize kötülükler yoktu ama her sınıftan karanlık ruhlu birkaç çocuk çıkıyordu. Neyse ki sıkıcı olduğu kadar da disiplinli bir okuldu. Birisi dövülecekse öğretmenler bu işi bizzat kendileri yaparlardı. Şiddetin eğitimin olağan, hatta olmazsa olmaz bir parçası sayıldığı zamanlardı.

"Peki öğretmenler duruma el koymuyor muydu?"

"Öğretmenler Allahlık tiplerdi..." diyerek beklenmedik bir kahkaha attı Petek Yavuz. Küçük ama tedirgin edici bir kahkahaydı. "Meleklerden çekinirlerdi. Askeri darbe sonrasında idarede bir boşluk vardı. Nitelikli öğretmenler siyasi görüşlerinden dolayı uzaklaştırılmışlardı... Disiplin sorunu had safhadaydı. İspiyoncu damgası yemekten korktuğumuz için olan bitenden zaten pek haberdar olmuyorlardı."

"Görmezden geliyorlardı yani..."

"Görmezden geliyorlardı. Hatta aralarında onları koruyup kollayanlar vardı. Bu zehri okula bulaştıranlar zaten onlar ve 80'lerin başında mezun olmuş faşist zihniyetli birkaç mezundu."

"Yabancı öğretmenleriniz de vardı herhalde. Onlar ne yapıyordu?"

"Kenan Evren'in isteğiyle Amerikan sistemine geçileli henüz birkaç yıl olmuştu. Nedense bizim okula özel bir ilgisi vardı. Her yıl ziyarete gelirdi. Türk öğretmenlerin çoğu onun

adamlarıydı. Bir şey deniyorlardı sanki. Sistem bu yüzden allak bullak haldeydi. Yabancı öğretmenler de Ortadoğu ülkesi saydıkları Türkiye'deki görevlerini kazasız belasız tamamlayıp bir an önce dönmek dışında derdi olmayan tiplerdi."

"Peki siz de maruz kaldınız mı yaptıklarına?"

"Kaldım tabii..."

"Neden?"

"Benim suçum en affedilmez olanıydı."

"Sormamın mahzuru var mı?

"Âşık oldum. Üst sınıftan bir çocukla flört ediyordum. Cumhur Tözeren'le. Kendisi okulun futbol takımındaydı. Harika bir oyuncuydu. Çok da yakışıklıydı."

"Bunun nesi sorun yarattı?"

"Farklı devrelerden kızlarla erkeklerin flört etmesini yasaklamışlardı. Okuldaki devre hiyerarşisine zarar veriyor diye. Asıl sebepse başkaydı. Hepsi feodal yapılı ailelerden gelmişlerdi. Daha o yaşta radikal sağ görüşlüydüler. Kantinde göstere göstere Hitler'in kitabını okurlardı. Kendileri karşı cinsle sağlıklı iletişim kuramadıkları için de başkalarının da bunu yapmasını istemiyorlardı. Doğaya karşı gelebileceklerini sanıyorlardı. Ama Cumhur ve ben vazgeçmedik. Sonuç felaket oldu."

"Ne yaptılar?"

Petek başını pencereye çevirdi. Koltuğun kenarlarına elleriyle biraz daha yapıştı. Mavi gözleri cam gibi parlamaya başlamıştı. Alnında ter damlacıkları vardı. Otuz yıl önce olanları tekrar yaşar gibiydi.

"Petek Hanım, bir şey içmek ister misiniz? Su falan?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bir an önce bitirip buradan gitmek istiyorum."

Perihan kadına aynı şeyleri ifade tutanağına geçmesi için az sonra bir de Ayla'ya anlatması gerekeceğini söylemedi. Odadaki iletişimin hassas dengesini bozmaya cesaret edemiyordu.

"O zaman devam edin lütfen."

"Cumhur'u bir gece etütten sonra çamaşırhanenin orada sıkıştırıp dövmüşler. Altısı birden. Bahsettiğim yer okulun en izbe köşesiydi. Özellikle gece karanlığında. Kafaları güzelmiş. Yatakhanede içki içmişler. Normal bir dayak değildi, resmen öldürmek istemişler çocuğu. Benden vazgeçmesini istemişler, Cumhur kabul etmemiş. Bu yüzden işkence uzadıkça uzamış."

"Sonra ne oldu?"

"Bu olay sadece Cumhur'u benden koparmakla kalmadı, aynı zamanda onun ruhunda ve vücudunda kalıcı hasarlar bıraktı. Duygusal bir çocuktu. Bir kulağında yüzde doksan duyma kaybı oluştu. Yüzünü çakıyla yaraladılar. Daha da kötüsü, en hassas yerine kasten tekme atarak zarar verdiler. Çocukcağızın cinsel organı hasar görmüş. Futbol hayatı da bitti tabii."

Sayısız kötülüğe tanık olmuş, yetimhanelerde yaşananları görmüş Perihan, duyduklarının yarattığı ürpermeyi bastıramıyordu. Çocukların çocuklara kötülük yapması bambaşka bir karanlıktı.

"Sonradan öğrendim ki meleklerden biri meğerse bana göz koymuş..." dedi Petek. "İsmail Duman. Lakabı Kedi İsmail. Cumhur'a en çok zarar veren de oymuş zaten."

"Size ne yaptılar peki?"

"Ben en sofistike cezaya çarptırıldım. Soyut yedim."

"Ne demek o?"

"Bir çeşit aforoz. Okulda birisinin sizinle konuşması, hatta yüzünüze bakması bile yasaklanıyor. Soyutlanıyorsunuz, ölüye dönüşüyorsunuz. En yakın arkadaşlarınızdan kopuyorsunuz, sınıfta kimse yanınıza oturmuyor. Yatakhanede kimse konuşmuyor. Yalvarsanız kimse yardım etmiyor. Hatta okul dışında bile sürüyor. Yakanıza da zorla siyah bir rozet takıyorlar, herkes anlasın diye. Aynı Nazilerin Yahudilere

yaptığı gibi. Rozeti çıkarmaya cesaret edemiyorsunuz. Ta ki meleklerin ikinci bir emrine kadar. Benim cezam üç ay sürdü. Daha kötüsünü yaşayanlar da vardı."

"Sadece kız öğrenciler miydi bu davranışlara maruz kalan?"

"Hayır. Onları eleştirmeye kalkanlar, az buçuk entel takılanlar, sol görüşlü olmaya özenenler, değişik giyinenler, eşcinsel olduğunu saklayamayanlar... Farklı olan herkes. Elinizde Nâzım Hikmet kitabı görmeleri bile mesele yaratabiliyordu. Okulun sosyal dokusunu kontrol etmekti niyetleri."

Birden sustu, başını eğdi Petek Yavuz. Sandaletlerine bakmaya başlamıştı, hikâyenin gerisi oradaymış gibi.

"Anlıyorum..." dedi Perihan, sırf bir şey söylemiş olmak için. Duyduklarını sindirmeye ihtiyacı vardı. Psikolog değildi ama kadının yorulmaya başladığını hissetmişti. Şu durumda kim olsa yorulurdu. Sadede gelmek istedi.

"Öldürülen üç mezunun meleklerle bir ilgisi var mıydı?"

"Evet. Üçü de meleklerdendi."

"Yani mağdurlardan birinin şimdi onlardan intikam aldığını düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Size delice gelebilir ama öyle."

"Delice gelmiyor hayır. Peki onların başına gelenler sizi neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"Bakın ben o okuldan nefret ediyorum. Yanıp yıkılsa umurumda olmaz. Ama meleklerin her biri mezuniyetten sonra bambaşka insanlara dönüştü. Büyümek ve olgunlaşmak onları değiştirdi. Düzgün kadınlarla evlendiler. Bir şekilde arınarak toplum içinde sevilen simalar oldular. Akılları başlarına geldi. Hepsi aile babası küçük burjuvalar artık. Hiç yaşanmamış gibi davranıyor diğer insanlar, unutmayı seçiyorlar. Gerçi bu da iğrenç bir şey. Ama şimdi çocukları, aileleri var. Hiçbirinin de babalarının o yaşta yaptıklarından haberleri yok. Kendimle hesaplaştım ve o masum çocukların babasız kalmasına göz yummamaya karar verdim. Ayrıca asıl

suçlu o altı melek değildi. Asıl suçlular onların beynini yıkayıp azmettiren yetişkinlerdi. Artık hayatta olmayan, cuntayla işbirliği yapmış bazı eski mezunlar. Bu pisliği asıl onlar yarattı. O yüzden size isimler vereceğim. Kalan üç meleğin ve onlardan çok zarar gören üç kişinin isimlerini."

Perihan gülümsemeye çalıştı. "Size minnettar oluruz. Fakat bunları bir de yardımcıma anlatmanızı rica etmek zorundayım. Resmi ifade tutanağı hazırlayabilmemiz için."

"Ben de bundan korkuyordum..." diyerek, tükürür gibi güldü Petek Yavuz. "Buraya gelmek bile benim için zor oldu."

"Anlıyorum ama başka türlü soruşturmada ilerleyemeyiz."

"Hayır anlamıyorsunuz. Lütfen üzerinize alınmayın, siz iyi birine benziyorsunuz. Ne var ki ben bir sosyalistim. Cezaevinde işkence görmüş bir sosyalist. Mezun olduğum liseden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da polislerdir."

17

Petek Yavuz gittikten sonra Perihan bilgi vermek için Hilmi Kuzu'yu aradığında, emniyet müdürü bu sefer bambaşka bir nedenle ateş püskürüyordu. "Bu ne rezalet Perihan! Senin çaylak dün gece barda olay çıkarıp karakola düşmüş!"

"Bir yanlış anlaşılma olmuş müdürüm. Gerekeni yaptık."

"Gereken dediğin uyarı alması ve bunun o kuş beyinlinin siciline işlenmesi. Yapıldı mı bu?"

"Takdir edersiniz ki şu an önemli bir soruşturmanın ortasındayız."

"Ne alakası var?"

"Naçizane fikrim bugünlerde ekibin motivasyonunu bozacak bir şey yapmamamız."

Ayla'nın bilgisayarında tanık Petek Yavuz'un GBT kayıtlarını incelemekte olan Rengin başını kaldırmış korku içinde dinliyordu. Perihan'ın söylediklerine kulak verip konuşmanın gidişatını tahmin etmeye çalışıyor, bu arada soğuk soğuk terliyordu.

"Şu an ne yapıyor o salak?"

Perihan dönüp Rengin'e baktı. "Çok önemli bir tanığın GBT'sini sorguluyor."

"Tanık mı?" dedi müdür, birden heyecanlanarak.

"Evet efendim. Maktulleri okuldan tanıdığını söyleyen bir kadın kritik bilgiler verdi. Şu an bir kırılma noktasında olabiliriz."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Oh be! Allah seni inandırsın, bugün bir gelişme kaydedemezsek emekliliğimi istemeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Nasıl, dişe dokunur bir şeyler mi bari?"

Aralarındaki mevki, kişilik ve tarz farklarına rağmen, bıçak kemiğe dayandığında Perihan ve Hilmi Kuzu genellikle aynı şekilde düşünürdü. Ne de olsa aynı kuşağın insanıydılar. Yıllarca çaktırmadan birbirlerinin arkasını kollamışlardı. Bir dargın bir barışık dostluklarını buna borçluydular. Ayrıca günün gerginliği içinde lafı uzatmanın da âlemi yoktu.

"Olabilir müdürüm. En kısa zamanda rapor vereceğiz size."

"Peki sağlam ayakkabı mı bu tanık dediğin?"

"Dediğim gibi, şu an Rengin GBT'sini sorguluyor."

"Söyle o serseriye doğru düzgün sorgulasın. Bir dahaki hatasında onu Perihan Ablası bile kurtaramaz!"

"Baş üstüne..." dedi Perihan.

Petek Yavuz'un sahiden de siyasi şube geçmişi vardı. Halen Türkiye Komünist Partisi üyesiydi. Liseyi bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'ne girmiş, burada sol örgütlere katılmıştı. 1998 ve 2001'deki 1 Mayıs gösterileriyle 2013'te Gezi eylemlerinde gözaltına alınmıştı. İlk ikisinde altışar, sonuncusunda üç ay tutuklu yargılandıktan sonra serbest bırakılmıştı. Kolluk kuvvetlerine mukavemet, izinsiz afiş asmak, kanunsuz gösterilere katılmak, sosyal medyada suç teşkil eden fiilleri övmek ve yasadışı bildiri dağıtmak gibi bir dizi suç daha vardı kayıtlarında.

"Twitter hesabı kapatılmış" dedi Rengin, ekranı göstererek. "Facebook'ta yazdıkları duruyor ama. Neredeyse her siyasi gelişme hakkında radikal bir yorumu var. Üstelik epey cesur."

Ayla eğilip dikkatle baktı az önce resmi ifadesini aldığı kadının profil resmine. "Kim olduğunu hatırlıyorum amirim. Petek Yavuz aşure gününde bana ifade veren kızın annesi."

"Hadi ya... Ama bu kadın mezunlar buluşmasına gidecek birine benzemiyor pek."

Ayla kendi bilgisayarının başına geçip kayıtlara baktı. "İşte amirim, burada. İfadeyi veren kız Deniz Yavuz. Annesi de Petek Yavuz."

Perihan pencereyi açmış, Gayrettepe'deki yüksek binaların arkasında yavaş yavaş alçalan mayıs güneşine bakıyordu. "Allah Allah... Desene bir koruyucu meleğimiz çıktı. Yeme de yanında yat."

"Dikkate alacak mıyız bu ifadeyi?"

"Öyle ya da böyle bizi bir yere götürecek gibi."

"O zaman hangilerini araştırarak başlayalım? Katil adaylarını mı, maktul adaylarını mı?"

"Birincilerle başlayalım. Şu melekler denen çetenin gadrine uğramışları mekânlarında yoklayalım. İcap ederse buraya çağırırız. Bakarsın şansımız yaver gider de muhtemel bir dördüncü cinayeti önlemiş oluruz."

"Hazırsanız gidebiliriz amirim..." dedi Ayla.

"Rengin'i alıp git sen."

"Nasıl yani, siz gelmeyecek misiniz?"

"Ben burada kalıp soruşturmanın koordinasyonuyla ilgileneceğim. Bilgi akışını geriden takip etmek istemiyorum."

Ayla istemeye istemeye el etti kendisine yavru köpek gibi hevesle bakan Rengin'e. Silahlarını kılıflarına koyup kapıya yürüdüler. Koridorda biraz uzaklaşmışlardı ki arkalarından Perihan'ın seslendiğini duydular. Başkomiser odanın kapısına çıkmıştı. "Bana bakın, en küçük bir şüpheli durumda destek isteyeceksiniz. Şahısları tanımıyoruz. Kafanıza göre aksiyon alayım demeyin sakın!"

Aslında o an merkezde beklemek dışında yapılacak pek bir şey yoktu. Perihan yine de kalmayı tercih etmişti çünkü bir ekibi ekip yapmanın en iyi yolunun onlara işi emanet edip güvenildiklerini hissettirmek olduğunu biliyordu.

Baskı altındaki zarafet. Evi arayıp Ceylan'la konuştu. Kız okuldan yeni gelmişti, sesinden son derece moralsiz olduğu anlaşılıyordu. Nedenini söylemeye de bir türlü yanaşmıyordu. Haliyle, saniyeler içinde kırk türlü ihtimal üşüştü Perihan'ın aklına. Çocuklar mı taciz etmişti? Öğretmenlerden biriyle mi sorun yaşamıştı? Ceylan mı birini korkutmuştu yoksa?

"Babaannem yapbozumu bozdu!" dedi sonunda.

Perihan derin bir nefes aldı. "Ne diyorsun! Üzüldüm kızım, gerçekten çok ayıp etmiş. Nasıl oldu bu iş?"

"Bilmiyorum. Kaza oldu diyor. Yarısı bozulmuş. Şimdi ne yapacağım ben?"

"Tekrar yaparsın benim güzel kızım. Lütfen canını sıkma böyle bir şey için."

"İnsan canını başka ne için sıkabilir!" diyerek ağlamaya başladı Ceylan. Düşününce çok da saçma değildi aslında söylediği. Perihan işe yaramayacak birkaç teselli cümlesi daha geveledikten sonra kızından telefonu babaannesine vermesini istedi.

"Odasını temizliyordum, ayağım halıya takıldı..." dedi yaşlı kadın. Onun da sesi ağlamaklıydı. "Birden çılgına döndü, ne yapacağımı bilemedim. Epeydir böyle olmamıştı."

"Bak annecim, hemen gelmek isterdim ama şu an burada başım çok kalabalık. O yüzden şimdi sakin olman ve durumu güzel güzel idare etmen gerekiyor. Senden çok rica ediyorum. Babasına söyleyeceğim, gelebiliyorsa hemen gelecektir, tamam mı?"

"Tamam kızım, anladım..." dedi Semiha. Şimdi sesi biraz daha metanetli çıkmıştı. "Bülent'i işinden gücünden etmeyelim şimdi. Ben çocuğu sakinleştiririm."

Telefonu kapatınca anneler ve oğulları üzerine çeşitli şeyler geçti Perihan'ın aklından. Kayınvalidesini ne kadar sevse de konu Bülent olunca akan suların durmasına hâlâ ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zen içerliyordu. Sanki kendi işi daha az önemliydi beyefendininkinden!

Biraz daha yalnız kalsa böyle gereksiz düşüncelerin girdabına kapılabilirdi. Neyse ki o an Kriminolog Sevinç ve Başkomiser Azmi iki öfke bulutu gibi girdiler içeri.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

18

"Neler oluyor Perihan?" dedi Azmi, sitemkâr bir sesle.

"Hayrola Azmi, yine mi selam sabah yok?"

"Daha bu sabah soruşturmanın aşamalarından birbirimizi haberdar edeceğiz diye anlaşmıştık..." diyerek söze karıştı Sevinç.

"Evet, tabii ki."

"Oysa görüyoruz ki siz tek başınıza hareket etmeyi seçiyorsunuz."

"Öyle bir şey yok. Sadece hızlı davranmaya çalışıyorum. Zamanla yarışıyoruz, malum."

Sevinç kuğu boynunu kaldırdı, bir tık yükseltti sesini. "Öğleden sonra Petek Yavuz'un ifade tutanağını okumamış olsam gelişmeyi öğrenemeyecektim. Bu sizce profesyonelce mi?"

"Zaten o yüzden Komiser Ayla'dan tutanağı acilen ikinize de ulaştırmasını istedim ya."

"Perihan Hanım bir adım önde olmayı tercih ediyor. Ekibini bize danışmadan soruşturma için göndermiş bile" dedi Azmi, yan gözle Sevinç'e bakarak. Dışlanmışlık duygusu daha dün tanışmış iki insanı doğal müttefik haline getirivermişti.

"Başımda dikilip duracak mısınız, yoksa oturup size neskafe söylememi mi tercih edersiniz? Hem durum değerlendirmesi yaparız."

Azmi ve Sevinç istemeye istemeye oturdular odadaki iki koltuğa. Perihan dahili telefondan üç neskafe söyledi. Sonra arkasına yaslanıp sakin bir sesle "Komiser Ayla ve yardımcısı, ifadede yer alan isimlerden Cumhur Tözeren'le görüşmek üzere yola çıktılar. Sonra diğer iki isimle konuşacaklar. Biz de bu arada ifadeyi değerlendirebiliriz."

Azmi soğuk bir sesle sordu. "Niye önce tehlikede olanlarla görüşmeye gitmediler?"

"Şüpheli profiline uyanlara bir an önce ulaşmak bana diğerlerinin can güvenlikleri açısından daha önemli göründü. Yanılıyor muyum kriminolog hanım?"

"Olabilir..." dedi Sevinç, birkaç saniye düşündükten sonra. Perihan'a hak vermek zorunda kaldığı için canı sıkılmış gibiydi. "Zaten bunlara henüz şüpheli de denemez. Haklarında elle tutulur bilgimiz yok. Yine de Başkomiser Azmi'nin ekibi de maktul profiline uyan ve henüz hayattaki üç mezunun bilgilerine zaman kaybetmeden ulaşırsa iyi olur."

"Çok haklısınız..." dedi Perihan. "Eminim Azmi kardeşim şimdi ekibine talimat verecektir."

İki kadın dönüp sessizce Azmi'ye baktılar. Odadaki dengelerin değişmek üzere olduğunu fark eden adam başını kaşıdı, cebinden telefonunu çıkardı. Yardımcısına Petek Yavuz'un ifadesindeki "melekler"in hâlâ hayatta olan üç üyesini araştırmalarını söyledi. Yardımcısı soru sorunca da adamı bir güzel azarlayıp kapattı telefonu. Suni deriden sivil polis montunu çıkarıp koltuğun arkasına astı. Rahat görünmek için bacak bacak üstüne attı. O sırada merkezin emektarı Ayten tepsiyle girip herkese neskafelerini verdi. Normalde Perihan Başkomiser'le akşamüzerileri iki kelime laflamayı severdi ama elektrikli ortamı fark ettiğinden olabildiğince hızlı çıktı odadan.

"Sevinç Hanım, madem ifadeyi inceleme fırsatınız oldu, lütfen bizimle paylaşın kıymetli görüşlerinizi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevinç kendisiyle dalga geçilip geçilmediğini anlamak için dikkatle baktı Perihan'ın yüzüne. Sonra başkomiserin samimi olduğunu anladı. Elbisesinin belini düzeltip açtı not defterini ve başladı anlatmaya.

"Öncelikle diyebilirim ki bu oldukça duygusal bir ifade. Hatta buram buram travma sonrası stres bozukluğu kokuyor. Bu sebeple objektifliğine kuşkuyla yaklaşabiliriz. Ayrıca, hayatı boyunca sistem karşıtı yaşamış birinin ifadesi. İş hayatında başarılı olmuş, statü sahibi insanlarla patolojik bir derdi falan da olabilir. Ama..."

"Ama?" dedi Perihan, kaşlarını kaldırıp.

"Ama inandırıcılığı yok değil. Sonuçta cemaat tipi kapalı yapılanmalarda bu tür travmalar bastırılır. Bu yüzden de kalıcı iz bırakır. O kadar derine işler ki topluluk travmanın varlığını artık fark etmez olur. Bu yüzden de tedavi edilemez. Tıpkı çocukluğundan beri majör depresyonla yaşayan birinin hayatın herkes için öyle olduğunu sanması gibi. Bu okulun çevresi de sonuçta seküler bir topluluk. Tamamen olmasa da yarı kapalı bir çevre."

"Kol kırılır yen içinde kalır diyorsunuz yani" diyerek sütlü neskafesini yudumladı Azmi. Sevinç'e bakışlarında yine saklamayı başaramadığı bir hayranlık vardı.

"Aynen öyle. Şu durumda intikam motifi üzerinde durmalıyız. Kadının iddiasına göre şüpheli profili varsayılacak isimlere gelince... Birbiriyle tamamen ilgisiz üç tipolojiyle karşı karşıyayız. İfadeye göre ilki melekler denen grup tarafından kalıcı fiziksel ve ruhsal hasar görmüş olan Cumhur Tözeren."

"Şu an Etiler'de spor salonu işletiyor" dedi Azmi, kadına dersini çalıştığını göstermek istercesine.

"İkincisi, soyut atma denilen insanlık dışı cezaya iki sömestr boyunca çarptırıldıktan sonra okuldan kaydını aldırmış Serkan Keçeli."

Azmi bu sefer tabletini açıp notlarına baktı. "Bu Serkan görünüşte Florya'da emlakçılık yapıyor. Ama aslında bir sürü karanlık işe bulaşmış. Otopark mafyacılığından tefeciliğe kadar. Orta halli bir mafya bozuntusu. Birkaç kez gözaltına alınmış ama delil yetersizliğinden salıverilmiş. Şimdi ne bok yediği belli değil. Herif tam olağan şüpheli."

Perihan ilk defa mesleki bir takdirle baktı devre arkadaşına. "Vay be. O lisenin mezunlarından böyle tipler de mi çıkıyormuş?"

"Belli ki okuldan koptuktan sonra başka bir dünyaya sürüklenmiş" dedi Sevinç. "Gençken bazı namlı mafya babalarının ayakçılığını falan yapmış. Bir süre Bakırköy Ülkü Ocakları çevresinde takılmış ama sonra nedense oradan da şutlamışlar."

"Peki ya üçüncüsü?"

"Petek Yavuz'un ifadesine göre onun hikâyesi daha da trajik. Neslihan Örücü o liseden mezun değil. Rahmetli kardeşi Aslıhan Örücü mezun. Kız daha on iki yaşındayken meleklerin gece etütlerinde kafasına doldurduğu fikirlerden dolayı kadın olmaktan nefret etmeye başlamış. Onlara hayranlık duyuyormuş. Herhalde bir çeşit Stockholm Sendromu. Ergenliğe girip de bedeni değişmeye başladığında ciddi bir bunalıma sürüklenmiş. Erkek gibi giyinmeye, davranmaya falan başlamış. Meleklerin bir parçası olmak istiyormuş. Ailesi doktor doktor dolaştırmış. On sekiz yaşına geldiğinde cinsiyet değiştirmeye karar verip bunun için ameliyat olmuş."

"Parayı nereden bulmuş acaba? Herhalde pahalı bir ameliyattır."

"O kadarını öğrenecek zamanım olmadı ama varlıklı bir aile. Belki onlardan aşırdı. Adını Alpaslan olarak değiştirmiş. İki yıl sonra da bileklerini keserek intihar etmiş. Üniversite son sınıftayken. Ablası Neslihan kardeşine çok bağlıymış. Onun ölümünden sonra yaşadığı ruhsal sorunlar yü-

zünden kabuğuna çekilmiş. Birkaç kez Lape Hastanesi'nde yatarak tedavi görmüş. Bunlar şu saate kadar telefonda görüştüğüm birkaç kadın devre arkadaşından öğrenebildiklerim. Aile bu konudan bahsetmek istemiyor."

"İşin içinde taciz falan da vardır kesin!" diye kestirip attı Azmi. "Perihancığım mahzuru yoksa sigara içebilir miyim?"

"Pencereyi aç, orada iç lütfen..." dedi Perihan. Duydukları içini karartmıştı. Bir an birilerinin Ceylan'a böyle şeyler yaptığını düşündü, korktu öyle bir durumda gösterebileceği tepkiden.

"Unutmamak lazım ki melekler dedikleri de o zamanlar çocuk yaştaymış..." diyerek devam etti Sevinç. "Yanlış yönlendirilen çocuklar acımasız olabilirler. Empati duyguları henüz tam gelişmemiş olabilir. Çeteye dahil olmak hoşlarına gider. Buna aidiyet duygusunun istismarı diyoruz. O yıllarda okulda ciddi bir otorite sorunu varmış. Bildiğiniz Teksas gibiymiş ortam, öğrenciler kendi kurallarını kendileri koyuyorlarmış. Bunu bugün konuştuğum okul müdürü de utana sıkıla teyit etti. Kendisi de aynı devreden."

"Müdürle tekrar konuşmak iyi fikirmiş..." dedi Perihan. Bu uzun suratlı kriminoloğu hafife aldığını düşünmeye başlamıştı.

"Teşekkür ederim. Müdürün dediğine göre altısı da okula parasız yatılı girmiş, yoksul aile çocukları. Taşranın ücra yerlerinden gelmişler. Zekiler. Akademik bakımdan hiç fena değiller. Yine de nasıl aile ortamlarında büyümüşlerdi Allah bilir. Belki evde ya da mahallelerinde tanık oldukları sistematik şiddeti o yaşta okul ortamına taşıdılar. Belki de Petek Yavuz'un ifadesinde söylediği gibi, okula dadanmış bazı yetişkinler onları etkiledi. İstanbullu zengin çocuklarına karşı duydukları kompleks de otorite boşluğunda şiddeti açığa çıkardı."

Odanın diğer ucunda açtığı pencerenin önünde sigarasını tüttürmekte olan Azmi "Ne yani?" dedi. "Biz de Anadolu ço-

cuğuyuz sonuçta! Şimdi bu piçlerle mi empati yapacağız?"

"Empati yapılmaz, empati kurulur" dedi Sevinç.

"Her ne boksa!" dedi Azmi. Sonra Sevinç'in yüzündeki ifadeyi görünce anında pişman oldu söylediğinden.

Perihan neskafesinden son yudumu aldı. Diğer ikisine düşünceli düşünceli baktı. Gözlerinin önüne Petek Yavuz'un kazazedeye benzeyen hali geldi. Bütün bunları Ayla'ya anlatırken ne kadar yorulmuştu kim bilir.

"Teşekkür ederim Sevinç Hanım, vallahi harikasınız. Fakat unutmayalım ki çocukken neye bulaşmış olurlarsa olsunlar bu melekler şimdi gerçekten meleğe dönüşmüş. Hepsi de toplumda saygın, sevilip sayılan simalar. Üçü de mason. Hayır işleri falan yapıyorlar."

"Allah bilir vicdan azabı onları böyle olmaya itmiştir" diyerek sigarasının izmaritini pencereden fırlattı Azmi.

Perihan ters ters baktı ona. "Hah, Emniyet binasını yak bari."

"Tamam Perihancığım, özür dilerim" diyerek yerine oturdu adam.

"İfadeyi veren Petek Yavuz da tuhaf. O liseden nefret ettiğini söylüyor ama aşure gününde olay yerindeydi. Yüzlerce mezunla beraber. Üstelik orada tanıklık eden çocuk da onun kızı."

"Bakın bu çok acayip işte..." dedi Sevinç.

"Aynen. Belki o da resmini şu panoya asmamız gereken bir şahıs. Ayrıca, Ayla ve Rengin katil profiline uyanları yoklarken bir taraftan da maktul profiline uyan diğer üç kişiye ulaşıp koruma sağlamamız lazım. Onlar hâlâ hayattayken. Bu acayip nazik bir iş. En ufak bir sakarlığımızda Hilmi tepemize biner."

"Merak etme Perihancığım..." dedi Azmi, bir kez daha yan gözle Sevinç'e bakarak. "Hallederiz."

19

Ayla ve Rengin, listelerindeki ilk isim olan Cumhur Tözeren'le görüşmek üzere Ayla'nın ikinci el Golf'üyle Etiler'deki spor salonuna gidiyorlardı. Mayısın güzel günlerinden birisi solmaya yüz tutmuştu. Gökyüzündeki bulutlar yanmaya, üçüncü evredeki ayın haresi kendini göstermeye başlamıştı. Egzoz gazlarının yerini şehri bu mevsimde saran erguvan kokusu almıştı. İnsanı polislik yapmaktan çok kırlara bayırlara çağıran bir hava.

Etiler sapağından itibaren iş çıkışı trafiğine yakalandılarsa da Ayla çakar lambayı tepeye asmaya gerek görmedi. O zımbırtıyı mecbur kalmadıkça kullanmamak amirinden öğrendiği bir şeydi. Zaten bu sıkışıklıkta işe yaramazdı. Radyoyu açtı, JoyTürk istasyonunda çalan yeni Sezen Aksu şarkısı, temizlenmeye hasret arabanın içini doldurdu. Yola çıktıklarından beri konuşmamışlardı.

"Sende ped bulunur mu?" diye sordu birden Ayla.

Rengin boş boş baktı. "Efendim?"

"Ped diyorum kızım, Orkid. Tampon ya da. Yanında var mı? Bu ay kanamam erken oldu, hazırlıksız yakalandım."

"Yok ama ileride market var, Uygulama Oteli'nin hemen karşısında. İsterseniz duralım, alayım hemen."

"Okeydir..."

Dörtlüleri yakıp durdular marketin önünde, Rengin fırla-

yıp içeri girdi. Arabayı gören trafik polisi damladıysa da Ayla kimliğini gösterince sırıttı hemen. "Arka dörtlülerden biri yanmıyor amirim, haberiniz olsun."

"Eyvallah kardeş."

Yola tekrar çıktıklarında Sezen Aksu şarkısı bitmiş, bilmedikleri bir adamın acı çeken sesi sarmıştı arabayı.

"Sağ olasın..." dedi Ayla. "Zahmet oldu."

"Ne demek amirim, kadınlık hali sonuçta. Bu arada şey diyecektim... Dün akşamdan dolayı gerçekten özür borçluyum size. Benim yüzümden zor durumda kaldınız."

"Siktir et... Perihan Başkomiserim halleder öyle şeyleri. Sağ olsun, benim de az kahrımı çekmedi."

Rengin sevinmişti Ayla'nın bu beklenmedik samimiyetine. Sohbeti geliştirmek istedi. "Sahi mi, siz de mi zor durumda kaldınız?"

Ayla cevap vermeden önce yan sokaktan fırlayan arabaya kızdı, sonra kornaya asılarak sunturlu bir küfür savurdu. "Ben o zamanlar daha ziyade zor durumda bırakandım. Biraz öfke kontrol problemim vardı. Bu yüzden teşkilattan kovulmama ramak kalmıştı."

"Vay canına..." dedi Rengin ama nedense aslında pek şaşırmamıştı buna.

"Çaylakken bir başkomiserin üzerine yürüdüm. Hem de haksız bir sebeple. Neyse ki şansım yaver gitti de yırttım."

"Başkomiserin mi üzerine yürüdünüz?"

"Aynen."

"Nerede?"

"Asayiş Şube'nin ortasında."

"Başınız derde girmedi mi?"

"Girdi. Bu arada benimle sizli bizli konuşmana gerek yok. Öyle yaparsan kendimi velin gibi hissediyorum. Hiç hoş değil."

"Baş üstüne. Peki tanıdığınız... Şey, yani tanıdığın biri miydi?"

"O zaman değildi."

"Kimmiş peki?"

"Aslında onu artık sen de tanıyorsun."

"Nasıl yani?"

"Şu an aynı odada çalışıyorsun. Onun ekibinde."

Rengin bu duyduğuna o kadar şaşırmıştı ki, hemen cevap veremedi. Ayla ise hiçbir şey olmamış gibi araçtaki GPS'e bakıyor, spor salonunun yerini anlamaya çalışıyordu.

"Ne diyorsun amirim? Yani Perihan Başkomiser'in mi üstüne yürüdün?"

"Sorma... Hem çaylaktım hem de dallamanın tekiydim. Üstelik kişisel sorunlarım vardı. Hayatımın en boktan dönemiydi. Sinirlerim laçka haldeydi. Bir gün bir hata yaptım, o zamanki amirimden ölümüne fırça yedim. Altüst olmuş halde koridorda yürüyordum ki birine çarptım. Omuz attım daha doğrusu. Daha önce görmemiştim, polis değil zannettim. Azarlamaya kalktı, ben de efelendim. Araya birileri girip ayırdılar. Kadın uzaklaştıktan sonra da onun kim olduğunu biliyor muyum diye sordular. Tabii ki Perihan Abla'ydı. Benimse işim bitmişti. Sinirlerim boşaldı birden, merkezi elim ayağım titreyerek terk ettim. Eve gidip bavulumu toplamaya başladım."

"Nereye gidecektin?"

Ayla güldü. "Dağlara muhtemelen. "

"Dağlara mı?"

"Akademideyken dağcılık yapardım. Severim tırmanmayı. Yüksekler bana iyi geliyor."

"Sonra ne oldu?"

"Ertesi sabah arayıp Perihan Başkomiser'in çağırdığını söylediler. Gitmezsem hakkımda disiplin soruşturması açılacaktı. Odasına ilk kez girdiğim anı hiç unutmuyorum. Çay içiyordu. Gayet sakin, oturmamı istedi. Hayatında benden gördüğü muameleyi sokak serserilerinden bile görmediğini

söyledi. Derdimin ne olduğunu sordu. Ağlayarak hayatımdaki bütün sorunları anlattım. Sonra sahiden polis olmak istiyor muyum diye sordu. Ben istiyorum deyince kaşlarını çatıp düşündü, sonra da işimin başına gitmemi istedi. Döndüğümde Asayiş'teki herkes bana ölüymüşüm gibi bakıyordu. Bir hafta sonra Hilmi Kuzu arayıp teşkilatta kalmak istiyorsam o günden itibaren Cinayet Büro'da çalışacağımı bildirdi. Artık Perihan Başkomiser'in ekibindeydim."

"Ne zaman oldu bu?"

"Gelecek hafta dört yıl olacak. Aha işte şurası aradığımız yer!"

Olimpica Fitness Center, tuzu kurular semti Etiler'e yakışacak bir yerdi. Kapıda şık dekore edilmiş resepsiyonla LED ekranlar karşılıyordu insanı. Resepsiyonda fidan boylu, heykel vücutlu bir kız telefonunu karıştırıyordu. Siyah bir tayt ve askılı siyah tişört giymişti. Gülümseyerek nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Tam Rengin kimliğini gösterecekti ki Ayla tuvaletin yerini öğrenmek istedi. O dönene kadar Rengin heykel kızın gösterdiği yere oturup ekranlarda ağırlık kaldıran, koşu bandında ter atan ya da pedal çeviren başka şahane vücutları izledi. Böyle havalı olmasa da merkezin alt katında da vardı bir spor salonu, arada uğrasa fena olmazdı.

"Üye olmak için mi geldiniz?"

"Hayır, başka bir işimiz var."

"Nedir?"

"Bekleyin, öğreneceksiniz."

Beş dakika kadar sonra döndü Ayla, polis kimliğini heykele gösterip Cumhur Tözeren'i sordu. Salonun işletmecisi Cumhur Bey şu an ofisindeydi, isterlerse arayıp müsait mi diye sorabilirdi kız.

"Zahmet etme tatlım, yerini göster yeter..."

İkisini ofisin kapısında uzun boylu, asker tıraşlı bir yakışıklı karşıladı. Orta yaşlıydı ama güzel yüzü onu olduğun-

dan en az sekiz on yaş genç gösteriyordu. Sağ yanağında derin, elmacıkkemiğinden dudağına kadar inen bir yara izi vardı. Bu iz bebeksi hatlarını daha da çekici kılmıştı. Gözleri yosun yeşiliydi. Doğduğu andan beri yüzüp durmuş gibi biçimliydi vücudu. Bordo-mavi Barcelona formasıyla uzun, beyaz bir şort giymişti. Değme kadınınkinden düzgündü bacakları.

"Buyurun memure hanım, ben Cumhur" dedi, şaşkın bir sesle. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ayla'nın hayatı boyunca aradığı tipti adam ama yine de etkilenmemiş görünmeyi başardı. "Ofisinizde konuşsak daha iyi olacak."

Ofis dedikleri üç metreye altı metrelik, üç tarafı cam bir bölmeydi. Camdan olmayan tek duvarda Maradona'nın kocaman bir siyah-beyaz posteri asılıydı. Üzerinde "O el, Tanrı'nın eliydi!" yazıyordu.

"Sizi dinliyorum" dedi Cumhur, efsane futbolcunun önündeki şık çelik masaya oturup. Yer göstermesine rağmen iki kadın oturmayınca o da tekrar ayağa kalktı. Her hareketinden özgüven aksa da işyerine polislerin gelmesine şaşırdığı belliydi.

"Melekler hakkında konuşmak istiyoruz" dedi Ayla.

"Hangi melekler?"

"Yani işte okuduğunuz lisedeki..."

"Lise mi?"

"Onlar işte. Devre arkadaşlarınız. Vaktiyle size zarar veren kişiler."

Cumhur'un biçimli kaşları çatıldı, bebek yüzü bulutlandı birden. "Ah evet, haberlerde duydum. Acayip şeyler olmuş sahiden. Bu kadarını ben bile hayal edemezdim."

"Neyi hayal edemezdiniz?"

"Bu şekilde öleceklerini. Onları maalesef hatırlıyorum tabii ki. Bir gün bile unutmadım."

"O zaman anlatın lütfen hatırladıklarınızı."

"Bana zarar verdiler. Başkalarına da. Üstelik saçma sapan sebeplerle. İşin aslı uzun yıllar yaptıklarını onlara nasıl ödeteceğimi düşündüm durdum. Hayatımı mahvetmelerinin bir bedeli olsun diye. Onlar yüzünden neredeyse iktidarsız kalacaktım."

Ayla şaşırmıştı adamın bu konuya dank diye girmesine. "Kalmadınız mı?"

"Otuz yaşına kadar hiçbir kadınla beraber olamadım. Sonra bazı tedaviler başladı. Tıptaki gelişmeler sayesinde. Hem fiziksel hem de psikolojik. Bir sürü masraftan sonra darbenin etkisi giderilebildi. Psikolojik düzelme ise birkaç yıl daha aldı. Şu an iyi kötü bir cinsel hayat yaşayabiliyorum."

"Ucuz bir tedavi olmasa gerek."

"Değildi evet."

"Masrafları aileniz mi karşıladı?"

"Hayır. 2001 krizinde iflas etti benim ailem."

"Siz mi karşıladınız?"

"Hayır. Bende de yoktu o kadar para."

"Nasıl hallettiniz peki?"

"Yurtdışında gerçekleşen bütün tedavim Murat Karaağaç tarafından finanse edilmiştir. Hani şu geçen gün okulun çatısından düşen."

Ayla ve Rengin baktılar birbirlerine. Cumhur Tözeren içini çekip devam etti. "2008'de beni arayıp görüşmek istediğini söyledi. O zaman küçük bir salonda spor hocalığı yapıyordum, üç beş kuruş kazanmak için. Etrafımda bana yaklaşmaya çalışan kadınlar vardı ama ben utancımdan hiçbirine ilgi gösteremiyordum. Spor olmasa kendime olan güvenim tamamen bitmişti. Kimseyle yakınlaşamıyordum. Murat çok ısrar etti, görüştük. Durumumu bildiğini, yıllardır vicdan azabı çektiğini falan söyledi. Parayı bulmuştu, istersem elinden geleni yapabilirdi."

"Siz de kabul ettiniz, öyle mi?"

"Valla önce onu kovdum ama peşimi bırakmadı. Onun için hayat memat meselesi olmuştu sanki. Sonunda kabul ettim evet, o da sözünü tuttu."

"Tedaviniz nerede gerçekleştirildi?"

"Amerika'da... Baltimore Johns Hopkins Hastanesi. Şimdilerde aynı tedavi İstanbul'daki hastanelerde de yapılabiliyor ama. Daha ucuza."

"Öldüğünü öğrendiğinizde ne hissettiniz?" diye sordu Rengin.

"Hiçbir şey..."

"Emin misiniz?"

"Ne sevindim ne de üzüldüm. O okulla ilgili hiçbir şey artık bende bir duygu uyandırmıyor."

Ayla duvardaki Maradona'ya baktı. "Futbol kariyeriniz de bitmiş fakat."

"Kısmet böyleymiş."

"Bu kadar mı yani?"

"Bakın ben dindar bir adamım. Umreye gittim, namazımı kılarım. Kadere ve Allah'ın eline inanırım. Demek ki hayırlısı buymuş."

"Sahiden hiçbir kızgınlığınız yok mu?"

"Bakın, niye sorduğunuzu anlıyorum. Yıllarca o şeytanlara işkence yapmayı falan hayal ettim. Hatta rüyalarımda bile gördüm. Ama dinime ve Yaradan'a sığınmak beni kurtardı. Ruhsal dengemi buldum. Kimseyi öldürmedim, öldürmeye de niyetli değilim. O sefiller için değmez."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

20

Diğer iki görüşmede işler ilkindeki kadar kolay olmayacaktı.

Ayla'nın o sevmediği çakar lambayı tepeye takıp gaza basmasına rağmen Serkan Keçeli'nin Florya'daki emlak ofisine adam tam dükkânı kapatırken yetişebildiler.

Bir altmış boylarında, kapkara saçları az önce ıslatılıp geriye taranmış, çukur gözleri akşam alacasında rezistanslı çakmak misali parlayan biriydi. Gri takım elbise giymişti, elinde iri taneli kahverengi bir tespih vardı. Çopur yüzündeki neredeyse dudaksız ağzı, aceleyle çizilmiş bir yara izine benziyordu. Hali medenilikten öyle uzaktı ki, öyle seçkin bir lisede bir gün bile okumuş demeye bin şahit isterdi. Sağ gözünde her beş saniyede tekrarlanan bir tik vardı ve vücudunun her zerresi berbat bir elektrik yayıyordu. Mahalle muhtarlığından hallice ofisinin kapısında karşılaştığı Ayla'nın polis kimliğine küçümser gibi baktı.

"Kusura bakma polis abla, vaktim yok" dedi sigaradan çatallaşmış sesiyle. "Bir görüşmeye gidiyorum. Geç bile kaldım."

"Yardımcı olmazsanız merkeze buyurmanız gerekir, o zaman daha çok zahmet veririz size..."

"Amiriniz her kimse selamımı söyleyin. Müsait vaktimde illa ki avukatımla uğrar çayını içerim..." deyip caddenin karşısına park etmiş siyah Mercedes E 200'e doğru ağır ağır yürüme-

ye başladı. İki kadının arkasından baktığını bildiği için, kabadayılara özgü bir hava vermişti yürüyüşüne. İnsan kılıklı, sarkık bıyıklı bir goril arabanın kapısını açmış bekliyordu. Onun da patronuyla konuşan polislerden çekinir gibi bir hali yoktu.

"İşbirliğine yanaşmaman hayrına olmaz ona göre!" diye seslendi Ayla.

O zaman Serkan döndü, yengeç misali ağır abi adımlarıyla yanlarına geldi. Sapsarı dişleriyle sırıtarak tepeden tırnağa süzdü iki kadını. Konuşmasıyla kenevir kokusu burunlarına doldu. "Narkotik'ten misiniz?"

Rengin var gücüyle sakin olmaya çalışıyordu. "Cinayet Büro. Bir soruşturma yürütüyoruz."

"Bak sen... Kim kimi indirdi acaba?"

"Öyle bir şey diyen olmadı. Sadece bilgine başvurmamız gerekiyor."

"Derdinizi biliyorum. Mal değilim. Şu kıymetli lisemizden mezun masonları soracaksınız. Televizyonda gördüm. Avukatım olmadan ağzımdan zırnık alamazsın. Git savcından izin çıkar öyle gel."

"Yerinde olsam zorluk çıkarmazdım Serkan Keçeli..." dedi Ayla.

O zaman Serkan gözlerini iki kadının vücutlarına çevirdi tekrar. "Cinayet Büro'da adam kalmamış demek. Buraya avratları yolluyorlar. Aferin ama, helal olsun. İyi parçaları seçmişler. Hoşuma gitti. Sizden başka da varsa gelip tanışırız bir ara."

Ayla'nın kocaman yumruğu hızla kalktı ama Rengin kolundan tutup durdurdu onu. Bir süre o halde, boyu Ayla'nın omuzlarına gelen Serkan'la göz göze kaldılar. Sonra silkinip kolunu kurtardı Rengin'den. Adam sırıtışını bozmadan döndü arkasını ve aynı yengeç adımlarıyla tekrar yürüdü Mercedes'e. Bu sefer bindi, şoför beklemeden gazladı. Bakırköy istikametindeki bir sokağa sapıp gözden kayboldular.

"Niye tutuyorsun kızım kolumu?" diye hırladı Ayla. Sinirden titriyordu. "Verecektim dersini pezevenge."

"Perihan Başkomiserim destek almadan şey etmeyin dedi ya. O bakımdan şey ettim, özür dilerim."

"Sıçarım böyle işe! Bu herifleri kim böyle şımartıyor bilmiyorum ki. Sikine sallamadı bizi resmen!"

"Merkezde başka türlü olur amirim. Sen doğru olanı yaptın."

"Neyse..." diyerek derin nefesler aldı, sakinleşmeye çalıştı Ayla. "Hadi gidip listedeki üçüncü şahsı ziyaret edelim. Bakalım o hangi telden çalacak."

Üçüncü şahıs, Yenikapı'daki evinin kapısını ürkek gözlerle açan bir kadındı. O saatte gelenlerin polis olduğunu öğrenince telaşlandıysa da iki kadını içeri almak konusunda sorun çıkarmadı.

Demiryoluna yakın, üç katlı bir eski apartmanın bahçe katıydı. Her tarafı eski gazeteler, boş içki şişeleri, siyah çöp torbaları istila etmişti. Salonun geri kalanı gelişigüzel yayılmış kitaplarla doluydu. Pencere kenarında tuşları sararmış, tozlu bir piyano duruyordu. Hemen üstünde, Aslıhan Örücü'nün genç bir kızken okul üniformasıyla çekilmiş, on üç on dört yaşlarındaki fotoğrafı asılıydı. Yüzünde insana hüzün veren, umutlu bir tebessüm vardı. Eşyanın arasında değişik renklerde birkaç kedi tembel tembel dolaşıyor, ortamın sefaletiyle dalga geçiyordu. Amonyak kokusu burun direği sızlatıyordu. Kırık dökük abajur solgun ışığıyla bir şeyleri aydınlatmaya çalışıyordu. Salonun arka penceresinden bölük pörçük görünen bahçeyse belli ki bakımsızlıktan ormana dönmüştü. Sesi kısık radyodan duyulan klasik müzik, manzarayı daha da kasvetli hale getirmeye yaramıştı sadece.

Neslihan Örücü'nün uzun beyaz saçları başının tepesindeki pembe tokayla gelişigüzel toplanmıştı. Derin ve gölgeliydi yüzündeki çizgiler. Acıklı gülümseyişi, eksik ön dişlerini ele veriyordu. Kiloların hatlarını çoktan bozmuş olduğu vü-

cuduna yaprak desenli turkuvaz bir sabahlık, ayaklarına yırtık pırtık terlikler giymişti.

Tam anlamıyla bir zamanlar güzel olduğu anlaşılan bir kadının enkazıydı karşılarındaki.

"Ben meleklere inanırım..." dedi, incecik sesiyle. "Onları çok severim, ta Aslıhan'dan beri. Okulunda tanışmıştı onlarla. Kardeşimin okulu çok özeldir. Kalitedir. Herkes mezun olamaz oradan."

Seksenlerden kalma, kırmızılı-siyahlı bir fiskos takımına oturmuşlardı. Ayla dizlerine sürtünen tekir kediyi eliyle kovaladı, duvarla tavanın birleştiği köşedeki ağından yorgun argın inen örümceğe baktı. "Neslihan Hanım, kardeşinizin bu melekler denen arkadaşlarından herhangi birini hiç gördünüz mü son zamanlarda?"

"Görmez olur muyum, tabii ki gördüm. Hep görüyorum."

"Hangisini?"

"Caner Başaran bizi her zaman ziyarete gelir. Aslıhan o şeyi yaptığından beri. Hiç sahipsiz bırakmaz. Diş hekimidir kendisi. Harika bir insandır."

"Arkadaşlığınız sürüyor yani..."

"Ne kabayım, sormadım bir şey içer miydiniz diye. Hemen çay demleyeyim mi? Ihlamurum da var. Ne dersiniz?"

"Teşekkürler, soruları cevaplarsanız daha çok makbule geçer."

"Çay istemediğinize emin misiniz? İsterseniz kahve yapıvereyim."

"Hayır, soruya cevap verin lütfen."

Derin bir nefes aldı Neslihan Örücü, sabahlığının eteğini düzeltti. Küçük bir kız gibi kızarmıştı şimdi. Sonra gözlerini kapattı, bir süre öyle kaldı. Yaprak gibi titremeye başladı sonra, transa geçmişti sanki. Nihayet gözlerini açtığında, yüzünde o ana kadar olmayan, tuhaf bir ifade belirmişti. Az öncekinden tamamen farklı bir ses tonuyla konuştu.

"Aslında bizim aramızdaki arkadaşlıktan da öte..."

"Mahzuru yoksa biraz açar mısınız?"

"Neyi?"

"Arkadaşlığınızı. Mesela ne sıklıkta görüşüyorsunuz?"

"Nasıl desem... O bana kendimi kız gibi hissettirmeyi çok iyi bilir. Anlarsınız işte..."

"Yani sevgili misiniz?"

"Şey, kendisi evli olduğu için henüz beraber yaşamıyoruz ama karısından ayrılacak. O zaman her gün beraber olabileceğiz."

Caner'in evli falan olmadığını hatırlıyordu Ayla. "Böyle mi söyledi size?"

"Söylemedi ama ben biliyorum."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Kızlar böyle şeyleri hisseder."

Rengin konuşmanın gidişatını değiştirmek istedi. "Bu ev sizin mi Neslihan Hanım?"

"Burayı bana ve ablama Caner satın aldı."

Ayla anlamamıştı. "Ablanıza mı?"

"Evet. Kendisi her hafta uğrar, yiyecek getirir. Biraz da para bırakır, sağ olsun. Annemiz öldü. Babamız da bizimle konuşmuyor."

"Neden konuşmuyor babanız sizinle?"

"Ben o liseye gittiğim için sanırım..." dedi Neslihan, sonra sustu. Ayla ve Rengin de kafaları karışmış olmasına rağmen kitaptaki en eski tekniklerden birini hatırlayıp o söze yeniden başlayana kadar sabırla beklediler.

"Caner benim harika bir kız olduğumu söyler..." diyerek gözlerini iri iri açtı ve dalgın bir şekilde gülümseyerek saçıyla oynamaya başladı kadın. "Bence de harika bir kızım. Biraz da ahlaksızım galiba..."

"Fakat lise yıllarında kardeşinizin onunla ve diğer meleklerle sorunları olmuş. Hatırlıyor musunuz?"

Neslihan yüzünü buruşturdu. "Evet, diğerleri kötüydüler. Bana kız olduğum için kızarlardı. Bu okul erkektir erkek kalacak, karılar buradan siktir olacak derlerdi. Eğer okulda kalmak istiyorsam erkek olmayı öğrenmem gerektiğini söylerlerdi. Melekler kötü şeyler yapardı itiraz edersek."

"Nasıl kötü şeyler?"

"Kötü şeyler işte."

"Anlatabileceğiniz şeyler mi?"

"Yıllar boyunca kaç kere anlattım zaten."

"Kime anlattınız?"

"Doktorlara. Hemşirelere. Hiçbiri anlamadılar ki..."

"Neyi anlamadılar Neslihan Hanım?"

Kadın başını piyanoya çevirdi, kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "O şeyleri işte..."

"Sizce neden anlamadılar?"

"Caner'in aslında ne kadar iyi birisi olduğunu kabul etmek istemiyorlardı. O şeyleri diğerlerinin zoruyla yaptığını kafaları almıyordu. Koskoca doktor olmuşlar ama salak hepsi."

"O şeyler derken?"

"Caner'in başı derde girsin istemiyorum. Çocuktuk o zaman işte. Herkes çocuktu. Bitti, gitti."

"Ama kız kardeşinizi kaybetmişsiniz?"

"Kaybetmedim..." dedi kadın gözlerini iri iri açarak ve yüzünde delice bir gülümsemeyle. "O her zaman burada. Hatta şu anda bile. Bakın, işte karşınızda oturuyor. Şimdi o konuşuyor sizinle. Ben Aslıhan'ın ta kendisiyim. Bir kadınım hâlâ. Kolay olmadı ama artık ablamın içinde yaşıyorum."

Odadaki iki polis ürperdiklerini hissetiler. Neyle karşı karşıya olduklarını nihayet anlamışlardı.

"Amirim şimdi ne yapacağız?" diye sordu Rengin.

Ayla kendisini toparlayıp yüzünü kadınınkine yaklaştırdı. Dikkatle baktı onun ifadesi artık tamamen değişmiş gözlerine. "Gerçekten siz misiniz Aslıhan Hanım?"

"Benim dedim ya. Neden bahsettiğinizi anlayınca ablam sağ olsun uyandırdı beni, geldim."

"Anladım... Peki Caner Başaran'ı en son ne zaman gördünüz mümkünse söyler misiniz?"

"Geçen hafta geldi. Rakı içtik, sohbet ettik. Ablamın kulaklarını çınlattık. Sağ olsun, bizi baş başa bırakmak için uykuya yatmıştı. Caner'e piyano çaldım. Biraz da öpüştük koklaştık falan... Ama bu hafta uğramadı. Yoksa karısı mı şikâyet etti beni? O yüzden mi buradasınız?"

Ayla ve Rengin bakıştılar yine. Kendilerini ruh çağırma seansında gibi hissediyorlardı. Onlar sessiz kalınca kadın gözlerini iyice açarak, korkuyla sordu. "Söylesenize, kötü bir şey mi oldu?

"Başınız sağ olsun..." dedi Ayla.

Karşılarındaki kadın her kimse artık, dehşet içinde baktı onlara. Histerik bir gülüşle "Hayır, olmaz öyle şey!" dedi. "Bugün yarın gelir o. Yine rakı içeriz, ben yine piyano çalarım. Meleğim gitmiş olamaz. Yalan söylüyorsunuz!"

"Maalesef. Kendisi iki gün önce öldürüldü."

O zaman ayağa kalktı kadın ve çığlık çığlığa bağırdı. "Yalan! Yalan söylüyorsunuz! Defolun gidin evimizden!"

Elini kalbine götürdü, gözleri uzaklarda bir yere odaklandı. Hüzünlü yüzü sapsarı olmuştu birkaç saniye içinde. Olduğu yerde ileri geri sallandı ve ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı.

"Ambulans çağır!" dedi Ayla, kadını kaldırmaya çalışırken.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

21

Gece yarısı, Bakırköy Hastanesi'nin adli psikiyatri kliniğindeki koridorun gri iskemlelerinde Ayla ve Rengin yan yana oturuyorlardı. Yorgundular, hem gün içindeki koşturmadan hem de evvelki gecenin mahmurluğunu üzerlerinden atmaya henüz fırsat bulamadıkları için. Ellerinde otomattan aldıkları enerji içecekleri vardı. Bedenleri genç, bünyeleri sağlamdı ama yataklarına kavuşacakları anı yine de iple çekiyorlardı. Ambulans gelene kadar o tımarhaneye benzeyen evde Neslihan Örücü'nün kimlik kâğıdını bulmaları ve Perihan ile savcıyı bilgilendirmeleri gerekmişti. Sonra da ambulans ve eskortluk eden motosikletli Yunus polisinden oluşan küçük konvoyu peşlerine takıp hastaneye gelmişlerdi. İki üniformalı genç memur koridorun diğer ucunda durmuş, emirlerini bekliyordu.

Koridoru polikliniğe bağlayan otomatik kapı inleyerek iki yana açıldı ve Başkomiser Perihan girdi. Yanında Kriminolog Sevinç vardı. Onlar floresanların soğuk ışığında hızlı adımlarla yanlarına gelirken ayağa kalktılar.

"Nedir durum?" diye sordu Perihan.

"Henüz bir haber yok amirim..." dedi Ayla. "Yarım saati geçti muayeneye alınalı."

"Kızım ne yaptınız siz kadına?"

"Amirim vallahi herhangi bir baskı yapmadık. Normal

prosedürü uyguluyorduk. Caner Başaran'ın öldüğünü duyunca şahıs kendinden geçti."

"Zaten baştan beri iyi durumda değildi..." diye ekledi Rengin. "Yoksa Ayla Amirim gayet nazik davrandı."

"Aferin be, birbirinizi korumaya da başlamışsınız!" diyerek sinirli sinirli güldü Perihan. Eliyle üniformalı polislere gelmelerini işaret etti. Memurlara dikkatli olmalarını, muayenedeki kadının soruşturma açısından önemini anlattı. Amirleri tarafından bu kadar adam yerine konmaya alışkın olmayan polisler şaşkınlık ve hürmetle dinlediler. Sonra Rengin'i bir yerlerden kahve bulmaya yolladı, diğerlerine oturmalarını söyledi.

"Ne diyorsun?" diye sordu Ayla'ya.

"Bu şahsın kimseye zarar verecek hali yok amirim. Garibanın kafa gitmiş resmen. Abuk sabuk konuşuyor. Ölmüş kardeşinin içinde yaşadığına inanıyor. Hele evini görseniz köpek bağlasınız durmaz. Çöp evden hallice."

"Nasıl? Ölmüş kardeşi içinde mi yaşıyormuş?"

"Evet ciddi ciddi onun ağzından konuştu bizimle. Çok acayipti. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Çoklu kişilik bozukluğu gibi bir şey herhalde..." dedi Kriminolog Sevinç. "Bildiğim kadarıyla bazı ağır travmaların ardından oluşabiliyor. Kardeşi konuşurken erkek miydi peki?"

"Hayır kadındı. Hatta genç kız. Lisedeki haliyle."

Perihan sıkıntıyla çekti içini. "Allah Allah... Bir şey çıkmadı yani."

"Tek bir şey enteresan geldi. Şu Cumhur Tözeren denen adamın söyledikleriyle bir çeşit paralellik var. Melekler parayı bulduktan sonra ikisine de epey yardım etmiş. Murat Karaağaç mesela Cumhur'un Amerika'daki bütün tedavi masraflarını karşılamış. Caner Başaran da Neslihan'a ev almış. Eğer kadın sallamıyorsa her hafta uğrayıp erzak falan bırakıyormuş. Adamla sevgili olduklarını sanıyor. Yani şey... Ölmüş kardeşini öyle sanıyor desek daha doğru."

Sevinç defterini çıkarıp not almaya başlamıştı. "Bu sahiden acayip... Cumhur nasıl bir adam peki?"

"O valla yırtmış görünüyor. Şekilli bir spor salonu var. Kafaca ve vücutça sağlam gibi. Yüzündeki yara izini saymazsak. Bir de kendisini namaza niyaza vermiş. Ne lisenin ne de cinayetlerin ipinde olmadığını söyledi."

Sevinç tek kaşını kaldırarak baktı Ayla'ya. "Minnet duymuyor muymuş Murat'a?"

"Hiç öyle bir hali yoktu. 'Ölümüne ne üzüldüm ne de sevindim' dedi. Geçmişi geride bıraktım, önüme bakıyorum havalarında."

"Peki Serkan Keçeli?" diye sordu Perihan.

"İşte o şahıs her haltı yiyebilecek bir tip amirim. Bizimle konuşmaya tenezzül etmedi. 'İsterseniz avukatımla merkeze gelirim' dedi. Biz ısrar edince de racon kesmeye kalktı. Teşkilatta tanıdığı olan mafya tipler gibi takılıyor. Kendine güveni de tavan herifin."

Perihan elini yanağına koydu, düşündü biraz. Sonra başını kaşıdı. "Madem o kadar hevesli, yarın ilk iş davet ederiz beyefendiyi."

Acil servisin kapısında ak saçlı, kısa boylu, yaşlıca bir doktor belirdi. Kime bilgi vereceğini anlamak için etrafına bakınırken Perihan kalkıp yanına gitti adamın, kimliğini gösterip kendisini tanıttı.

"Hastanın zihni paramparça..." dedi doktor, düşünceli bir yüz ifadesiyle. "Kaybolmuş. Gerçeklikle bağı tamamen kopuk. Lape Hastanesi'nden raporlarını istedik, sağ olsunlar yolladılar hemen. On bir yıl önce dissosiyatif kimlik bozukluğu teşhisi konmuş. Üç kez de aynı hastanede alkol bağımlılığı tedavisi görmüş."

"Çoklu kişilik bozukluğu gibi bir şey mi yani?"

"Evet. Kendilik algısının ve hafıza bütünlüğünün kaybedilmesi. Kısaca DKB diyoruz."

"Fakat Lape epey kazık bir hastanedir" dedi Ayla.

Perihan kuşkuyla baktı yardımcısına. "Sen nereden biliyorsun?"

"Şey, vaktiyle bir arkadaşım yatmıştı da..."

"Tedavi masraflarını da Caner Başaran karşılamış çıkarsa valla hiç şaşırmam..." dedi Sevinç.

"Bundan ne anlayacağız peki?"

"Henüz net konuşmak için erken ama meleklerin iki yardımı da bir çeşit arınmaya benziyor. Yani gençken yaptıkları şeyleri mağdurlara iyilik yaparak telafi etmeye çalışmışlar gibi."

"Ama yine de bu onları öldürülmekten kurtaramadı."

"Zaten orası kafa karıştırıcı işte. Sonradan yapılan o kadar iyiliğe rağmen hangi mağdur hâlâ öldürecek kadar kin duyabilir? Kim bu kadar saplantılı olur? Hele bu kadar yıl sonra?"

Çıkmaz sokağa girdiklerini hissediyordu Perihan, bu yüzden bunalmaya başlamıştı. Belki baştan beri yanlış yoldaydılar. Belki de bu cinayetlerin geçmişle falan ilgisi yoktu. Aklı karışık bir komünist kızın ifadesine güvenerek hata etmiş, soruşturmayı yanlış yöne saptırmıştı. Hatta o ifade kendilerini yanıltmak için özellikle verilmiş bile olabilirdi. Petek Yavuz'la bir de sorgu odasında konuşmanın iyi olabileceğini düşündü; işe yarar bir sonuç alacağından emin olmasa da.

"Kahveniz amirim..." dedi Rengin; nihayet dönebilmişti elinde tepsiyle.

Perihan kâğıt bardaktaki makine kahvesinden bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu. Amerikan filmlerindeki polisler ne anlıyordu bu zıkkımdan acaba?

Ayla esnemesine engel olmaya çalıştı. "Emirleriniz nedir amirim?"

"Gidin evinize yatın. Halimize bakılırsa yarın da uzun bir gün olacak. Serkan denen arkadaşı sorguya çağıracağız. Meleklerden geriye kalan üç potansiyel kurbana bir an önce ula-

şıp hem adamları uyarmamız hem de bir şeyler öğrenmeye çalışmamız lazım."

"Peki hâlâ şu Petek Yavuz denen kadının ifadesine güveniyor muyuz?" diye sordu Sevinç.

"Elle tutulur başka şeyimiz yok ki maalesef. Ama içimde ona dair garip bir his var. Bu işin içindeki yeri göründüğünden fazla sanki. Çağırıp sorguya alalım. Bir şeyler karıştırıyorsa çıkar nasılsa."

"Rengin sen yarın kadına bir an önce ulaşmaya bak" dedi Ayla.

"Baş üstüne."

"Mümkünse sorgusuna ben de girmek isterim" dedi Sevinç. "Şu durumda Petek hâlâ soruşturmada kilit pozisyonda."

Ayla üçüne de hâlâ yanlarında durmakta olan ak saçlı doktoru gösterdi. "Peki Neslihan Örücü'yü ne yapacağız?"

"Onun için dua etmek dışında yapabileceğiniz bir şey yok..." dedi doktor, acıklı bir tebessümle.

Sabah bire doğru evine vardığında Bülent'i mutfakta buldu Perihan. Adam uçuk mavi pijamalarıyla mutfak masasına oturmuştu. Önündeki kâğıda harıl harıl bir şeyler karalıyordu. Masada bir kadeh rakı, bir dilim kavun ve peynir vardı. Perihan eğilip alnından öptü kocasını. Kâğıttakilerin rakamlar olduğunu gördü. Belli ki ev bütçesi hesaplarıydı.

"Afiyet olsun beyefendi" dedi gülerek. "Allah keyfinizi artırsın."

"Hoş geldin canım benim..." dedi Bülent, ayağa kalkıp sarıldı karısına. Dudağından, omuzundan, boynundan öptü. Vücudundan akan sıcaklık Perihan'a ilaç gibi geldi.

Neyse ki dünyanın bir de bu yüzü vardı. Sevgi ve bağlılığın ayakta tuttuğu, her zerresi onlar tarafından kutsanmış anları. Karşısında kendisinin geçen doğum gününde aldığı pijamalarla duran Bülent'i özlemiş olduğunu fark etti. Kocası bir süredir otelde gece vardiyasında çalıştığından fazla

karşılaşamıyorlardı. Zaman böylece kimseyi umursamadan akıp gidiyor, pek az şey kalıyordu geriye tutunacak. Her fırtınada elini tutabileceğin bir can yoldaşının varlığı. Onun gözlerine baktığında güveni, vefayı ve kendi iyi taraflarını görmek. Yanındayken kendini sevmek, en zor anda bile beraber bir çıkış yolu bulacağınızı bilmek. Onun en küçük mutluluğuyla mutlu olmak. Perihan uzun zamandır bunların aşktan öte şeyler olduğuna inanıyordu. Aşkın aslında bu olduğuna inanıyordu ya da.

"Ben yapmıştım para hesaplarını, keşke sorsaydın" dedi, kocasının kollarından sıyrılıp masaya otururken.

"Olsun. Uyku tutmadı, biraz da ben eşeleyeyim dedim."

"İki yakamız bir arada mı bari?"

"Birkaç ay daha dişimizi sıkarsak ferahlayacağız gibi. Yeni buzdolabının ve kızın odasının taksitleri bitiyor. Benim şu terfi işi de yakında hallolursa tamamdır."

Masadaki rakı kadehine bakıp yorgun bir şekilde güldü Perihan. "Şahane... O zaman hadi bana da koyuver bir kadeh."

Bülent ikiletmedi, buzdolabını açıp çıkardı ufak şişeyi. Raftan aldığı kadehe iki parmak rakı ve buz koydu. Her iyi koca gibi biliyordu karısının nasıl içtiğini. Kadehi Perihan'a verip yerine oturdu, kaldırdı kendininkini. "Hadi canım, sağlığına."

"Hepimizin..." dedi Perihan ve vurdu kadehini.

22

Serkan Keçeli sorgu odasında bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Siyah takım elbise ve bordo ipek gömlek giymişti. Kravat takmamıştı. Gömleğinin düğmeleri göğüs kıllarına kadar açıktı. Boynundaki burgulu altın kolye göz alıyordu. Gözündeki tik kaybolmuş gibiydi. Elinde parmaklarının arasında çevirip durduğu kahverengi kehribar tespih, yanında da genç ve ince bıyıklı bir avukat vardı. O da siyah takım elbise giymişti ama gömleği beyaz, kravatı kırmızıydı. Kapı açılıp da Perihan ve Azmi girince Serkan iyice kaykıldı; şikâyetçi değildi sanki sabahın köründe kapısına dayanan iki üniformalı polis tarafından getirilmiş olmaktan.

"Selamün aleyküm amirim. Sabah şerifleriniz hayrolsun."

"O tespihi cebine sok, bacağını da indir..." dedi Perihan masaya oturur oturmaz. Adamın yüzüne bakmamıştı bile. Getirdiği dosyayı önüne açmış, içindekilere göz atıyordu.

Serkan oturuşuna çekidüzen verdi, tespihi cebine soktu ve pişkin pişkin güldü. "Furkan Başkomiserim nasıllar? Afiyetteler mi?"

Başını kaldırıp baktı Perihan. Adamı daha önce görmediğine emin oldu. Serkan'ı başka biri seslendiriyor gibiydi. Çopur yüzüyle dizi oyuncularınınkine benzeyen, genizden gelen kırçıllı sesi arasında garip bir uyumsuzluk vardı. Belli ki çalışılmış bir konuşma tarzıydı bu, bitirim âleminde tutunabilmek için.

"Burası Narkotik değil, sakin ol. Adam gibi durursan iletirim selamını."

"Sıkıntı yok amirim, sakinim. Sadece dün mekânımızı şereflendiren iki meleği yine görürüm diye heveslenmiştim. Gerçi birinin tarzı fazla marjinal ama öbürü iyiydi."

Sorguyu tek taraflı aynalı bölmenin dışından izleyen Ayla ve Rengin dişlerini sıktılar. Ne yapmaya çalışıyordu bu herif?

"Burada başka meleklerden konuşmak için oturuyoruz..." dedi Perihan. "Kimler olduğunu bence gayet iyi biliyorsun. Senin okul arkadaşların. Zaman kaybettirme bize."

İnce bıyıklı avukat eğilip adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Dinledikten sonra Serkan ellerini masanın üstüne koydu, arkasına yaslandı. "Okul yıllarım mazide kaldı amirim. Çok şükür hayat mektebinden mezunum ben."

"Okuduğun lisenin öldürülen üç mezunundan habersizsin yani."

"Yani işte... Herkes kadar biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Televizyonda gördüm."

"Okulda meleklerin sana verdikleri soyut atma cezasından bahset biraz" dedi Azmi. "Duyduğumuza göre epey canını yakmış o zamanlar."

Adamın yüzünden ilk defa şaşkınlığa benzer bir ifade geçti. Özgüveninde küçük bir çatlak. Birkaç saniye süren bir ifadeydi ama yakaladı Perihan. "Bunamak için gençsin, herhalde hatırlıyorsundur."

"Harun şerefsizi mi anlattı?"

Harun Çakmak henüz hayattaki üç melekten biriydi. Perihan'ın elindeki dosyaya göre turizmcilik yapıyordu. Dosyayı hazırlamış olan Azmi'nin de ilgisini çekmişti bu cevap. "Kim anlattıysa anlattı. Soru sorma da cevap ver. Nasıl bir şey bu ceza?"

"Müvekkilim neyle suçlandığını bilmeden bu sorulara cevap vermek zorunda değil" dedi avukat ince bıyık.

"Bir şeyle suçlandığı yok."

"Bu soruların amacı nedir o halde?"

"Adalete yardım etmesi isteniyor. Etmezse neler olur onu bilemeyiz ama."

Avukat ağzını tekrar açmıştı ki Serkan beklenmedik bir el hareketiyle susturdu onu. Gözündeki tik geri dönmüştü. Genzini temizledi ve konuşmaya başladı. Bakışlarını masadaki sigara yanığına dikmişti.

"Soyut atmak dedikleri, seni okulun içinde aforoz etmek gibi bir şey. Bu cezaya çarptırıldığın zaman da soyut yemiş oluyordun. Kimse seninle konuşmuyor, takılmıyor, hiçbir şeyine yardım edilmiyor falan işte... Hatta vapurda bile seninle görülenin başı belaya giriyor. Piç gibi ortada kalıyorsun. Bir de göğsüne o boktan siyah rozeti takıyorlar. Çıkarmana izin vermiyorlar. Cezalı olduğun anlaşılsın diye."

"Nasıl bir rozet bu?"

"Yuvarlak, teneke bir rozet işte. Kapkara. Üstünde öyle işaret falan yok. Hayatını zindan etmekten başka bir halta yaramıyor. Benimkini hâlâ saklıyorum inanmazsınız."

Perihan sesini alçalttı biraz. "Sen niye yedin soyut?"

"O yavşakları sallamıyorum diye. Ha bire racon kesiyorlardı, benim de kanıma dokunuyordu. Karagümrük çocuğuyum, mahallede kralını gördüm öyle tiplerin. Bir gün yemekhanede bu Harun'la aramızda tartışma çıktı, yumruklaşmaya döndü. Ben de gidip hepsini müdüre anlattım. Ne bileyim onun bile bu puştlardan çekindiğini."

"Terbiyeli konuş" dedi Azmi.

"Sonra bir devre toplantısı düzenleyip beni yargıladılar. Resmen engizisyon mahkemesi gibiydi. Kimse hakkımı savunmaya cesaret edemedi. Neticede cezamı kestiler."

"İki kere yemişsin ama bu cezayı?"

"İlk cezayı şubat tatiline kadar vermişlerdi. Tatilden sonra beni arka bahçeye çekip akıllı olmamı söylediler. Ben de sik-

tirip gitmelerini söyledim çok affedersiniz. Tatilde peder bey rahmetli olmuştu, annem ve kardeşlerim perişandı. Canım burnumdaydı yani. O zaman beni dövdüler, sonra yine mahkeme kurup cezamı yaza kadar uzattılar. Bir daha takmaya kalktılar o rozeti göğsüme. Ben de başlarım böyle aşkın ıstırabına dedim. Fırlattım attım rozeti, ayrıldım okuldan."

"Pişman olmadın mı sonradan?"

"Allah için, fena öğrenci değildim. İkmale falan kalmıyordum hiç. Bir şekilde diploma alırdım. Zaten o zamanlar eşeği bağlasan mezun olacak haldeydi okul. Bir de parasız yatılıydım. Babamın zoruyla çalışıp girmiştim okula, okuyup adam olayım istediği için."

Serkan'ın loş odada iki ateşböceği gibi parlayan gözlerine dimdik baktı Perihan. "Kin beslemedin mi hiç onlara?"

"Beslesem ne olacaktı ki?"

"Ne bileyim, okuldan ayrıldıktan sonra ortamlara girmişsin. Çakırcı'nın yanında, Ülkü Ocakları'nda falan takılmışsın."

"Ne olmuş yani?"

"Elinden bir şeyler gelirdi herhalde."

"Alaattin Abi sevdiğim, saydığım bir büyüğümdür. Baba tarafından Trabzonluyuz, hemşerimiz sayılır. Karagümrüklü abilerim aracı oldular, yanına girdim."

"Ne istiyorsa yapar mıydın Alaattin Abin?"

"Sayesinde ekmek yedim. Allah ondan razı olsun."

"Yerinde olsam ödetirdim meleklere valla..." diyerek sırıttı Azmi.

"Yukarıda Allah var, arada bir aklımdan geçmedi değil."

"Sonra ne oldu? Birden unuttun mu?"

"2001 krizinden sonra işlerim bozuldu. Alaattin Abi'yi de almışlardı. Ocaktakilerle de anlaşmazlığa düştüm. Durumum bozuldu yani. O zaman bu Harun gelip yardım teklifinde bulundu."

"İşte yine aynı yere geliyoruz..." diye düşündü sorguyu dı-

şarıdan Ayla ve Rengin'le beraber izleyen Kriminolog Sevinç. Sırtını üzerinde *Herkesin polisi kendi vicdanıdır, polis vicdanı olmayanların karşısındadır* yazan afişin olduğu gri duvara yaslamıştı. Güzel el yazısıyla doldurduğu not defterine sıkıntıyla bakıyordu.

"Harun'un bana öğrenciyken yaptıklarından dolayı vicdan azabı çekiyormuş gibi bir hali vardı. Cukkası yerindeydi, turizmden iyi kazanıyordu belli ki... Mezunlar derneğinde de iyi çevre yapmıştı. O zamanlar bir kız vardı, evlenmeye niyetliydim. Yardım etsin anasını satayım dedim, ne kaybederim. Emlak işine girmem için sermaye verdi. 'Ne zaman elin rahatlarsa ödersin' dedi. İşlerim biraz düzelince borcumu ödeyecek oldum, almadı. Bunun bana diyeti olduğunu söyledi."

Azmi sert polis rolüne soyundu aniden. "Sen de gidip diğer üçünü öldürdün öyle mi?"

"Yok deve! Öyle bir niyetim olsa bugüne kadar elli kere yapardım."

"Çocuk mu var senin karşında?"

"Valla ister inanın ister inanmayın."

Perihan adamın yalan söylemediğini bir şekilde seziyordu. En azından bu konuda. Yine de hem işin gelip aynı çıkmaza dayanmasından hem de adamın ekibine bir gün önceki davranışından ötürü öfkeli hissediyordu kendini. Serkan'ın sorgu odasından gönül rahatlığıyla çıkmasını istemedi.

"Bak Serkan, bugüne kadar karıştırdığın haltlar şu an beni ilgilendirmiyor. Ama bu soruşturmada en küçük bir yalanını bulursam ensene çökerim. Sadece ben değil, Narkotik ve Mali Polis de çöker. O yüzden aklını başına topla ve başka ne biliyorsan anlat."

"Başka bir şey yok amirim..." dedi Serkan.

"Emin misin?"

"Evet. Yok. Kapattım o hesapları."

Bu sefer sesi çok daha doğal ve düşük perdeden çıkmış-

tı. Halinde bazı şeyleri ilk defa birilerine anlatmış insanların dalgınlığı vardı.

"Müvekkilime bir suçlamanız yoksa sorguyu bitirmenizi talep ediyorum" dedi avukat.

Serkan Keçeli'nin yanına iki üniformalı memur verip DNA örneği alınması için adli tıbba sevk ettiler. Serkan sorgu odasından çıkarken karşısında yine Ayla'yı bulunca sırıttı. Eskisi kadar özgüvenli bir sırıtış değildi. Sanki içinde bir şey kırılmıştı. Onarması zaman alacaktı. Üniformalılar onu götürmeden önceki o birkaç saniyede Ayla adamın seyiren gözünde ilk kez insani bir ifade gördü. Yardıma ihtiyacı olan bir şey.

"Tarzınıza hastayım komiserim. Şerefsizim saçlar on numara!" diye bağırdı polislerin arasında koridorda uzaklaşırken. Ayla cevap vermedi.

Azmi adamın arkasından yüzünü iğrenmiş gibi buruşturarak baktı. "Kendisi yapmamış olsa bile azmettirmiş olabilir. Kesin parayla tutulacak bir sürü köpek tanıyordur bu herif."

Perihan'ın tekrar görmek istediği Petek Yavuz'a ulaşılamıyordu. Telefonu cevap vermemiş, bıraktığı adreste iki aydır kimsenin yaşamadığı tespit edilmişti. İfadesinin güvenilirliğini sarsan bir durumdu bu. Kadının ipiyle kuyuya inen Perihan içinse iyice can sıkıcıydı.

Ayla odadaki panoyu güncellemiş, maktullerin karşısına Cumhur Tözeren, Neslihan Örücü, Aslıhan Örücü (hem erkek hem de genç kız olarak) ve Serkan Keçeli'nin fotoğraflarını asmıştı. Yanlarında sırra kadem basan Petek Yavuz gülümsüyordu. Bu grubun altındaysa meleklerin henüz yaşayan üç üyesi vardı: Turizmci Harun Çakmak, futbolcu ajanı İsmail Duman ve Türkiye Özel Okullar Derneği Başkan Yardımcısı Seyfettin Adatepe. Acilen görüşülüp bilgi alışverişinde bulunulması ve koruma sağlanması gereken insanlar. Ayrıca lisedeyken kötülük yaptıkları, bunca yıl kin besleyebilecek başka kimler var öğrenmeliydiler. Bu liste Petek

Yavuz'un ismini verdiği üç şahıstan ibaret olmayabilirdi. Üstelik öldürülen üç melek hâlâ mason locasına işaret ediyordu. İkisi iş ortağıydılar. Perihan'a göre Neşe Karaağaç da şimdilik şüpheliler arasındaydı. Giderek soru işaretleri ve karmaşıklaşan bağlantı çizgileriyle doluyordu Ayla'nın panosu.

Rengin Kadıköy-Emirgân-Ortaköy üçgeninde melek biblosu satan tam on dört hediyelik eşya dükkânı tespit etmişti. Haritadaki üçgeni biraz genişlettiğinde bu sayı kırkı geçiyordu. En az birkaç gün sürerdi hepsini dolaşmak. Hem de her an yeni bir cinayet işleyebilecek bir katil ortalardayken.

Perihan önce panoya, sonra da panoda artık yer kalmadığı için yan tarafa kaydırılmış İstanbul haritasına baktı. "Hadi buyur... Samanlıkta iğne resmen."

Rengin umutsuz görünmemeye çalışıyordu. "Belki şansımız yaver gider. Olamaz mı?"

"Ya tamamen yanlış yoldaysak? Şimdiye kadar yaptığımız her şey zaman kaybından ibaretse?"

Ayla keçeli kalemi panonun kenarına bırakıp gülümsedi. "Sevdiğim bir amirim bir keresinde 'Zaman kaybı yoktur, ihtimalleri elemek vardır' demişti."

"Ben o lafı ederken başımızda böyle bir iş yokmuş demek ki."

"Bu kadar olmasa da yine kazık bir dosyaydı amirim. Hatta hatırlıyorum da sizin..."

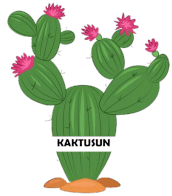
Perihan kesti yardımcısının sözünü. "Hadi gevezeliği bırakalım da yola düşelim. Artık şu iblislerle tanışma vakti geldi."

"Melekler amirim..." dedi Rengin.

"Ben de onu diyorum ya."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

23

Harun Çakmak'ın genel müdürü olduğu TRW Turizm Şirketi'ne öğleye doğru, Perihan'ın arabasıyla vardılar. Azmi gelmekte ısrar ettiği, Perihan da ordu halinde gidilsin istemediği için Rengin'i merkezde bırakmışlardı. Petek Yavuz'a ulaşmaya çalışacak ve Serkan Keçeli'nin adli laboratuvardan gelecek DNA raporunu takip edecekti.

Harun Çakmak onları bitkin bir yüz ifadesiyle karşıladı. Kendi çapında ayrıksı bir tipti. Bir genel müdüre göre rahat giyinmişti. Kırmızı keten pantolon, üzerinde *Boston Celtics* yazan yeşil tişört ve turuncu New Balance ayakkabılar. Sol kulağındaki altın küpeden irice bir çapa figürü sallanıyordu. Ellerinin vücuduna oranla büyüklüğü dikkat çekiciydi ki sonradan lisedeki lakabının "Kürek" olduğunu öğreneceklerdi zaten. Uzun gri saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kirli sakalları da saçıyla aynı renkteydi. Konuşurken tek kaşı istemsizce kalkarak ona kuşkucu ve dünyayı yadırgayan bir hava veriyordu. Odasının duvarları Kapadokya afişlerinin yanı sıra Metallica, Guns N'Roses, Pearl Jam gibi tohuma kaçmış grupların posterleriyle doluydu. Masasının hemen arkasındaki askılıkta siyah, üzerinde fosfor yeşili şeritler parlayan bir motosiklet kaskı asılıydı. Bütün bunlar Perihan'a adamın tipik bir orta yaş krizindeki erkek olduğunu düşündürdü.

"Olanlara inanamıyorum..." dedi. Yumuşak bir sesi vardı.

"Şehir dışında olduğum için aşure gününe gidemedim. Gitseydim belki bunlar olmayacaktı."

"Neredeydiniz?"

"Kapadokya'ya bir kültür turu düzenlemiştik. Çinli turistler için."

Harun'un odasındaki yuvarlak ahşap toplantı masasında oturmuşlardı. Perihan'ın oturduğu yerden terasa açılan kapı ve ötesindeki Kadıköy manzarası, Haydarpaşa Garı'na kadar görünüyordu. Pırıl pırıl bir gündü; Anadolu yakasının martıları altlarındaki kanatsızların günahlarıyla alay edercesine uçuyor, baharın tadını çıkarıyorlardı. Açık pencereden giren esinti pencerenin tüllerini sallıyordu. Masanın karşısında, üzerinde her çeşit viskinin görüldüğü küçük bir dolap vardı. Genel müdür masasının üzerindeki JBL kolondan caz melodileri yayılıyor ve ortama donuk bir seçkinlik katıyordu. Tavana monte edilmiş bir aygıt her on dakikada bir tıslayarak vanilya kokusu saçıyordu odaya.

"Aşure gününe gitseydiniz ne değişecekti ki?" diye sordu Azmi.

"O gün orada olsaydım Murat ölmezdi gibi geliyor bana. Onu lafa tutardım, içmeye götürürdüm, o çatıya çıkmasına engel olurdum. Ne bileyim, doğru düzgün düşünemiyorum ki."

"Başınız sağ olsun..." dedi Perihan. Adamın ellerinin hafifçe titrediğini fark etmişti.

"Üçü de kardeşlerimdi. On bir yaşımdan beri tanıdığım, beraber gülüp ağladığım çocuklar."

"Onlarla en son ne zaman görüşmüştünüz?"

"Niye sordunuz?"

"Bir soruşturma yürütüyoruz. Ölümler arasındaki bağlantı açık. Bir yenisine engel olmak ve suçluyu yakalamak için her bilgiye ihtiyacımız var."

"Aynı kişi tarafından öldürüldüklerini düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Valla açık konuşmak gerekirse sizin de tehlikede olduğunuzu düşünüyoruz."

"Benim de mi?" diyerek başını kaldırdı Harun. O ana kadar masadaki küçük takvimle oynayarak, dalgın dalgın konuşmuştu. Şimdiyse merak ve korku vardı gözlerinde.

"Katilin hedefinin melekler olduğunu varsayıyoruz. Sizin de dahil olduğunuz melekler. Hani şu lisedeki altı kişilik arkadaş grubunuz."

Harun'un yüzü göğüs kafesine yumruk yemiş gibi buruştu birden. Nefesi hızlandı. Başı eğildi sonra, titreyen ellerine bakarak derin soluklar aldı. Odadaki üç polis adamın bayılacağından korktular.

"Su falan ister misiniz Harun Bey?"

"Hayır, sağ olun. Ama viski fena olmazdı aslında."

"Şimdi içmeseniz daha iyi."

"İyiyim, sadece şaşırdım. Melekleri artık hatırlayan kalmadı sanıyordum. Size kim anlattı?"

"Soruşturmanın salahiyeti açısından söyleyemeyiz."

"Üçüyle de yıllardır aşure günleri dışında yüz yüze görüşemedik. Murat ve Caner ile en son bu yılki aşure gününden bir gün önce telefonda konuştuk."

"Ne konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Birbirimize aşure gününe gidip gitmeyeceğimizi sorduk. Gerisi havadan sudan şeyler işte. Geyik, dedikodu falan..."

"Herhangi bir gariplik sezmiş miydiniz?"

Başını ellerinin arasına alıp düşündü Harun. O sırada tavandaki aygıt bir kez daha tısladı. Odaya tekrar vanilya kokusu doldu.

"Hayır, öyle bir şey hatırlamıyorum."

"O zaman biraz meleklerden bahsedin lütfen."

"Bu sahiden gerekli mi?"

"Eh, öyle görünüyor" dedi Perihan.

Adam gözlerini kısıp Haydarpaşa Garı'na baktı. "Altı ki-

şilik bir çeteydik. Diğer öğrenciler bize melekler derdi. Kankaydık işte, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Altımız da daimi yatılıydık. Parasız yatılı. Hafta sonlarımız da okulda geçerdi."

"Diğer öğrencilerle sorunlarınız oldu mu?"

"Oldu ama nedeni aslında bizdik. Okulda her şey bizden sorulsun isterdik. Severdik ağır abi havalarında takılmayı. Uzun trençkotlar, kovboy çizmeleri falan giyerdik. Sağa sola racon keserdik. Ergen kafası işte."

"Birinin size bugüne kadar kin tutmasına yol açacak bir şey yaşanmış olabilir mi sizce?"

"Bilemiyorum... Birden fazla şey var gerçi. Saçma sapan şeyler. Keşke unutmak mümkün olsa."

"Durmayın, anlatın lütfen."

Azmi'nin sesi gereksiz yere soğuk ve tehditkâr çıkmıştı. Perihan onun yine kötü polis havalarına girmeye kalkacağını düşündü. Harun ise vazoyu kırmış bir çocuk gibi bakıyordu. Yapıştırıp eski haline getirmenin imkânsız olduğu bir vazoya bakar gibi.

"Dediğim gibi, çocuktuk. Okul bizim her şeyimizdi. Gecemiz gündüzümüz orada geçerdi. Dışarıda bir sosyal hayatımız yoktu. İstanbul'un yabancısıydık. Okulun bekçisi olduğumuzu sanıyorduk. Geleneği koruduğumuzu."

"Gelenek derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

"Bazı mezun abilerin kafamıza doldurduğu garip düşünceler. Temelde erkek okulu olması. Devre hiyerarşisi. Kızların davranışlarını kontrol etmek. Entellerden, gayrimüslimlerden, bohem takılanlardan hoşlanmamak... Kadim geleneğin bu olduğunu sanıyorduk. Halbuki sonradan öğrendik ki hepsi 12 Eylül darbesinden sonra uydurulmuş. Meğer sadece kobaymışız."

"Kobay derken?"

"Bir tür deney yapıyorlarmış üzerimizde. Ross deneyi gibi."

Perihan kaşlarını kaldırdı. "Ross deneyi nedir?"

"Ben Ross diye Amerikalı bir öğretmenin yaptığı sosyal deney amirim" diyerek araya girdi Ayla. "Derste çocuklara faşizan düşünceler aşılayıp bakalım ne olacak diye görmek istemiş. Bir haftada okul cehenneme dönmüş. Bunu anlatan *Dalga* diye bir kitap okumuştum."

Harun şaşırarak baktı Ayla'ya. Belli ki bir polisin bunu bileceğine ihtimal vermemişti. "Aynen öyle. Kafalarındaki öğrenci modelini yaratmak istiyorlarmış. O modelin okula hâkim olmasını. Hafta sonları gelip yatakhanede bize nutuk çeken bazı abiler vardı. Hitler'den, Nihal Atsız'dan, Nietzsche'den falan alıntılar yaparlardı. Pagan ayinine benzeyen resimler gösterirlerdi. Dinlerken kendimizi kahraman gibi hissederdik. Züğürt olduğumuzu bildiklerinden para da verirlerdi. Ailemizden çok bize onlar sahip çıkıyorlardı."

Azmi'nin şakaklarındaki damarlar belirmeye başlamıştı artık. "Kimdi yahu bu insanlar?"

"Mezun abiler diye biliyorduk. Aslında kim olduklarını hiçbir zaman öğrenemedik. Bize söyledikleri gerçek isimleri miydi Allah bilir. Üniversiteye girdikten sonra da hiçbirini bir daha görmedim."

"Siz neler yapıyordunuz peki?"

"Okulda kurallar koymuştuk. Uymayanların üzerine gidiyorduk. Oyun gibi geliyordu. Öğretmenlerin bile bize karışamaması şahane bir şeydi. Şimdi bana utanç veren bir sürü şey yaptık."

"Fiziksel olarak kimseye zarar verdiniz mi?"

"Evet, verdik."

"Psikolojik baskı ya da şiddet?"

"Bakın, yaptıklarımızın savunulacak tarafı yok ama çocuktuk işte. Psikolojik şiddetin ne olduğunu bile bilmiyorduk. Seksenli yıllardı zaten, böyle kavramlardan kimsenin haberi yoktu."

"Ama yaptınız, öyle mi?"

"Yaptık evet. Bu yüzden bizden nefret eden arkadaşlarımız oldu. Ben de kendimden nefret ettim. Bazen keşke Hıristiyan olsam diyorum. Kiliseye gidip günah çıkarabilsem. Yıllardır iyi bir insan olmaya çalışıyorum. İnsanlara yardım etmeye çalışıyorum."

"Serkan Keçeli'ye ettiğiniz gibi mi?"

"Konuştunuz mu kendisiyle?"

Perihan gülümsedi. "Bakın Harun Bey, buraya geliş nedenimiz sizden bilgi almak ve güvenliğinizi sağlamak. Lütfen bırakın soruları biz soralım."

"Özür dilerim, yıllardır bunları kimseyle konuşmamıştım. O yüzden şey oldum biraz. Bir şey içmek istemediğinize emin misiniz? Çok güzel Türk kahvesi yapar Ümmühan Hanım."

"Aslında ben bir sade kahve içebilirim" dedi Azmi. Sıkılmıştı odayı dolduran kasvetten.

"Madem öyle, ben de bir az şekerli alayım" dedi Perihan. "Ayla Komiserim de aynısından içer."

Kahveler gelene kadar kimse konuşmadı. Perdeler biraz daha sallandı, martılar Kadıköy'ün üstünde biraz daha uçuştu. Vanilyalı sprey bir kez daha tısladı. Soruşturmada zamana karşı yarışıyor olsalar da konuşmanın hassas dengesini korumaktı Perihan'ın niyeti. Baskı altındaki zarafet.

"Serkan bambaşka bir çocuk olabilirdi..." dedi Harun, kahveyle gelen suyu bir dikişte bitirdikten sonra. "Akıllıydı, tembel değildi. Ona soyut atmasak okulu bitirirdi, doğru düzgün bir hayatı olurdu. O mafya işlerine falan bulaşmazdı. Yıllarca merak ettim, bu çocuk nerededir, ne yer ne içer diye. Derken bir şekilde izini buldum. Öğrendim ki dardaymış. Destek olursam belki vicdanım hafifler diye düşündüm."

Azmi zehir hafiye sesiyle sordu hemen. "Hafifledi mi bari?"

"Ne gezer. Üstelik sonradan öğrendim ki durumu düzeldikten sonra da o pis işleri bırakmamış. Günahını almaya-

yım, bırakamadı belki de. O âlemden çıkmak zordur, siz daha iyi bilirsiniz."

"Öldürülen diğer üç arkadaşınız da başka kişilere yardım etmişler aynı şekilde" dedi Perihan. "Buna beraber mi karar verdiniz?"

"Öyle mi? Hayır, onların ne yaptığından haberim yok. En az yirmi yıldır birbirimizle melekler hakkında hiç konuşmadık. Üç yıl önce oğlumu kaybettiğim zaman özel olarak görüştük en son."

"Başınız sağ olsun..." dedi Perihan. Adam konuştukça odadaki hava ağırlaşıyordu. Perdeler bile artık kıpırdamıyordu. Dışarıdaki rüzgâr durmuştu. Caz müziğinin çoktan susmuş olduğunu fark ettiler. Ölü bir zamanın içine hep birlikte hapsolmuşlardı sanki.

"Sağ olun. Lösemi. Elimizden geleni yaptık ama olmadı. Sonrasında eşimle de yollarımız ayrıldı. Kader."

Harun Çakmak her şeyi kabullenmiş bir tebessümle söylemişti bunları. Perihan artık ziyareti sonlandırmanın zamanının geldiğini düşündü. İşaret edince Ayla çantasından iki fotoğraf çıkardı ve masaya koydu. "Bu şahısları hatırlıyor musunuz?"

"Tabii ki... Cumhur ve Aslıhan. Sık sık rüyalarıma girer bu çocuklar."

"Onlar gibi meleklerden zarar gören başkaları da var mı?"

"Birinin intikam aldığını mı düşünüyorsunuz?"

"Cevap verin lütfen..." dedi Perihan, kahvesinden son yudumu alıp. "Başkaları da var mı, yok mu?"

"Var."

Azmi de bitirmişti kahvesini. Ağzını elinin tersiyle sildi, cebinden çıkardığı not defteriyle mavi tükenmezkalemi adamın önüne koydu. "O zaman hatırlayabildiğiniz bütün isimleri buraya yazın. Tabii onlara nasıl ulaşabileceğimizi de."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

24

Harun'un hafızasını yarım saat zorlayarak yaptığı liste yüzlerini pek güldürmemişti. Tam on iki isim vardı kareli not defteri sayfasında. Beş kadın ve yedi erkek. Üstelik yarısının şimdi nerede olduğunu bilmiyordu. Diğerlerininse ikisi yurtdışında, üçü şehir dışında yaşıyordu. Bu da soruşturmanın kapsamının genişleyeceğine ve işlerin iyice uzayacağına işaretti. O da eğer doğru yoldaysalar tabii.

"Serkan Keçeli'nin DNA'sı maktullerin üzerinde bulunanla eşleşmedi amirim" dedi Rengin telefonda. "Melek heykelciği satan dükkânlardan da henüz bir şey çıkmış değil. Arama kayıtlarında Murat Karaağaç ve Caner Başaran'ın aşure gününden bir gün önce Harun Çakmak ile görüştükleri görünüyor. Listenin tamamını şimdi size yolluyorum."

"Yolla bakalım..." dedi Perihan, Boğaz Köprüsü'nü geçmekte olan arabanın arka koltuğunda kara kara düşünürken; oradaki bir isim Harun'un verdiği listede de çıkardı belki, kim bilir?

"Petek Yavuz'dan haber var mı?"

"Henüz yok amirim. Şimdi cep telefonundan teknik takip yapıyor arkadaşlar."

"Hemen ara bir şey çıkarsa kızım. Burada iyi habere ihtiyaç var."

"Baş üstüne."

Futbolcu menajerliği yapan beşinci melek İsmail Duman'ın Şişli'deki ofisine gidiyorlardı. Ayla direksiyondaydı. Vahşetin ve güzelliğin bin yıllık başkenti İstanbul en nazlı haliyle uzanmıştı köprünün altında. Altıncı melek olan, Türkiye Özel Okullar Derneği Başkan Yardımcısı Seyfettin Adatepe'ye ise Rengin'in adamla sabahki konuşmasından sonra ulaşamamışlardı. Asistanı da nerede olduğunu bilmiyordu. Azmi her on beş dakikada bir adamın numarasını tuşluyor, aralarda da durmadan konuşuyordu.

"Ben Çanakkale'de yatılı bölge okulunda okudum. Orada da vardı böyle etrafa dayılanan tipler ama işler bu noktaya varmazdı. Hepimiz fukara halk çocuklarıydık, istikbalimizi kurtarma derdindeydik. Demek ki bu elit okullar hiç dışarıdan göründüğü gibi değil. Yatılı bölge okulunda birini dövmeye kalkacaksın falan, idare anında alırdı paçanı aşağı. Kıçına tekmeyi basıverirlerdi valla!"

"Perihan Amirim, sonraki görüşmeden önce bir şeyler yemek ister miydiniz?" diye sordu, Azmi'nin yatılı okul hatıralarını zerre kadar merak etmeyen Ayla.

O zaman fark etti Perihan kan şekerinin iyice düştüğünü. Bir şeyler atıştırırsa üzerine çöken şu karamsarlıktan biraz olsun sıyrılabilirdi belki. Neyse ki trafik yoğun değildi günün o saatinde. Arabayı Şişli Camii'nin karşısındaki otoparka bırakıp en yakın lokantaya girdiler. Ev yemekleri yapan self servis bir yerdi. Perihan ezogelin çorba, taze fasulye ve yoğurt aldı. Yedikten sonra üzerine ağırlık çöksün istemiyordu.

"Hay aklınla bin yaşa be Uzun, acıkmışız valla!" dedi Azmi ve oturur oturmaz başladı kuru fasulyeli pilavını kaşıklamaya.

"Uzun mu?" dedi Ayla, dik dik bakarak.

"Senin gibilere uzun denmez mi? Samimiyet açısından."

"Samimiyet mi?" diye sordu bu sefer Ayla.

Perihan içinden kıs kıs gülerek izin verdi yardımcısının kendine has yöntemleriyle Azmi'ye haddini bildirmesine. Ayla bu konuda gerçek bir uzmandı, üstündekilere karşı bile.

"Tamam yahu, bir şey demedik" dedi Azmi, başını pilavına eğip.

Ayla sırıttı. "Afiyet olsun amirim."

Üç kez daha aramalarına rağmen hâlâ Seyfettin Adatepe'ye ulaşamamış halde ama karınları tok girdiler İsmail Duman'ın loş ve bakımsız ofisine. Dışarıdan hoş görünen, eski bir Şişli apartmanıydı ama adım atınca birden saldıran küf kokusu insanı sersemletiyordu. İsmail'in iki yaşlı avukatla paylaştığı ofis adeta doksanlı yıllara yolculuktu. Eski moda mobilyalarla, tozlu klasörlerle, Metin Tekin, Gheorghe Hagi, Rıdvan Dilmen gibi bir zamanların meşhur futbolcularının posterleriyle doluydu. Ofis az ışık aldığı için gün ortası yakılmış avizeler baş ağrıtacak cinstendi. İsmail Duman bu dekorun aksine şık bir adamdı. Uçuk mavi bir spor takım giymişti. Boya sarısı saçları berberden yeni çıkmıştı sanki. Belli ki çoğu menajer gibi işlerini ofis dışında ya da telefonda hallediyordu. Gelmelerini sabahtan beri bekliyormuş gibiydi.

"Hoş geldiniz amirim..." dedi, centilmence bir tebessümle. "Ne içersiniz? Çay ya da kahve?"

Yemekten sonra kahveye zamanları olmamıştı. Ayrıca Perihan adama sorgudaymış gibi hissettirip korkutmak istemiyordu. Harun Çakmak'ın ofisindeki siparişleri tekrarladılar. İsmail Duman polisleri ofisin kendisine ayrılmış odasına almış, ahşap masasının önündeki suni deriden kırmızı koltukları göstermişti. Yan binanın kül rengi duvarına bakan pencereden giren cılız ışık demetinde amaçsızca uçuşuyordu toz zerreleri.

"Ben de bu futbolcu alıp satma işlerini kim yapar diye hep merak ederdim..." dedi Azmi. Bu sefer iyi polis olmaya karar vermişti nedense. "İyi oldu geldiğimiz."

Kedi İsmail masasında kaykılıp yine centilmence gülümsedi. "Hangi takımı tutuyorsunuz amirim?"

"Ben Adanasporluyum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Memleket durumundan."

"Yapmayın... Ne olacak o takımın hali yahu?"

"Sormayın. Beceriksiz ellerde ziyan oldu gitti resmen. Adanalı olmasam bırakacağım ama gönlüm elvermiyor işte."

"Allah sizi inandırsın, geçen sene iki Nijeryalı çocuk gönderdim bunlara. İkisi de hem ucuz hem de iyiydi. İki sezon mis gibi görürlerdi işlerini. Ama gittiler başka menajerle anlaştılar. Sonra da yediler kazığı oturdular aşağı. Bu Anadolu takımlarına Feriköy'den Afrikalı kakalıyorlar resmen!"

Azmi ağzını bir kez daha heyecanla açmıştı ki Perihan karıştı söze. "İsmail Bey, fazla zamanınızı almak niyetinde değiliz. Buraya niye geldiğimizi belki bilmek istersiniz."

"Biliyorum niye geldiğinizi..." dedi İsmail, gayet sakin. "Mezunlar çevresinde başka şey konuşulmuyor zaten."

"Başınız sağ olsun öncelikle."

"Dostlar sağ olsun. Mukadderat."

"Peki üç maktulün de döneminizden olması size ne düşündürüyor?"

"Valla ne düşüneceğimizi şaşırdık. Sabah akşam arkadaşlarla konuşup duruyoruz ama çıkamıyoruz işin içinden. Üzgünüm tabii. Hele Murat ve Bilal'in çoluk çocuğu da vardı."

"Korkmuyor musunuz peki?"

"Neden korkacakmışım?"

"Siz de meleklerden olduğunuz için" dedi Perihan. Aynı anda kapı açılmış, çaycı çocuk elinde tepsiyle girmişti. O herkesin kahvesini verip çıkana kadar konuşmadı İsmail, sonra içini çekti. "Bizim lisedeki melekler tayfasından mı bahsediyorsunuz? Kim anlattı size bunu?"

"Devre arkadaşlarınız diyelim. Dediklerine göre o zaman-

lar bazı çocuklarla aranızda sorunlar yaşanmış."

Adam başını çevirip güldü kendi kendine. Alaycı, soruyu küçümseyen bir gülüştü. Perihan ve Azmi göz göze geldiler, birbirlerinin ne düşündüğünü anlamak ister gibi.

"Ne diyeyim, öyle bir tayfaydık işte. Melekler adını bize diğerleri koydu. Bizim öyle bir talebimiz olmamıştı yani. Altı kişiydik... Beraber takılıyorduk, gezip tozuyorduk, serserilik yapıyorduk falan..."

"Öldürülen üç arkadaşınızın da meleklerden olması sizi endişelendirmedi mi yani?"

"Neden endişelendirecekmiş?"

"Ya bu cinayetler bağlantılıysa?"

"Orasını bilmem, sizin işiniz. Okul arkadaşlarımın öldürülmesi tabii ki çok üzücü ama şu melek muhabbetinin bence bir manası yok."

Bunları söylerken en küçük bir duygu kırıntısı yoktu bakışlarında. Gözleri çelikten iki düğme gibiydi. Adamınki tam bir poker suratıydı. Onu bir şeye gerçekten üzülürken ya da sevinirken hayal edemedi Perihan.

"Yani öğrenciyken birilerinin canını yaktığınızı kabul ediyorsunuz."

"Herkes herkesin canını yakar ergenlikte. Hele yatılı okullarda her çocuk fırlamadır. Bazı arkadaşlarla takıştığımız falan olmuştur belki ama mevzu edilecek şeyler değil."

Ayla birden tutamadı kendini. "Ne yani, bir çocuğa kalıcı hasar vermek mevzu değil mi sizce?"

"Kime ne hasar vermişim ben?"

Bu sefer Perihan'dan işaret beklemeden fotoğrafları çıkarıp adamın önüne koyuverdi Ayla. "Cumhur Tözeren'i hatırlıyor musunuz mesela? Aslıhan Örücü'yü? Serkan Keçeli'yi?"

"Bin yıldır görmediğim insanlar..." dedi İsmail, fotoğraflara baktıktan sonra ve aynı donuk yüz ifadesiyle. "Şimdi sokakta görsem tanır mıyım bilmem."

"Peki bu listedeki isimler?" dedi Perihan, fotoğrafların yanına üzerinde Harun Çakmak'ın el yazısı olan defter sayfasını koymuştu.

"Bazılarını hatırlıyorum, bazılarını hatırlamıyorum... Kalabalık bir devreydik biz, bir sürü isim vardı. Bazıları nerededir Allah bilir."

"Hiçbir şey ifade etmiyorlar, öyle mi?"

İsmail kahvesini yudumlayıp alaycı bir sesle konuştu. "Etselerdi şu an onlarla da görüşüyor olurdum zaten. Ne de olsa bizim işte çevre önemlidir. Ne kadar insan, o kadar ekmek."

"Bugüne kadar hiçbir tehdit ya da şantaj girişimiyle karşılaştınız mı?"

"Hayır, karşılaşmadım çok şükür ama öyle bir şey olursa armut toplamam herhalde."

"Ne demek şimdi bu?" dedi Azmi, az önce iyi polisi oynadığına birden pişman olmuş gibiydi.

"Yani amirim, meramınızı anlıyorum. Görevinizi yapmak istiyorsunuz, eyvallah. Ama birisi benden bir şeyin hesabını sormaya kalkarsa hak ettiği cevabı misliyle veririm. Öyle kimseye pabuç bırakacak göz yok bende, içiniz rahat olsun!"

Odaya buz gibi bir hava çökmüştü. Perihan'a konuşmayı doğru düzgün sürdürmenin artık bir yolu yok gibi görünüyordu. Sertleşmek anlamsız olacaktı, sonuçta korumaları gereken biriydi karşılarındaki.

"Kaldı ki hesabı sorulacak bir şey de yok..." dedi İsmail, aniden gülümseyerek. Yine görüşmenin başındaki centilmen oluvermişti. "Sizi temin ederim, çocukken yaşanmış eften püften şeyler hepsi."

"Son olarak, maktullerden Murat Karaağaç ile galiba bir iş ortaklığınız olmuş. Futbolcu menajerliği üstüne..."

"Doğrudur. Kocakafa bir ara heveslendi bizim işlere ama çabuk vazgeçti. Uğraşamadı tabii, meşgul adamdı rahmetli. Bizim işler biraz alengirlidir, şirket yönetmeye benzemez."

"Ölümüyle ilgili fikriniz nedir peki?"

"İster inanın ister inanmayın, hiçbir fikrim yok."

Arabaya döndüklerinde adamın yaydığı ters enerjiden yorulmuş haldeydiler. Yola çıkmadan pencereleri indirip birer sigara yaktılar. Şişli Camii'nin önünden gelip geçen, hepsi kendi derdindeki insanlara baktılar. Ölümün hangi sokakta beklediğini bilmeden yaşayıp giden insanlar. Meleklerin son üyesi Seyfettin Adatepe'ye biraz daha ulaşamazlarsa ya da Petek Yavuz'un izi bulunamazsa ne yapacaklarını düşünmeye çalıştılar. Sorular soruları, çıkmazlar çıkmazları kovaladı zihinlerinde.

"Bu İsmail insanı futboldan soğutur resmen!" diye söylendi Azmi, Seyfettin'in telefonunu bir kez daha boş yere tuşladıktan sonra.

"En iyisi şu son meleğin makamına gidelim" dedi Perihan. "Rengin adamı arayıp geleceğimizi söylemişti. Davetsiz misafir sayılmayız nasılsa."

Kadıköy'den Şişli'ye yarım saatte gidebilmiş olmalarına rağmen, Şişli'den Maslak'a ulaşmaları bir saatten fazla zaman aldı. Mecidiyeköy'deki bitmek bilmeyen yol çalışmalarından biri semtin olağan araç ve insan trafiğiyle birleşmiş, ortalık keşmekeşe dönmüştü. Buna bir de çevreyolunun kalabalığı eklenince İstanbul'da yaşadıkları bir kez daha kafalarına kakılmış oldu. Onlar yoldayken Emniyet Müdürü Hilmi Kuzu aradı. Hatır sormak için aramamıştı. Bir gelişme var mı öğrenmek istiyordu. Az önce içişleri bakanıyla konuşmuştu. Kan kokusunu almış medya olayı skandala çevirmek niyetindeydi. Üç maktulün de mason olmasına bakıp köktendinci örgütlerden şüphelenen, dosyanın MİT'e devredilmesini isteyenler vardı. Bunlar yetmiyormuş gibi, kendisine gönderilen DNA, parmak izi, otopsi ve telefon kaydı raporlarından hiçbir şey anlamamıştı Hilmi Kuzu. Olgular arasında bağlantı kurulamaması sinirlerini geriyor, çatacak yer arıyordu.

"Sevinç Tokcan niye sizinle değil?" diye homurdandı sonunda. "Kriminolog maaşını boşuna mı alıyor bu kadın?"

"Şu an maktul profiline uyan son şahısla görüşmeye gidiyoruz" dedi Perihan. "Sevinç merkezde bizi bekliyor. Aynı zamanda bulguları değerlendiriyor. Döner dönmez bilgileri karşılaştıracağız."

"Tamam Perihan, tamam... Yarın sabah tam dokuzda brifing istiyorum. İnşallah elinizde bir şeyler olur."

"İnşallah müdürüm. Bu arada mahzuru yoksa bakan beyle ne konuştuğunuzu sorabilir miyim?"

"Allahını seversen, ne konuşmuş olabiliriz sence? Ne yapın edin bir an önce çözün diyor adam. Ankara'da her kafadan bir ses çıkmaya başlamış. Ne liseymiş arkadaş!"

"Öyle..." dedi Perihan. Radyasyon bulutu gibi yoğunlaşmış sezgileriyse hiç iyi şeyler söylemiyordu.

O gün ziyaret ettikleri üçüncü ofis, modernize edilmiş bir devlet dairesi gibiydi. Türkiye Özel Okullar Derneği başkan yardımcısı, altı öğrenci yurdunun yöneticisi, üniversiteyi Boston'da okumuş Seyfettin Adatepe'nin yağlıboya portresi, gelenleri hemen girişte karşılıyordu. Kerliferli bir adamdı ve babacan bir gülümseyişi vardı. Katın tamamına yayılmış açık ofiste genç kadınlar ve erkekler çalışıyordu. Öğleden sonra güneşi içeriyi bol bol aydınlatıyor, incecik bir leylak kokusu her şeyi sarıp sarmalıyordu. Seyfettin'in kişisel asistanı aydınlık yüzlü, yirmilerinin sonlarında bir kadındı. Mor desenli pembe başörtüsünün altında ışıldıyordu siyah gözleri.

"Seyfettin Bey sabah çıktı, öğleden sonra üç sularında döneceğini söyledi. Nereye gittiğini söylemedi. Telefonuna ulaşamıyorum ki kapatmak hiç âdeti değildir. Eşi de endişeli haliyle. Dilerseniz odasında bekleyebilirsiniz."

Küçük bir apartman dairesi büyüklüğündeki odada rahat koltuklara oturdular. Kızın ikram teklifini geri çevirdiler. İçleri dışları çay ve kahve olmuştu sabahtan beri. Beklerken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Perihan odayı inceliyor, o gün gördükleri diğer iki ofisle karşılaştırıyordu. Burada diğer ikisinde olmayan bir zarafet, misafirlere saygı duyan bir denge vardı. Her şey şık, ölçülü ve ağırbaşlıydı, bir eğitimcinin olması gerektiği gibi.

Perihan'ın telefonu çalmaya başladı. Ekranda Rengin'in adını görünce bir gelişme yaşanmış olabileceği umuduyla açtı hemen. Oysa kızın sesi gergin ve telaşlıydı.

"Seyfettin Adatepe ölü bulunmuş amirim! Şişli'deki bir hurda deposunda!"

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

25

Yıldız Parkı'ndaki bir karadut ağacının altına oturmuş, gecenin her şeyi sabırla örten sessizliğine bakıyor ve düşünüyordu; meleklerin niye bu kadar ikiyüzlü olduğunu.

Parka girmenin yürek istediği saatlerdi. Bekçilerin devriye gezmeye çekindiği, vaktiyle dünyanın dört bir yanından getirilmiş ağaçların dallarını tehditkâr birer dev gibi uzatarak eğlendiği saatler.

Yorgundu ama şikâyetçi değildi bundan. Artık şikâyet etmeye zamanı yoktu. Sadece iki melek kalmıştı icabına bakılacak. Yıllardır sütten çıkmış ak kaşık gibi yaşayan iki günahkâr. Nerede olduklarını gayet iyi biliyordu. Zayıf noktalarından, dirençlerinin ve korkularının sınırlarından uzun zamandır haberdardı. İkisini de çok iyi tanıyordu, tıpkı diğer dördünü tanıdığı gibi. Şimdi neye dönüşmüş olurlarsa olsunlar onu kandıramazlardı. Hiçbir maske kurtaramazdı onları.

Düşünüyor ve düşüncelerinin kıvılcım gibi oradan oraya sıçramasını seviyordu. Zaten şu melek tayfası niye dik durmak yerine alt tarafı topraktan yapılmış, zavallı bir varlığın önünde eğilmeyi seçmişti ki? Onun da kendilerine saygı duyacağını mı sanmışlardı? Bu iddiada taraf olmayı niye yeğlemişlerdi? Neydi hepsini bu kadar kibirli, laftan anlamaz ve kendisi gibilere karşı acımasız yapan? Bunu yapmayacak kadar akıllı olan o tek meleğe yapılan haksızlık değil miydi?

Kendi uydurdukları hikâyeler bile ele veriyordu işte insanların bitmek bilmez kibrini.

Gerçeği görmek yerine onu yaralamayı seçmişlerdi. Ömür boyu iyileşemeyecek bir yerinden sakatlamayı. Onu sevişemez, hissedemez, gülemez, eğlenemez, ruhsuz ve inançsız kılmayı.

Yalnız bırakmayı, karanlığa savurmayı, durmadan kurulup dağılan şu âlemdeki her hatanın faturasını ona kesmeyi. Diz çökmediği için kovdukları aslında gerçeğin ta kendisiydi. Bunu anlamışlardı anlamasına ama kabul etmek işlerine gelmiyordu. Onca savaş ve kıyım, binlerce yılın suçluluk duygusu yetmemişti. Laftan değil eylemden anlıyordu hepsi. Bu yüzden eyleme geçmişti zaten. Mesajı duyurmak için. Onu zihinlerine dövme gibi kazımak için.

Düşünüyordu bir ömür boyunca düşünmediğine şaşırdıklarını. Ne rezildi o masallar. Eyüp mesela, bir iddia uğruna adamcağızın hayatını karartmaya değer miydi? Garibanın saflığını onca vahşetle ezmeye değer miydi? Bütün melekler neden seyirci kalmışlardı iki yüce varlık arasındaki bu anlamsız kumara? Şimdi gel de "Tanrı zar atmayı sevmez" diyen o zekâ küpü Yahudi'yi ciddiye al. Olacak şey değildi.

Tanrıları zar atmayı seviyordu. Ayrıca rulet çevirmeye, tek kolluya asılmaya, kâğıt oynarken hile yapmaya da bayılıyordu. İflah olmaz bir kumarbazdı o. Meleklerini de kendisine benzetmişti.

Ne demişti kitaplarını gençken tekrar tekrar okuduğu ihtiyar Pavese: "Yaşamak öyle saçma bir şey ki, insan dünyaya gelişin saçmalığına bile tutunmaya çalışıyor." Bu sözü içinden birkaç kez tekrarladı. Her defasında daha da anlamlı geldi. İtalyanca bilmediğine üzüldü.

Karanlıktı Yıldız Parkı. Elleriyle okşadığı çimenler yumuşacık, sırtını dayadığı ağaçsa korkunç ama mütevazıydı, dört gündür yaptıklarını yargılamaya kalkışmayacak kadar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sultan Abdülhamid Han'ın hayaleti, ona Yıldız Sarayı'nın penceresinden düşünceli gözlerle bakıyordu, vaktiyle aynı pencereden Selanikli isyancılara baktığı gibi.

Görev ahlakından bu kadar mı yoksundu melekler? Kendilerine toz kondurmayan o çocuk kitaplarını bile okumamışlar mıydı? Sadece onlar sıçarken ve sikişirken yalnız bıraktıkları insanları neden parçalıyor, ruhlarını neden her fırsatta eziyorlardı? Kim çıkarıyordu meleklerin tasmasını, kafalarına göre takılsınlar diye? Her gün huzuruna çıktıkları Tanrı'ya anlatıyorlar mıydı yedikleri bokları? Sonra sütten çıkmış ak kaşık gibi döndüklerine göre, anlatmıyorlardı.

Marduk'sa yaklaşıyordu, hepsine hadlerini bildirmek üzere. Hepsinde şimdiden bunun tedirginliği vardı. Hissediyorlar ama nedenini anlayamıyorlardı. Bırakacağı mesajıysa anlamak zorunda kalacaklardı.

Ağrıyan kollarını ovuşturdu, yanında getirdiği pet şişedeki sudan bir yudum aldı. Sabaha kadar yetecek suyu, bisküvisi ve ilacı vardı. Gece güzel, karanlıksa anlayışlıydı; başka kimsenin olmadığı kadar.

Yorgundu son yetmiş iki saatte yaptıklarından. Yıllardır düşündüklerinden de. Dört meleği hak ettikleri yere göndermek için kas gücünü zorlaması gerekmişti. Keşke biraz daha genç olsaydı; kolu bacağı şimdi böyle ağrımaz, etinin çürüyen yerleri zonklayıp durmazdı.

Zihniyse hayatı boyunca hiç olmadığı kadar berraktı ki aslında bu yüzden memnundu genç olmamaktan. Şimdi yaptıklarını yapmayı eskiden her düşündüğünde aklı bulanmış, duyguları karışmış, korkunun zırhını delen oklarıyla felç olup kalmıştı. Amacını anladıktan sonra hem bedenindeki hem de ruhundaki kasları geliştirmesi gerekmişti. Uzun yılarını almıştı ama neyse ki sonuç ortadaydı. Ayna gibi berraktı şimdi zihni. Oraya sadece yaptıkları ve yapması gerekenler yansıyordu.

Lisenin yüzyıllık koridorlarını düşündü. Soğuk kış gecelerinde çocukları yetimhane kasvetiyle pençesine alan, meleklerin dünyanın tek hâkimiymiş gibi dolaşarak ezilecek zayıf ruhlar aradıkları koridorları.

O bir an bile özlemediği çürümüş tünelleri.

İki melek kalmıştı bileti kesilecek. İkisinden de eşit derecede nefret ediyordu. İkisinin de cehenneme kadar yolu vardı çünkü onu sakat bırakmışlardı. İkisine de aynı kararmış gözlerle bakıyordu. Uçuruma bakar gibi.

"Uçurumdan kurtulmanın tek yolu ona bakmak, derinliğini ölçmek ve kendini o boşluğa bırakmaktır" demişti ihtiyar Pavese.

Haklıydı.

26

Olay Yeri İnceleme ekibi halinden memnun değildi. Hayatlarında onca cinayet görmüş memurların bile sinirleri gerilmişti. Vücudu darp izleri ve kesiklerle dolu, çıplak bir cesetti karşılarındaki. Hurda deposunun ortasındaki basit bir kıraathane sandalyesine halatlarla bağlanmıştı. Ağzını hâlâ kapatan beyaz bez Seyfettin Adatepe'nin kanı ve salyasıyla renk değiştirmişti. Yarı karanlıkta sergilenen, alçıdan yapılmış bir heykele benziyordu.

Deponun uzun zamandır kullanılmadığı belliydi. Köşeye yığılmış, bir arada durmaktan iki adam boyunda, kahverengi bir bulamaca dönüşmüş metallerin pas kokusu duyuluyordu. En fazla iki metreye kadar yükselen duvarlardan sonrası ondülinle kapatılmıştı. Çatı da aynı malzemedendi. Duvarla ondülin arasındaki yirmi santimlik boşluktan sızan gün ışığı, kanlı beton zemini bölük pörçük aydınlatıyordu. Olay Yeri İnceleme ekibinin getirdiği 800 wattlık üç halojen lamba ölüyü ve etrafını biraz daha görünür kılmıştı.

Deponun sahibi yaşlıca, şişman bir adamdı. Polislerin arasında dehşet içinde bekliyordu. İlk ifadesine göre sekiz aydır uğramamıştı buraya, iki aydır da kimseye kiraya vermemişti. Kapıda söylediklerini doğrulayan izler vardı. Asma kilit zorlanarak kırılmıştı.

"Bütün bunları adam henüz hayattayken yapmış" dedi,

Adli Tabip Haluk Özüdoğru. "Tadını çıkarmış işkencenin. Maktul üç dört saattir buradaymış. Ceset katılaşmaya daha yeni başlamış. Yerdeki kan pıhtılaşıp serum kısmı ayrılalı çok olmuş. Lezyonlar farklı bölgelerde. İki farklı kesici alet kullanmışa benziyor. Biri avcı bıçağı gibi kesici. Diğeri tornavidaya benziyor. Bileklerinde ve göğsünde saatlerce bağlı kaldığını gösteren ekimozlar görünüyor. Herhangi bir savunma yarasına rastlamadım. Bu da direnmediğini gösterir. Muhtemelen ilaç verilmişti ya da baygın haldeydi. Gerisine otopside bakacağız artık."

Perihan bezgin bir sesle sordu. "Melek biblomuz var mı peki?"

"Ayıp ettin, hiç olmaz mı? Sadece bu sefer bıraktığı yer biraz farklı. Ağzına sokmuş adamın."

Olay Yeri İnceleme Amiri Hulki'nin kanıt torbası içine gösterdiği kanlı bibloya baktı Perihan. Heykelcik bu haldeyken gözüne iyice sevimsiz göründü. Kendisini yorgun ve çaresiz hissediyordu. İşin kötüsü, bunu belli etmemesi gerekiyordu. Aksi takdirde bu bezginlik tüm ekibe virüs gibi yayılabilirdi.

"İhbarı kim yapmış?"

"Bir saat kadar önce isimsiz bir ihbar alınmış. Olay yerini söyleyip kapatmış telefonu. Dekoru önceden hazırlamış."

Ekiple beraber etrafı inceleyen Ayla ve Kriminolog Sevinç yanlarına geldiler. Onların da yüzlerinde aynı kaybolmuş ifade vardı. İnsanın ancak kendisinden kuşkuya düştüğünde takınabileceği bir ifade.

"Görünen o ki giderek çıldırıyor" dedi Sevinç, kendisini toparlayıp. "Her cinayette aldığı zevk biraz artıyor. Kurbanları duyduğu nefrete göre sıraya koymuş da en tepedekine doğru gidiyor gibi."

Ayla içini çekti. "Bir dahaki sefere el bombası kullanır artık."

"İleri gitmek isteyeceği kesin. Tabii biz onu yakalamaz-

sak. İhbarı yapan da muhtemelen kendisi. Çalışmasını o kadar beğenmiş ki bir an önce sergilemek istemiş."

Adli tabip kürdanla cesedin tırnak altlarından DNA ve kan örnekleri almaya koyulmuştu. Hulki "Burası güvenlik kameralarının görmediği bir çıkmaz sokak" dedi. "Resmen önceden keşif yapmış eleman."

"Komiserim, maktulün giysilerini bulduk" dedi Hulki'ye, yanlarında beliren beyaz tulumlu genç memur.

Seyfettin Adatepe'nin koyu renk, çizgili takım elbisesi özenle katlanmış, deponun karanlık tarafındaki paslı bir araba kaportasının üstüne konulmuştu. Üzerinde de adamın gömleği, kol saati, kravatı ve cüzdanı yan yana duruyordu. Mağaza reyonlarındaki gibi. Cüzdanın içindeki paraya dokunulmamıştı.

"Bu da artık işi iyice şova döktü" dedi Azmi.

Olay Yeri İnceleme ekibindekiler tüm giysileri alıp kanıt torbalarına tek tek koyduklarında gözlerine en alta saklanmış küçük, sinek yeşili bir şey çarptı. Bir dijital hafıza kartıydı. Kaportanın üzerinde sokmaya hazır bir akrep gibi duruyordu. İçinde ne olduğu konusunda hiçbir ipucu yoktu. O da yerleştirildi bir torbaya, merkezde açılıp bakılmak üzere.

Cesedin yanına döndüklerinde Savcı Berke Çelik'i dizlerinin üzerinde, örtüyü kaldırmış maktulü incelerken buldular. Ölüyle iletişim kurmak ister gibi, yoğun bir dikkatle bakıyordu. Perihan'ın sesini duyunca irkildi. Belki beklemediğinden, belki de gördüğü manzaranın geç kalmış etkisinden.

"Merhaba Perihan Abla..." dedi, yavaşça doğrularak. Sonra eliyle ölüyü gösterdi. "Şahıs gözümüzün önünde profesyonelleşiyor resmen."

Perihan'dan önce Kriminolog Sevinç yanıtladı. "Durumun iyi görünmediği ortada. Ama yine de bir avantajımız olabilir sayın savcım."

"Hadi ya. Neymiş o avantaj?"

"Bu son cinayetin tarzı kendisine aşırı güvenmeye başla-

dığını gösteriyor. Bu da onun beklediğimiz zayıf noktası olabilir. Kendisini ne kadar yenilmez hissederse hata yapma olasılığı o kadar artacak."

"Ne bu şimdi? Pollyanna teorisi mi?"

"Hayır sayın savcım, davranış analizi" dedi Sevinç, alınmış bir şekilde.

Perihan'ın en son ihtiyaç duyduğu şey anlamsız bir tartışmaydı. "Şu hafıza kartında ne çıkacak döner dönmez bakalım" dedi. Sonra Seyfettin Adatepe'nin eşiyle konuşmak için dışarı çıktı ve patlayan flaşlarla karşılaştı. Polis bandının arkasında birikmiş gazeteciler ne görürlerse fotoğraflıyorlardı. Henüz akşamüstü olmasına rağmen yanan kamera ışıkları, uzun gölgeler yaratıyordu deponun kirli duvarında. Mikrofonlu muhabirlerin birbirlerini bastırmaya çalışan sesleri duyuluyordu.

"Sayın başkomiser, bir ipucu var mı?"

"Sizce katil cinayet işlemeye devam edecek mi?

"Suçluyu bulabileceğinize inanıyor musunuz?"

Maktulün eşi genç, topluca bir kadındı. Özel şoförüyle geldiği siyah Audi'nin arka koltuğunda, yaşlı bir kadına sarılmış ağlıyordu. Mavi başörtüsü yana kaymış, saçlarının bir yanı omzuna düşmüştü. Perihan'ın bir türlü alışamadığı sahnelerden biriydi. Emekliliğine bir şey kalmamıştı ama duygularının ne zaman nasır tutacağını hâlâ merak ediyordu.

"Başınız sağ olsun" dedi, Audi'nin ön kapısını açıp. "Ben bu soruşturmayı yürüten amirim. Sizin için çok zor olduğunu biliyorum ama birkaç soru sorabilir miyim?"

"Kızın halini görmüyor musun?" diye çıkıştı yanındaki yaşlı kadın. "Daha demin kocasını kaybetti. Hem de ne şekilde! Nasıl cevaplasın senin sorunu şimdi?"

"Siz hanımefendinin nesi oluyorsunuz?"

"Annesiyim. Allah aşkına kızım, bizi rahat bırak!"

Perihan yavaşça kapattı arabanın kapısını. Sonra deponun arka tarafına gitti, duvara yaslanıp bir sigara yak-

tı. Dört tarafı apartmanlarla çevrili, kuaför salonu büyüklüğünde bakımsız bir arsaydı. Toprak yaban otlarıyla doluydu. Düşünceler ve olasılıklar zihninde oradan oraya uçuşuyordu. Derken yerdeki bir şey çekti dikkatini. Bir metre enindeki beton yükseltinin köşesinde, bir bulamaç. Çamurla bir başka şeyin karışımına benziyordu. Birisi ayakkabısının altından aceleyle temizlemek istemiş gibi, aşağı doğru yayılarak yapışmıştı zemine. Eğilip baktığında midesini kaldıran o kokuyu duydu. Köpekleri severdi ama dışkılarının kokusuna dayanamıyordu. Dışkıyla çamur karışımının üzerindeki ayak iziyse balıkçıların kullandığı lastik çizmelerinkine benziyordu. Henüz yarılanmış sigarayı fırlatıp tekrar ön tarafa döndü, gazeteci ordusuna aldırmadan içeri girip Olay Yeri İnceleme amirinin yanına gitti.

"Arka tarafa bir baksana Hulki."

"Ne var ki orada?"

"Köpek pisliğiyle çamur karışımı bir şey. Beton zeminin köşesinde. Üzerinde bir ayak izi var. Lastik çizmeye benziyor."

"Burası Şişli başkomiserim. Tabii ki ayak izi olacak."

"Uzatma da dediğimi yap kardeşim."

Hulki'nin meymenetsiz yüzü, Perihan'ın kararlı olduğunu görünce biraz daha asıldı. Sonra ekibindeki bir kız ve delikanlıyı arka tarafa gönderdi. Perihan da hâlâ savcıyla tartışmakta olan Sevinç'e doğru yürüdü.

"Burada yapacak fazla bir şey yok. Gerisini otopside göreceğiz artık. Savcım da uygun görürse merkeze dönüp şu hafıza kartına bakalım derim."

Merkezde Rengin heyecan içinde karşıladı onları. Bir şeyler sormaya çalıştıysa da Perihan kızı susturup eline hafıza kartını tutuşturdu, bilgisayarlardan birinde açmasını istedi. Rengin ikiletmeden yaptı söyleneni. Kartı kendi dizüstü bilgisayarına takıp tıkladığında, ekranda içine şifre yazılmasını bekleyen bir pencere belirdi.

"Hafıza kartı şifrelenmiş amirim."

"Hah!" dedi Perihan. "Bir bu eksikti."

"Melekler yazalım" dedi Sevinç. "Fazla basit ama denemekten zarar gelmez."

Kriminoloğun söylediğini yazdı Rengin kutuya, tıkladı. Bir şey olmadı. Ekranda şifrenin doğru olmadığını belirten kırmızı bir uyarı cümlesi belirmişti.

Azmi içini çekti. "Mezunlara ne dersiniz?"

İkinci deneme de sonuç vermedi. Aynı sinir bozucu uyarı ekranda parlayıp söndü. Odadaki herkes can sıkıntısıyla birbirine baktı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Havada hayal kırıklığıyla öfkenin karışımından doğmuş, neredeyse elle tutulacak bir gerilim vardı.

"Melek kelimesinin Latincesi, Yunancası falan var mı?" diye sordu birden Perihan. Kime sorduğu belli değildi. Gözlerini bilgisayardan ayırmamıştı. Bakışlarıyla ekrandaki sıvı kristalleri parçalamak istiyordu sanki.

"Angelus..." dedi Sevinç. "Latincesi."

"O zaman angelus yaz."

Rengin söyleneni yaptı ve kart hiç nazlanmadan, günlerdir bu anı bekliyormuş gibi açılıverdi. İçinde sadece bir ses dosyası görünüyordu.

Azmi acı acı güldü. "Resmen taşak geçiyor herif bizimle."

"Hadi kızım..." dedi Perihan sabırsız bir sesle. "Aç şu dosyayı, neymiş görelim."

Ses dosyası açılınca bir erkek sesi duyuldu. Genizden ve kekeleyerek konuşuyordu, birisinin zoruyla kâğıttan okuyormuş gibi.

"Murat benim çıraklık eserimdi..." diyordu ses. "Caner ve Bilal ise kalfalık eserlerim... Bu gördüğünüzle beraber sanırım ustalık günlerim başlıyor... Galiba hızlı öğreniyorum... Sonuç hiç de fena olmadı... Umarım siz de benim kadar memnun kalırsınız..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ses kaydı bu kadardı. Rengin başını kaldırıp şaşkın gözlerle diğerlerine baktı. "Ama bu Seyfettin Adatepe'nin sesi. Kendisiyle daha bugün randevu için konuştum."

"Çünkü kendisi yerine kurbanı kayıtta konuşturmuş!" dedi Perihan, hafıza kartını bilgisayardan söküp duvara fırlatmadan önce.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

27

Perihan gece yarısına doğru, Tophane'deki Boğazkesen Yokuşu'nu tırmanıyordu. Yarı karanlık caddede ayak sesleri yankılanırken evindeymiş gibi rahattı.

Rivayete göre adını yüz küsur yıl önce, Arnavut ve Çerkez kabadayılar arasındaki kanlı bıçaklı kavgalardan alan bu cadde ve onu çevreleyen semt, ona meslekteki ilk yıllarını hatırlatıyordu. Buraların henüz sanatçı tayfası tarafından keşfedilip resim galerileri ve kafelerle dolmadığı, bir ucundan diğerine yürümenin mangal gibi yürek istediği günleri. Attığı her adımda yorgunluğundan sıyrılıp gençleştiğini hissediyordu. Yanından geçtiği her bina ona çok eskiden, Adıyamanlı amirinin yanında bir olay yerinden diğerine koşturan genç kızı hatırlatıyordu. Gafur Başkomiser iki yıl önce rahmetli olmuştu. O gün görevde olduğundan cenazesine gidememişti. Son zamanlarda daha sık düşünüyordu onu; belki kendi yaşı da kemale erdiğinden.

"Hadi bakalım kara kız..." derdi tatlı şivesiyle. "Karanlığın bağrı yine bizi çağırıyor."

Biliyordu ki galeriler ve süslü kafeler ne kadar artarsa artsın bu sokakların hâlâ gizli bir ruhu vardır. O değişmemiştir. Değişmeyecektir. Gündüzleri Cihangir bebeleri rahat rahat salınsalar da, gece olunca gerçek sahipleri çıkacaktır ortaya. Semtin damarlarında akan onların kanıdır. Bir boğaz

kesilecekse onlar keser. Ünlü bir ressama ya da dizi oyuncusuna eroin satılacaksa onlar satar. Birinin kolay yoldan çözülemeyen derdi varsa onlar çözer.

Edinilmesi zor bir bilgiye ulaşmak gerekiyorsa, bu da tabii ki onların işidir. Hayatları polisle iç içedir bu yüzden. Bazen polisten kaçmayı, bazen de onlarla işbirliğini gerektiren bir hayat.

Yokuşun ortasına vardığında dönüp daha karanlık bir sokağa saptı. Kadim ruhunu korumuş sokaklardandı. Duvarlar yırtık afişlerle, ay ışığında bölük pörçük seçilen duvar yazılarıyla doluydu. Kedilerin gözleri bile yüzyıl öncesinin bıçkın Arnavut delikanlıları gibi parlıyordu. Havada yoksulluğun ve ne pahasına olursa olsun hayatta kalma içgüdüsünün o çok iyi tanıdığı kokusu vardı. Buna duvar diplerinden yükselen yanık yağ, insan dışkısı ve kenevir karışımı koku eşlik ediyordu. Nostalji keyfini az da olsa bozansa nefes nefese kalmış olmasaydı. Oysa hatırladığı o genç polis kızın körük gibiydi ciğerleri, hiçbir yokuşta bana mısın demezdi.

Bir sokağa daha saptı ve karanlığın kalbindeydi artık.

Burada doğup büyümüş olanların bile girmeden önce iki kere düşündükleri katmana varmıştı. Belindeki Sig Sauer'in güvenlik garantisi veremeyeceği derinliğe. Bundan sonrası hiçbir haritada görünmeyen kalıntıların dünyasıydı. Teşkilatta geçirmiş olduğu otuz yılın bilediği sezgilerinden başka o an güvenebileceği hiçbir şey yoktu.

Kendini mutlu hissetti birden. Somut tehlikenin varlığı insana gerçekten yaşadığını hissettiriyordu. Bütün duyularını odaklanmaya zorlayan, can sıkıcı gündelik detayları zihinden söküp atan o tetikte olma halini. Rahmetli Gafur Başkomiser olsa hiç kuşkusuz böyle düşünürdü.

Çıkmaz sokağın sonuna doğru alevleri görünce aradığını bulduğunu anladı. Alevler geceye doğru dalgalar halinde yükselip kıvılcımlar saçarak kıvranıyordu. Beş altı metreka-

relik alan gözle iyi kötü seçilir olmuştu. Yanan varilin etrafında üç gölge oturmuş demleniyordu. Taş çatlasa yirmi yaşında, esmer tenli üç oğlan. Karşılarındaki duvara kâğıt toplamaya yarayan derme çatma el arabalarını yaslamışlardı. Çocuksu yüzleri alevlerin ışığında parlıyor, en çelimsiz olanın elindeki kallavi cigaralığın ışığı manzarayı tamamlıyordu. Hafif bir rüzgâr Perihan'ın burnuna esrar kokusunu getirdi. On metre uzaklarında durup baktı. Sanki yüz yıldır buradaydılar. Her şey değişiyor, bu çocuklar aynı kalıyordu.

İstanbul'un en kibar semtlerdeki kötülüğün derinliklerini gördükçe bu insanları daha az korkutucu, hatta saf bulur olmuştu. Sonuçta doğanın kendilerine bahşettiği en haklı dürtülerle hareket ediyorlardı. İkiyüzlü iktidar ilişkileri ya da alengirli tuzaklar umurlarında değildi. Akılları da ermezdi zaten. Ölmeden geçirdikleri her günü başarı sayıyorlardı. Ne de olsa kavgada düşmanın boğazını kesmekten daha kalleş cinayet biçimleri vardı şu dünyada.

"Afiyet olsun gençler!" dedi elini kaldırıp.

Üçü aynı anda ayağa fırladılar. Bıçakları alevlerin ışığında parladı. Hiç tereddüt etmeden Perihan'a doğru bir adım atarak ateşi arkalarına aldılar ve birer gölgeye dönüştüler. Allah için, bu çocuklar biliyordu bu işi.

"Artistliği bırakın oğlum. Kürşat'a bakmaya geldim."

Yıl gibi geçen beş altı saniyelik sessizliğin ardından, en çelimsizin sesi duyuldu. "Perihan Başkomiserim? Sen misin?"

Hem şaşırmış hem de arkadaşlarının yanında bir polisle tanışıklığı açığa çıktığı için rahatsız olmuştu. Perihan bunu önemsemedi, her birinin zaman zaman muhbirlik yaptığı polisler vardı nasılsa. Hepsi de bunu biliyordu.

"Gel bakalım Kürşat, iki dakika konuşalım."

Bıçağını cebine sokup paytak adımlarla yaklaştı çocuk. Yüzünde ödevini yapmamış öğrencilerin mahcubiyeti vardı. "Niye zahmet ettin amirim, ben arayacaktım zaten."

"Hadi oradan! Sabahtan beri haber bekliyorum senden."

"Vallahi arayacaktım."

"Acil dedim sana, bu başka işlere benzemiyor!"

"Kusura bakma amirim, muhabbete dalmışım."

"Neyse, cezana sonra karar veririz..." dedi Perihan, yalandan kızar gibi yapıp. "Durum nedir anlat."

"Kadının izini akşamüstü bulabildim. Komünist Parti'den tanıdığımız bir abi yardım etti sağ olsun."

"Oğlum senin orada da mı tanıdığın var?"

"Bizim buralarda tanımadığımız yoktur..." dedi Kürşat gururla sırıtarak. "Neyse o abi beni bir Roman çalgıcıya yolladı, o da adres verdi. Ablamız Ömer Hayyam'daki bir arkadaşının mekânında kalıyormuş.

"Ne mekânı?"

"Mekân dediysem, böyle şarkı türkü yapılan şekilli bir yer. Çalgıcılar gelip gidiyor. Stüdyo diyorlar... Sen aradıktan sonra gidip sokakta erketeye yattım. Saat beşe doğru tek başına çıktı, Taksim'e doğru yürümeye başladı. Gezi Pastanesi'nin önünde durdu bekledi. Ben de oradaki büyük inşaatın yanına sotelendim."

"Emin misin fark edilmediğine?"

"Hayalet gibiydim valla. İçinden geçtim herkesin."

Kürşat sınıfta sözlüye kalkmış gibi, o kadar hızlı konuşmuştu ki nefes nefese kalmıştı. Arkadaşlarıysa kendi âlemlerine dönmüşlerdi. Kâğıt toplama arabalarını ileri geri ittirerek eğleniyorlardı.

"Peki ne oldu?" diye sordu Perihan, çocuğun biraz soluklanmasını bekledikten sonra.

"Beş dakika geçmeden motosikletli bir herif geldi. Kafasında motor kaskı vardı, yüzünü göremedim. Abla atladı adamın arkasına, Beşiktaş istikametine doğru gazlayıp gittiler."

"Plakayı almadım deme sakın."

"Ayıp ettin amirim..." dedi Kürşat ve cebinden dörde kat-

lanmış bir kâğıt çıkardı. Üstünde kargacık burgacık harf ve rakamlarla 06 EU 6947 yazıyordu.

"Ankara plakası oğlum bu."

"Öyle diyorsan..."

"Doğru yazdığına emin misin?"

"Amirim, ayıp ediyorsun."

"Tamam Kürşat. Bir daha senden bir şey rica edersem daha hızlı davran sana zahmet."

"Anlaşıldı amirim!" dedi çocuk, üniformalı polislerin konuşmasını neşeyle taklit ederek. "Aşağı kadar refakat edeyim ister misin? Hani bayansın diye..."

"Allah da seni güldürsün!" dedi Perihan. Döndü ve başladı geldiği yöne doğru yürümeye.

Adli Tıp Kurumu'nda onu Rengin ve Savcı Berke Çelik bekliyordu. Berke elindeki kahve termosundan yudumlar alarak, uykulu gözlerle bakıyordu dünyaya. Rengin'se hayatında ilk defa otopsiye gireceği için heyecanlıydı. Her çaylağın ilk fırsatta cinayet otopsisi görmesi gerektiğine inanırdı Perihan. Bu onların Cinayet Büro'da kalıp kalmama kararlarını vermelerini hızlandırır ve sonuç herkesin hayrına olurdu.

Rengin'in şansıysa, göreceğinin her zaman rastlanmayan türden bir vahşet olmasıydı.

Diğer kurbanlarınki gibi Seyfettin Adatepe'nin otopsisini de yapacak olan Adli Tabip Haluk Özüdoğru gülümseyerek karşıladı Perihan'ı. "Neyse başkomiserim, bu seferkine yetişebildin."

"Ölüler sensiz çekilmiyor diyorsun ha?"

"Aşk olsun. Asıl sen otopsiye girmezsen için rahat etmez, bilirim."

Doktor haklıydı, soruşturmada yolu morgdan geçmediği zaman işini hakkıyla yapıyormuş gibi hissedemiyordu Perihan. Hatta bunun başarı ihtimalini düşürdüğüne inanırdı. Tek totemi buydu şu hayatta. Maktulün cansız bedeniyle

kendi arasında yakınlık kurulmadığında sanki bazı devreler kapalı kalıyor, bazı düğmeler çalışmıyordu. Bu yüzden önceki üç kurbanın ilkine otopsi yapamamış olmalarını ve diğer iki cesedin kendisi yokken açılmasını hiç hayra yormamıştı.

Otopsi odasına girdiklerinde keskin dezenfektan kokusu çarptı burunlarına. Sodyum hipoklorit. Özel giysileri kuşanmışlardı. Gömlekleri, eldivenleri ve boneleriyle ameliyat ekibine benziyorlardı. Bir zamanlar Seyfettin Adatepe olan parçalanmış cesedin çıldırmış bakteriler yüzünden şişmiş karnına, kabarmış gözlerine ve ağzının çevresindeki genleşmiş yaralara dikkatle baktılar.

"Hadi başlayalım, bakalım rahmetli bize neler söyleyecek..." diyerek testereyi aldı ve kafatasını özenle kesmeye koyuldu Doktor Haluk Özüdoğru. Kafa derisi açılıp da kadavranın yüzüne düştüğünde ölümün başka hiçbir şeye benzemeyen kokusu odayı doldurdu. Rengin birden öğürmeye başladı, dar attı kendisini köşedeki lavaboya.

28

Sabahki brifing, beklenildiği gibi gergin bir havada başladı. Emniyet Müdürü Hilmi Kuzu öylece durmuş, Ayla'nın odadan getirdiği beyaz tahtadaki maktul fotoğraflarına bakıyordu. Elindeki sapını dişlediği kırmızı tükenmezkalem bu sefer kendisine aitti. Gözbebekleri şimdi daha da büyümüş gibiydi. Petek Yavuz'un da izi henüz bulunamamıştı, ortada artık dört cinayet ve bir kayıp vakası vardı.

Perihan bitkin hissediyordu kendini. Gece geç saatte eve gittikten sonra kayınvalidesiyle sohbet etmiş, Ceylan'la zaman geçirmiş ve rahatlamaya çalışmıştı. Beraber yapbozla uğraşmışlardı. Bu oyuna katılmak Perihan'a iyi gelmişti, aklını cinayetler dışında bir şey için çalıştırma imkânı verdiği için. Arada birkaç kelime konuşarak yarım saat geçirmişlerdi. Sonra kızını oyunuyla baş başa bırakıp yatağa gitmişti. Bülent yine gece vardiyasında olduğundan tek başına yattığı yatakta dönüp durmuştu saatlerce.

Nihayet uyumayı başardığında rahatsız edici bir düş görmüştü. Akşamki olay yerinde, deponun arkasındaki arsadaydı. Dayanılmaz köpek pisliği kokusu her yere yayılmıştı. Kanatları olan bir gölge uçup duruyordu arsanın üzerinde. Bir insanın gölgesi. Kayboluyor, sonra yeniden beliriyor, Perihan tam kim olduğunu anlayacakken şekil değiştirip başka bir surete bürünüyordu.

Sırtında kürekkemiklerini zorlayan bir acı duymuştu. Deponun rutubetten yeşermiş duvarındaki kendi gölgesine baktığında, oradan bir çift kanadın çıktığını görüp dehşete kapılmıştı. Çocukluğundan beri yüksekten korkardı Perihan, uçağa binmeye mecbur kalmadıkça yanaşmazdı. İnsanlığın en eski hayali uçmak onun için hiçbir zaman cazip bir fikir olmamıştı. Kanatların çıkmasında korkutucu bir şey daha vardı. Er geç uçmak ve gölgeyle karşılaşmak zorunda kalacağını biliyordu. İkisinin kaderi de bununla mühürlenmişti sanki. Derken nihayet havalanmış, rüya zamanıyla ne kadar sürdüğü meçhul bir takibin sonunda gölgeyi yakalamıştı. Yakından bakınca korku felç etmişti ruhunu. Gölge kendi gölgesi, onun yüzü kendi yüzüydü. Ter içinde uyandığında sabah ezanı okunuyordu.

Şimdiyse brifing odasındaki rahatsız iskemlelerden birinde oturmuş, amirinin esip gürlemesini sıkıntıyla bekleyerek tırnaklarına bakıyordu. Ojesizdi, manikür zamanı çoktan gelmişti. Şu dosya hayırlısıyla bir kapansın, ilk iş kendisini bir kuaför koltuğuna atacaktı.

Hilmi Kuzu boğazını temizledi ve hiçbirinin beklemediği kadar sakin bir sesle başladı konuşmaya. "Arkadaşlar, durumun iyice boka sardığı ortada. Neredeyse devletin tüm kademeleri ensemizde boza pişirmeye hazırlanıyor. Bizse katilin hep bir adım gerisinde debelenip duruyoruz. Geriye iki maktul adayı kaldı. Öncelikle onların emniyetini sağlamak zorundayız. İki ekibin adamların evlerini yirmi dört saat gözetime almasını isteyeceğim. Başlarında Perihan olacak."

Perihan hızla elini kaldırdı. "O zaman soruşturmayı kim yürütecek?"

"İçişleri Bakanlığı buraya özel bir ekip gönderiyor. Bugünden itibaren onlarla koordineli çalışacaksınız."

Bunun Türkçesi, dosyanın bir kez daha ellerinden alınıp takım elbiselilere verilmesiydi. Beklenen olmuştu işte. Perihan'ın içinden müdüre kızmak gelmiyordu. Sonuçta elle-

rinden geleni yapmış ama katilin önüne geçememişlerdi. Hilmi Kuzu'nun yerinde kendisi olsa ne yapardı bilemiyordu. Her şey çok hızlı olup bitmişti, kimsenin durup nefeslenecek, soruşturma stratejisini gözden geçirecek zamanı olmamıştı. O ana kadarki kararların çoğu kendisine aitti ve pek işe yaramamışlardı. Meleklerin kalan iki üyesini korumaksa artık katili bulmak kadar önemliydi.

"Son maktul Seyfettin Adatepe'nin dün geceki otopsisinde, midesinde yoğun miktarda K. O. Tropfen olduğu anlaşıldı" dedi Kriminolog Sevinç, kendisine söz verildiğinde. "Bu da kaçırıldığı tahminimizi doğruluyor. Bayıltıcı Tropfen'in içeceğe toz ya da sıvı halinde konulduğunu düşünürsek, bunun güvendiği biri tarafından yapıldığını varsayabiliriz. Yani beraber çay ya da kahve içebileceği biri tarafından."

"Alkolle almış olabilir mi?" diye sordu Azmi.

"Düşük ihtimal çünkü maktul dindarlığıyla tanınan biri. Lisenin tipik mezunlarının aksine, yetişkinlik yıllarında Batılı hayat tarzını seçmemiş. Boston'da okurken camiye gitmeye başlamış ve öyle de kalmış. Kendisi Nakşibendi Tarikatı'ndan. Hükümetle arası da oldukça iyi. Bu da cinayetlerin mason locasını hedef aldığı varsayımını devre dışı bırakıyor."

"Neyse ki..." dedi Hilmi Kuzu. Bir de Siyasi Şube ve Milli İstihbarat Teşkilatı'yla uğraşmak zorunda kalmayacağı için az da olsa rahatlamıştı.

"Sonuç olarak, karşımızda başarı sarhoşluğuna kapılmakta olan bir profil var. Kendisini belgesellerde seyrettiği seri katillerden biri sanıyor. Gösteriş yapmaya çalışıyor. Kurbanın sesiyle kayıt gönderiyor, melek heykelciği bırakıyor. Zeki olduğu için başarıyor da. Parmak izi bırakmıyor. Cinayet motifi intikam olsa da işin içinde haz var, yani psikopatolojik bir evreye girmiş durumda. Ama kişisel fikrim, bir sonraki adımında hata yapacağı çünkü kibre kapıldı."

"Teşekkür ederim Sevinç Hanım" dedi Hilmi Kuzu, tekrar

ayağa kalkıp elindeki kâğıda bakarak. "Son yetmiş iki saatte varabildiğimiz son bulgu, Harun Çakmak adlı turizmci mezunun Perihan ve Azmi'ye vermiş olduğu on iki kişilik liste. Görüşülen şahıslar içinde az buçuk yardımcı olabilmiş tek kişi o. Öncelikle bunun üzerinde durmalıyız."

Uzaktan kumandayı alıp düğmesine basınca projeksiyon ekranında listedeki on iki kişinin ismi ve yaşadıkları yerler belirdi. Reklamcı Kaan Altıparmak, Türk Telekom Bölge Müdürü Cem Kavakçı, müzisyen Jeffi Baruh ve çocuk doktoru Nadya Kalaycıyan İstanbul'da yaşıyorlardı. Turist rehberi Zarife Demirel Antalya'da, sosyoloji doçenti Didem Zerrin Çelebi ve Devlet Planlama Teşkilatı'nda çalışan Ekrem Işın Ankara'da, liseden sonra Deniz Harp Okulu'na girip yarbaylığa yükselmiş Canan Yılmaz ise Gölcük'teydiler. Mezuniyetten sonra memleketine dönüp öğretmenlik yapmış Aslı Müftüoğlu Goularas İzmir'deydi. Film yönetmeni Michael Öztunç ve modacı İsmet Refik Kocadağ Londra'ya yerleşmişlerdi. Ne iş yaptığı henüz anlaşılamamış Bahtiyar Kuyucak ise en son Kıbrıs'ta görülmüştü.

"Gördüğünüz gibi acayip mesai isteyen bir liste..." diyerek alnını sıvazladı Hilmi Kuzu. "Kısa sürede hepsine tek tek ulaşıp ifadelerini almalıyız. Bu insanlar lise yıllarında melekler denen çeteden kötülük görmüşler. Psikolojik şiddetten darba, tacizden dışlanmaya kadar. İçlerinden birinin yıllar sonra kafayı yiyip intikam peşine düştüğünü varsayabiliriz, öyle değil mi Sevinç Hanım?"

Kriminolog soruya hazırlıksız yakalanmıştı, yine de ele vermedi kendini. "Evet, motifin intikam olduğunu kabul ettiğimize göre..."

"Güzel. O zaman öğleden sonra İçişleri Bakanlığı'ndan gelecek ekibe brifing vereceksiniz, hemen çalışmaya başlayacaklar. Gerekirse Interpol'le de bağlantı kurulacak. Başkomiser Azmi Kömürcü'nün de onları süpervize etmesini istiyorum."

"Nasıl yani?" dedi Perihan.

"Duydun işte. Ağır işleri erkekler yapacak. Siz de Bacılar Bölüğü olarak kalan iki potansiyel maktulü koruyacaksınız."

"Peki kayıp şahıs Petek Yavuz ne olacak?"

"Komünistin tekiyle zaman kaybedecek halimiz yok Perihan. Bu on iki kişiye tek tek ulaşmak bile dünyanın işi. Zaten hakkında kayıp başvurusu yapan kimse de olmadı."

"Ama bu bizim dosyamız!" diyerek ayağa kalktı Ayla. "O kadar emek verdik, bizi bu şekilde dışarıda bırakamazsınız!"

Hilmi Kuzu'nun Karadeniz şivesi parladı birden. "Kimseyi dışarıda bıraktığımız falan yok! Görev dağılımı yapıyoruz burada. Perihan Başkomiserim, lütfen yardımcını mevzuat hakkında bilgilendir!"

"Baş üstüne" dedi Perihan, kendi kendine konuşur gibi.

Toplantıdan sonra Azmi koridorda koşarak yetişti Perihan ve Ayla'ya. "Devrem bak, neler hissettiğini biliyorum. Bu kişisel bir durum değil, tamamen profesyonelce. Lütfen darılma, ben de isterdim dosyayı sizinle beraber çalışmak. Ama Hilmi Kuzu böyle istemişse ben ne yapabilirim?"

Ayla tam ağzını açacakken Perihan bir el hareketiyle susturdu onu, gülümsedi. "Haklısın Azmi kardeşim, tamamen profesyonelce. Biz üstümüze düşeni yapıp o iki şahsı koruyacağız. Sana da soruşturmanda Ankara'dan gelenlerle başarılar dilerim."

Cevap beklemeden döndü arkasını, asansöre yürüdü. Ayla da onu takip etti. Asansörün kapısı kapanırken son gördükleri, koridorda tek başına kalakalmış Azmi Kömürcü'ydü.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

29

"Sizce şu an ne yapıyorlar amirim? Ulaşabilecekler midir on iki kişinin hepsine?"

Akşamüstü, Perihan ve Rengin emektar 2008 model lacivert Ford Focus'un içinde oturuyorlardı. Arabayı Harun Çakmak'ın yaşadığı, 4. Levent'teki Defterdarlar Sitesi'nin önüne çekmişlerdi. Otoparkın hemen dışına. Bulundukları yerden ikinci bloğun kapısı gayet net görünüyordu. İçinde Asayiş Şube'den iki sivil polisin bulunduğu, gri bir Renault Mégane da sitenin otoparkının diğer tarafında, bloğa kırk beş derecelik açıyla konuşlanmıştı. Bina çevresinde yaptıkları keşif sonucunda, başka yerden girilmesinin mümkün olmadığına karar vermişlerdi.

"Valla hiç düşünmek istemiyorum" dedi Perihan. "Şu saatten sonra kendi işimize bakacağız."

"Azmi Başkomiser'in yaptığına hâlâ inanamıyorum."

"İnanılmayacak bir şey yok."

"Ama biz o kadar uğraşmışken..."

Perihan aslında hiç emin değildi yeterince uğraştıklarına. Bir açıyı göremediklerini, derinde soluyan bir tehdidi atladıklarını hissediyordu. Asıl buydu canını sıkan. Çaylağa yan gözle baktı. "İnansan iyi olur Rengin. Teşkilatta kalacaksan böyle şeylere alışman lazım. Kafayı takmak sadece boşuna yorulmaya yarar."

"Siz hep öyle mi yaptınız?"

"Ne yalan söyleyeyim, hâlâ kafayı taktığım oluyor. Bu zihniyet çileden çıkarıyor insanı. Ama kadınlar her meslekte bu haksızlıklarla karşılaşıyorlar maalesef."

"Orası öyle fakat..."

"Hep onların iki katı çaba göstereceksin ki seni bir zahmet takdir etsinler. Benim hayatım da böyle geçti işte, hep onlardan iki kat fazla çabalayarak."

"Sizi örnek almaktan gurur duyarım..." dedi Rengin. Boş yere itiraz etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Termostan çay doldurduğu kâğıt bardağı başkomisere uzattı.

Perihan aldı bardağı, gülümsedi. "Ne demişler, ustanın dediğini yap, yaptığını yapma."

Bloğa dört kişilik bir aile giriyordu. Otuzlarında bir çift ve iki küçük çocuk. Elleri kolları Migros torbalarıyla doluydu. Bu sitede oturanların çoğu gibi beyaz yakalı çalışanlar olduklarını tahmin etmek zor değildi. Yorgun ama huzurlu bir halleri vardı. Kendilerini aldıkları her terfiden sonra evlerini ve arabalarını değiştirmek zorunda hisseden insanlar. Başkalarının çizdiği yolda, reklamlarda gördükleri küçük mutlulukların peşinde koşan zararsız ve çalışkan aileleri şehrin. Tenis kursuna giden bir oğlan, baleye giden bir kız, ev ve okul taksitleri, Ayvalık'ta bir yazlık, bir şey üretmekten çok şirket içi siyasetle uğraşmaları gereken kurumsal hayatta kaybolup gidecek yılları. Perihan'ın yaşına geldiklerinde dönüp bakınca ömürlerini neyle geçirdiklerini merak edeceklerdi.

Düşünceleri telefonunun sesiyle kesildi. Ayla arıyordu. Kriminolog Sevinç'le beraber Fulya'da, futbolcu menajeri İsmail Duman'ın oturduğu Polat Tower Residence'ın karşısındaydılar. Arabayı Özel Acıbadem Hastanesi'nin önüne çekmişlerdi. Bir başka Renault Mégane da içindeki iki sivil asayişçiyle az ötedeki parkın önünde, binanın arka çıkışını gözlüyordu. Binanın çevresinde yaptıkları keşfi henüz tamamlamışlardı.

"Selam Ayla, nasıl gidiyor?" dedi Perihan, çayını yudumlayıp.

"Valla bina çok büyük amirim. Giriş çıkış trafiği yoğun. Resmen elli çeşit insan yaşıyor burada. Resepsiyondaki güvenlikçileri uyardık, kimlik sorarken dikkat edecekler. Bina yöneticisi de yanlarında olacak. İsmail'i ziyarete gelen olursa haber verecekler hemen. Adamın oturduğu on sekizinci katta yaşayanların isimlerini aldık. Arkadaşlar GBT kontrolü yapıyor.

"İyi bari. Konuştunuz mu o dünya tatlısı İsmail'le?"

"Az önce dairesindeydik. Yine durumu sallamaz görünmeye çalışıyor ama hafif stresli tabii. Elemanın ruhsatlı tabancası var, isterseniz savcıdan geçici el koyma izni isteyelim."

"Nasıl bir şey?"

"Dokuz milimetrelik Browning. Pahalı bir oyuncak."

"Kalsın şimdilik. Adamı daha fazla strese sokmayalım."

"Baş üstüne. Bu arada, verdiğiniz motosiklet plakası Ankara'da Sadun Gül adında birisinin üzerine kayıtlı çıktı. Fakat adam geçen yıl Konya yolundaki enteresan bir kazada ölmüş. Trafik Şube'deki bir arkadaşımdan rica ettim, plakanın akıbetini araştırıyor."

"Nesi enteresanmış kazanın?"

"Üzerine yıldırım düşmüş resmen. Adam oracıkta ölmüş ama motora bir şey olmamış. Yağmurlu havada motorcuların başına nadir de olsa gelen bir kaza şekli."

"Söyle elini çabuk tutsun. Petek Yavuz meselesi bunu bağlı."

"Merak etmeyin, söyledim bile. Orada durum nasıl?"

"Fena değiliz. Sakin ve kontrollü bir site. Harun Çakmak fazla gergin fakat."

Göreve başlamadan önce kapısını çaldıklarında, Perihan ve Rengin'i bembeyaz bir yüzle karşılamıştı. Şort ve tişörtün üstüne çeyizlik kahverengi bir robdöşambr giymişti. Ayaklarında mavi Crocs terlikler vardı. Harun çarpıntısının tuttu-

ğunu, bu yüzden ilaç almak zorunda kaldığını anlatırken ekşi bir koku çarpmıştı Perihan'ın burnuna.

"Kediniz mi var Harun Bey?"

"Kedi mi?"

"Kedi kumu kokusuna benzeyen bir koku geldi de."

"Kedim yok" demişti Harun şaşkın bir yüzle. "Hayvanlarla aram pek iyi değildir. Niye sordunuz?"

"Hiç... Yanıldım herhalde."

Ölme sırasının kendisinde olduğundan emin gibiydi Harun. Üstelik bunu hak ettiğini düşünüyordu. Yıllarca bugünün bir şekilde geleceğinden, ergenlikte yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalacağından korkarak yaşamıştı. Bu fikrin zihninde çoktandır bir saplantıya dönüştüğü belliydi.

"Ama ne yalan söyleyeyim, bu kadarını beklemiyordum" demişti. "Kız arkadaşımdan şehir dışına gitmesini istedim. Başıma bir şey gelirse şahit olmasını istemiyorum."

"İyi etmişsiniz, bir de onu strese sokmaya gerek yok. Ayrıca başınıza bir şey falan gelmeyecek, emin olun. Geniş bir ekip verdiğiniz listedeki isimleri araştırıyor. Hepsiyle tek tek görüşecekler. Bloğu da gözetim altına aldık, birisinin biz görmeden girip çıkması imkânsız."

"Geçmiş çok acayip bir şey. Karma deyin, lanet deyin, ne derseniz deyin... Neredeyse çocukken yaptıklarının insanın peşini bunca yıl sonra bile bırakmaması inanılmaz..."

"Şimdi bunları düşünmeyin, rahatlamaya çalışın" derken gözü aynalı büfenin üstünü doldurmuş içki şişelerine takılmıştı Perihan'ın. "Sizden ricam, içki de içmeyin. Şu an bize ayık lazımsınız."

"Anladım. İçmeyeceğim, söz."

"Bu arada, size sormak istediğim başka bir şey var. Bu kadını hatırlıyor musunuz? Sizin devredenmiş."

Petek Yavuz'un Perihan'ın verdiği resmine uzun uzun bakmıştı Harun Çakmak. "Hatırlıyorum, evet. Dik başlı, ele

avuca sığmaz bir kızdı. Entel takılırdı. Ne yapsak sözümüzü dinlemezdi, başına buyruk hareket ederdi. Bahçede elinde kalın kalın kitaplarla dolaştığını hatırlıyorum. Politzer, Çernişevski, Fikret Başkaya falan... O kadar pervasızdı ki aslında biz bile çekinirdik ondan. Bir de şey vardı..."

"Ne vardı Harun Bey?" diye sormuştu Perihan, adamın sessizliği uzayınca.

"İşin aslı, altımız da ona âşıktık. Birbirimize itiraf edemiyorduk ama bence çok belliydi. Sahip olamadığımız her şeyi temsil ediyordu. Kültürlü olmayı, şehirliliği, doğallığı... Bu yüzden de en çok onun üstüne gittik. Neden soruyorsunuz?"

"Kendisi iki gündür kayıp. Belki bir fikriniz olabilir diye düşündüm."

"Kayıp mı? Bir şey mi geldi başına?"

"Henüz bilmiyoruz Harun Bey. Araştırıyoruz."

"Onu yıllardır görmedim. En son üç yıl önce, Beşiktaş'ta bir kafede karşılaştık. Cesaretimi toplayıp 'Beraber bir kahve içelim' dedim, her nasılsa kabul etti. Biraz yaşlanmıştı ama hâlâ lisedeki o ateş topu kızdı."

"Meleklerden konuşmadınız mı?"

"Hayır. Hayatlarımızdan bahsettik. Oğlum yeni ölmüştü. Yaptıklarımın bedelini ödediğimi düşünmüştüm. Evliliğim de bitmişti. O da Gezi'den sonra hapis yatmıştı galiba. Eski defterleri açmamaya özen gösterir gibiydi. Sadece ayrılırken gözlerime baktı ve beni affettiğini söyledi. Sonra da yürüdü gitti, bir daha da görmedim. Aşure günlerine, mezunlar derneğine falan gelmez."

"Tekrar başınız sağ olsun" demişti Perihan.

"Siz sağ olun. Ama o gün ondan ayrıldıktan sonra fark ettim ki Petek'i hayatım boyunca sevmişim ben. Hep onun gibi bir kadın aramışım. Hatta onun gibi bir insan olmaya çalışmışım. Ne saçma değil mi?"

Mayıs güneşi alçalıyor, Defterdarlar Sitesi'ni çevreleyen

çam ağaçlarının gölgeleri uzuyordu. Sezen Aksu "Firuze"yi söylüyordu arabanın radyosunda. Sitenin işten dönen sakinleri kapıdan beşer onar dakika arayla giriyorlardı. Sevinç'in çizdiği katil profiline uyan kimse görünmüyordu; yaşlılar ya da çocuklu ailelerdi hepsi. Diğer arabadaki asayişçiler çevrede şüpheli bir hareket olmadığını bildirdiler. Perihan bacaklarını açmak için bloğun çevresinde yürümeye karar verdi.

İstanbul'un kurulurken doğru düzgün planlanmış sayılı semtlerinden biriydi 4. Levent. Şehrin ortasındaydı ama insana kendisini sayfiyedeymiş gibi hissettiriyordu. İş Bankası'nın az uzakta yükselen gökdelenlerine inat, çocuk parkları, ağaçları ve yürüyüş yollarıyla insanın gönül rahatlığıyla torun bakabileceği bir yerdi.

Uzun bir tur atıp bloğun arka tarafına varmıştı ki Azmi Kömürcü aradı. Mahcup bir sesle etrafta bir hareket olup olmadığını soruyordu. Bunu yapmasını Hilmi Kuzu emretmişti muhtemelen. Azmi'nin kendisini operasyonun şefi gibi hissetmesini istiyordu. Perihan en ufak bir sitem kırıntısı taşımayan sesiyle cevapladı. Azmi de Perihan sormamış olmasına rağmen listedeki isimlerin çoğuna ulaştıklarını, İstanbul dışındakilerin sorgusunu o akşam ses ve görüntü bilişim sistemi SEGBİS üzerinden yapacaklarını anlattı.

"Bilhassa şu Kıbrıs'ta yaşayan ne iş yaptığı meçhul Bahtiyar Kuyucak ve İstanbullu reklamcı Kaan Altıparmak bence şüpheli şahıslar. İkisi de defalarca darp edilmişler lisede ve karanlık bağlantıları var. Yeraltı dünyasıyla falan... Onlara öncelik vereyim diyorum."

"Şahane..." dedi Perihan. "Allah kolaylık versin."

"Şey... Dargın değiliz değil mi?"

Perihan sıkılmıştı adamın mahcubiyetinden. "Dediğin gibi Azmiciğim, sonuçta profesyoneliz. Siz kendi işinize bakın, biz de bizimkine. Bir gelişme olursa haberleşiriz."

Arabaya dönüp Rengin'den termosu ve iki kâğıt bardak

aldı, sitenin dışında bekleyen Renault Mégane'ın yanına gitti. Otuzlu yaşlarda iki memur vardı arabada, Perihan'la daha önce çalışmamışlardı. Bu yüzden çay ikramına şaşırdılar, utana sıkıla aldılar bardakları. Sakallı olanın adı Bora'ydı ve yeni komiser olmuştu. Gözlüklü Seyfullah ise ondan iki yaş küçük bir komiser yardımcısıydı. Sicillerinin parlak olması dışında ikisi de iyi nişancıydı. Akıllı çocuklara benziyorlardı.

"Burada işimizin ne kadar süreceği belli değil..." dedi Perihan, iki memurun tüm ısrarına rağmen arabanın dışında, ayakta kalıp. "O yüzden vitamin takviyesi falan yapın kendinize, gözünüzü dört açın."

"Merak etmeyin amirim..." dedi sakallı Bora. "Bu işi daha önce çok yaptık, içiniz rahat olsun."

Arabaya döndüğünde Rengin telefonda annesiyle konuşuyordu. Radyoda doksanlardan kalma "Aldatıldık" şarkısı çalıyordu. Rengin telefonu kapatınca Perihan ona şarkıcının adını bilip bilmediğini sordu.

"Biliyorum amirim" dedi genç kadın gülerek. "Benim adım oradan geliyor zaten. Rahmetli babam çok severdi bu şarkıyı."

Akşam alacasında site sessizliğe büründü. Normal insanlar için yemek vaktiydi. Rengin'in merkezde hazırlamış olduğu sandviçleri kutu kola eşliğinde yediler, birer sandviç de Renault Mégane'daki bekârlara gitti. Harun Çakmak'ı arayıp ayık olup olmadığını kontrol ettiler. Sözünü tutmuştu adam, televizyon izleyerek kahve içiyordu. Polat Tower Residence cephesinde de şüpheli bir durum yoktu. Yiyecek içeceğin kolay bulunduğu bir semtte olduğundan şanslıydı Ayla.

Perihan son lokmayı yutmuştu ki telefonu çalmaya başladı. Ekranda kayınvalidesinin adını görünce açtı hemen. Yaşlı kadının sesi telaşlı geliyordu. "Ceylan çok kötü oldu kızım. Kriz gibi bir şey geçiriyor. İlla annemi isterim diye tutturdu. Babası da sakinleştiremiyor, ne yapacağımızı şaşırdık!"

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

30

İsmail Duman pis pis bakıyordu Ayla'ya. Ayla da boyu omzuna gelen adama gözlerini dikmiş susuyordu. Aralarında bir metrelik mesafe ve bir tayfunun merkezindeki sessizlik vardı. Birbirlerini yormaya çalışıyorlardı sanki. Polat Tower Residence'ın on sekizinci katındaki elli altı numaralı dairenin kapısındaydılar. Ayla kapının dışında, İsmail içerideydi. Yetmiş metrekarelik stüdyo dairenin öbür ucundaki televizyondan eski bir aksiyon filminin efektleri yükseliyordu.

"Korunmaya falan ihtiyacım yok diyorum, nesini anlamıyorsunuz?"

Ayla aynı cevabı ikinci kez vermek zorunda kaldı. "Bana verilen görevi yerine getiriyorum İsmail Bey. Eğer şikâyetiniz varsa yarın savcılığı arar söylersiniz, onlar da gerekeni yapar."

"Şimdi bütün bina öğrenecek polisin benim için geldiğini. Allah bilir neler düşünecekler. Mesleki itibarım zedelenecek. Bin yıl önceki hatırlamadığım lise muhabbetleri yüzünden bunu yaşamam resmen salakça!"

"Sanki ben bayılıyorum burada sana bekçilik etmeye!" demek geldi Ayla'nın içinden ama kendisini de şaşırtan bir sağduyuyla bunu yapmadı. "İnşallah siz haklısınızdır. Burada boşuna bulunuyoruzdur. Ama yüzde bir ihtimal bile olsa tersinin geçerli olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Tersi derken?"

"Yani ben burada ekibimle enayi durumuna düşmeyi göze alıyorum. Peki siz ölmeyi göze alıyor musunuz?"

"Bana hiçbir şey yapamazlar, silahım var!" dedi İsmail Duman. "Ona tam on üç bin dolar saydım!"

Allah'ın sabrını bu adamla sınadığına karar vermişti Ayla. Gözlerini devirerek içini çekti. "Kardeşim bak, şu an bu durumu değiştirmek ikimizin de elinden gelmez. Dediğim gibi sabah başvurunu yap, kurtul bizden."

"İlk iş yapacağım, hiç şüpheniz olmasın!"

Aşağı inerken telefonu çaldı. Başkomiser Perihan arıyordu ama asansörde telefon iyi çekmediğinden konuşmayı başaramadılar. Zemine varır varmaz geri aradı. Perihan'ın sesinde yardımcısının nadiren duyduğu, kırılgan bir şey vardı.

"Ayla ben eve gidiyorum. Ceylan'a bir şey olmuş. İlk fırsatta döneceğim ama birkaç saati bulabilir. İki görev yerinde de şu an sorumluluk sende."

"Baş üstüne amirim" dedi Ayla. Perihan'ın görevdeyken böyle bir şey yaptığını ilk kez görüyordu. "Önemli bir şey yoktur inşallah."

"Bilmiyorum. Ben dönene kadar dikkatli ol."

Perihan en yakındaki ekiple telsizden irtibat kurmuş, kendisini evine götürmelerini istemişti. Daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu da. Başına iş açacağını biliyordu ama içinde her şeyi göze almasına yol açan, uğursuz bir his vardı. Genç trafik memurunun kullandığı aracın arka koltuğunda otururken gözünün önüne Ceylan'ın farklı yaşlardaki halleri geliyordu. Yürümeyi, konuşmayı, yazmayı öğrendiği günler. Hepsini akranlarından farklı yaşlarda, bazısını daha erken bazısını daha geç yapması. Onu olduğu gibi kabul etmeyi bilmeyen, içindeki cevheri umursamayan okullarla, öğretmenlerle ve sınıf arkadaşlarıyla itişe kakışa bugüne gelmeleri. İnsanın kendisini kaderin karşısında âciz, nehirde sürüklenen dal parçası gibi hissetmesi.

Ceylan'a Asperger Sendromu teşhisi konulan gün. Daha önce hiç duymamış olduğu bir Avusturyalı doktorun adının hayatlarını değiştirmesi.

Farkına bile varmadan vazgeçtiği, Emniyet Teşkilatı'nda yükselme hayalleri. Her yıl yüzleri, isimleri, tedavi biçimleri ve verdikleri ilaçlar değişen doktorlar. Hepsine uyum sağlamak zorunda kalmak ve en kötüsü, Ceylan'ın üç yıl önce yaşadığı son duygusal patlamanın neredeyse onun canına mal olması.

Ekip arabası akşam alacasında Fatih'e doğru yol alıyor, Perihan evi aramaya korkuyordu. Kendisini en kötü ihtimale hazırlamıştı. Kapıdan girince karşılaşacağı şeye bedeninin ve ruhunun kasları sonuna kadar dayanmalıydı. Aksaray'dan geçerlerken telefonu çaldı. Tarihöncesinden kalma Nokia'nın ekranında Hilmi Kuzu'nun ismini gördü.

"Ne demek görev yerini izinsiz bırakmak Perihan?" diyordu emniyet müdürü ve aslında bir soru değildi bu.

"Evde acil bir durum yaşanıyor. Kızımla ilgili."

"Hayırdır, nesi var?"

"Bir duygusal patlama yaşamış. Babası ve babaannesi yardımcı olamamışlar. Yıllardır böyle bir şey olmuyordu. Mecbur kaldım."

"En kısa zamanda görev yerine döneceksin Perihan! O iki adamdan birine bir şey olursa meslek hayatın biter! Biz burada tam on iki ayrı yerdeki on iki şahsı sorgulamaya çalışıyoruz. Kıçımızda ayı bağırıyor resmen! Dinlemem ailevi mesele falan!"

"Siz bilirsiniz müdürüm."

"Ne? Ne diyorsun sen?"

"Ne duyduysanız onu."

Kapattı telefonu, sesini kısıp attı çantasının içine. Direksiyondaki genç trafik polisi konuşmayı duymuştu, merak ve endişeyle bakıyordu şimdi dikiz aynasından. Neye bulaştığını anlamaya çalışıyordu.

"Merak etme oğlum" dedi Perihan. "Senlik bir durum yok."

Kayınvalidesi kapıyı tükenmiş bir yüzle açtı. Oturma odasındaki televizyon yere düşmüş, ekranı parçalanmıştı. Ceylan'ın okul çantasındaki her şey etrafa saçılmış, tableti de televizyonla aynı kaderi paylaşmıştı. Beş saniyelik bir inceleme bile yeterliydi olay yerinde yaşananları anlamak için.

"Şimdi de kendisini odaya kapattı..." dedi yaşlı kadın. "Babası yarım saattir dil döküyor ama hiç ses yok. Çok korkuyorum kendine bir şey yapacak diye!"

Bülent alnını kızlarının odasının kapısına dayamış, çaresizlik içinde duruyordu. Üzerinde, işten fırlayıp geldiğini gösteren otel üniforması vardı. Bir gecede yaşlanmıştı sanki.

"Okulda çocuklar bir şey yapmışlar. Tam anlatmadı. Eve geldikten sonra titremeye başladı, aniden patladı sonra. Ne yapsam kâr etmedi."

Perihan kayınvalidesine döndü. "İlaçlarını aksatmış mıydı?"

"Tövbe kızım, o nasıl söz. Ellerimle veriyorum ben."

Bülent'i hafifçe itip kapıya dayadı kulağını, dinledi. Sonra sadece kızına sakladığı, en şefkatli sesiyle konuştu. "Ceylanım, ben geldim güzel kızım. Annen geldi. Hadi kapıyı aç da konuşalım biraz."

Susup biraz daha dinledi kapıyı, hâlâ hiçbir ses duyulmuyordu.

"Üzgün olduğunu biliyorum yavrum. Ben her zaman senin yanındayım. Hiçbir zaman yalnız değilsin sen. Ben yaşadığım müddetçe de olmayacaksın. Hadi aç kapıyı da konuşalım. Hadi annem."

Kapının ardından bir iç çekiş duyuldu önce, sonra yaklaşan ayak sesleri evdeki herkesin nefesini kesti. Derken kapı yavaşça aralandı, Ceylan'ın yüzü o aralıkta belirdi. Sanki son bir saattir ortalığı birbirine katan o değilmiş gibi ifadesiz gözlerle bakıyordu.

"Nereden biliyorsun sen üzgün olduğumu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baban söyledi. Konuşalım mı?"

"Yapbozuma yardım eder misin?"

"Tabii ki."

Kapıyı aralık bırakıp arkasını döndü ve karanlığa doğru uzaklaştı kız. Perihan yavaşça girdi içeri. "Işığı yakabilir miyim?"

"Yak tabii. Yoksa nasıl yapboz yapacağız?"

James Rizzi'nin tablosu neredeyse tamamlanmıştı. 5.000 parçanın çoğu yerini bulmuş, arabalar, binalar ve insanlar sanatçının çocuksu tarzıyla odanın ortasında renk cümbüşü yaratmıştı. Resimdeki kalabalığa bir süre bakmak bile insanın başını ağrıtabilirdi ama şimdi bunun önemi yoktu. Anne kız yapbozun iki yanına karşılıklı bağdaş kurdular. Birer parçayı aldılar ellerine ve düşünmeye başladılar. Konuşmadan geçirdikleri bir dakikanın ardından Perihan elindeki parçanın yerini bulmayı başardı. Pembe bir kuşun alt yarısıydı.

"Okuldaki çocuklar bir kabalık mı yaptılar kızım?"

Ceylan kendi elindeki parçanın yerini bulana kadar cevap vermedi. Burnundan yıldız fışkıran bir adamın mor tişörtünü gerekli boşluğa oturtunca "Evet" dedi. "Canım acıdı."

"Üzüldün mü?" diye sordu Perihan, sarı bir arabanın üst parçasını yerine koyar koymaz.

Kız ancak eline aldığı yeni parça hedefi bulduğunda konuşacaktı. "Hem üzüldüm hem de kızdım. Eve geldiğimde hâlâ çok kızgındım. Televizyonla tablet için özür dilerim."

Havada uçuşan kırmızı kalplerin, sağ alt köşedeki kadınla adam arasındaki yerlerini bulması iki dakika sürdü. "Hiç önemli değil kızım. Alırız yenilerini. Yine aynı çocuklar mı canını yakan?"

Kediye benzer yeşil bir şey iki mor gökdelen arasındaki boşluğa yarım dakika sonra yerleşiverdi. "Evet. Canımın acısı geçti ama. Şimdi seni görünce kızgınlığım da geçti."

Yapboz yeteneği pek olmayan Perihan'ın yeşil mini etek-

li kadının yassı suratına yer bulması neredeyse beş dakika aldı. "Çok sevindim. Yarın gidip onlarla konuşayım ister misin yine? İstersen öğretmeninle de konuşabilirim. Ceza alsınlar diye."

Ceylan sert bir hareketle oturttu turuncu gökdelenin üst yarısını şekli çiçeğe benzeyen boşluğa. "Gerek yok anne. Onların ceza için kimseye ihtiyacı yok. Birbirlerine de kötülük yapıyorlar zaten."

"Yemek ister misin? Acıkmışsındır."

"Acıkmadım. Yorgunum."

"Uyu istersen."

"Evet, uyuyayım artık."

Başını yastığa koyduktan sonra bir dakika içinde daldı kız. Perihan bir süre onun güzelliğini izledi. Sonra parmaklarının ucunda yürüyerek gidip ışığı söndürdü. Çıkarken kapıyı yavaşça kapattı. Salona döndüğünde Bülent kırık televizyonun karşısında ayakta durmuş kara kara düşünüyordu. Perihan omzunu okşadı merakla bakan kocasının. Kendini kanepeye bıraktı. Hiçbir konuda dertlenmek, hiçbir televizyonun yasını tutmak istemiyordu. Ceylan iyiydi ve o an tek önemli olan buydu.

Semiha yaklaştı gülümseyerek. "Kahve ister misin kızım?"

"İyi olur valla anne."

"İşe dönmeyecek misin sen?" diye sordu Bülent.

"Döneceğim."

Gözlerini kapattı, başını kanepenin arkalığına yaslayıp derin bir nefes aldı. Panik havası dağılmış, huzur geri gelmişti. Kokularıyla, yaşayanlarıyla, bitmek bilmeyen yapbozu ve ekranı kırık televizyonuyla eviydi orası. Dünyadaki yaşamaya değer tek yer.

Derken zihnini rahatsız eden bir şeyin varlığını hissetti. Dişe takılmış levrek kılçığı ya da parmağa batmış kıymık gibiydi işte ama ne olduğunu anlayamıyordu. Sanki gelip ge-

çen düşüncelerin arkasında bir gölge durmuş, ona bakıyordu. Görmesini bekleyerek.

Gözlerini açmadan o şeye odaklanmaya çalıştı. Ancak teşhis edebilirse kurtulacağını anlamıştı. O dayanılmaz köpek pisliği kokusu yine bir yerlerden gelip burnuna doldu. O varken bir türlü odaklanamıyordu. Kokunun kaynağını bulmaya çalıştı. Derken kızının az önce söylediği bir şeyin asıl anlamı, zihninde o kaynakla buluşuverdi. Kokuyu aldığı anda geldiği yeri de görmüştü. Köpek pisliğine bulanmış, ayakkabılıkta duran bir çift sarı balıkçı çizmesi. En az 44-45 numara. Birden o koca ayakların ve koca ellerin kime ait olduğunu hatırladı.

Lisenin güvenlik kamerası kayıtlarındaki kapüşonlu şahsın elleri geldi gözlerinin önüne. Gölgeyi örten sis bilincini sarsan sert rüzgârla dağılıverdi.

Merkezi arayıp aşure günü ve önceki hafta boyunca İstanbul'dan Kapadokya'ya yakın havaalanlarına kalkan uçaklarda Harun Çakmak adına alınmış bilet olup olmadığını sordu. Sonra Ayla'yı aradı ve Trafik Şube'deki arkadaşına o Ankara plakalı motosikletin kazada ölmüş eski sahibiyle Harun Çakmak ismini beraber sorgulatmasını istedi.

Sonraki on dakika boyunca hiçbir şey yapmadan, çıt çıkarmadan bekledi. Transa geçmişti sanki. Zihnindeki yapbozun parçaları şimdi kendi kendilerine hareket ederek bir araya geliyor ve karanlık bir resmi tamamlıyorlardı. Sessizliği evi öyle doldurmuştu ki telefonu çalana kadar ne kocası ne de sehpaya kahve fincanını bırakan kayınvalidesi konuşmaya cesaret edebildiler.

İlk arayan Ayla'ydı. İki yıl önce motosikletine yıldırım düşünce ölen Sadun Gül'ün Harun Çakmak'ın turizm acentesiyle çalışmış bir tur rehberi olduğunu söylüyordu. Ardından merkezden beklediği telefon geldi. Ne aşure gününde ne de önceki hafta boyunca Kapadokya'ya gitmiş Harun Çakmak adında bir yolcu vardı.

Onlar birbirlerine de kötülük yapıyor demişti Ceylan. *Ceza için başkasına ihtiyaçları yok.*

Perihan'ın bilincine yansıyan yapboz gürültüyle tamamlandı. Çelikten yapılmış dev bir kütlenin betona düşmesi gibi. Ortaya çıkan resimdeki adam çılgın gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Damarlarında akan kan uğulduyordu şimdi. Ayla'yı aradı ve yardımcısının sesini duyar duymaz, haykırır gibi konuştu.

"Harun Çakmak'ı ve İsmail Duman'ı derhal gözaltına alacağız! İkisinden de DNA örneği alıp katilinkiyle karşılaştırmamız lazım. İsmail'in silahına da el koyun. Çok dikkatli ol!"

31

Perihan'ın evinden Ayla'yı aramasının on dakika öncesinde, Rengin termosta kalmış son çayı içiyordu. Bir termos daha getirmediğine pişmandı, daha çok vardı sabaha. Perihan Başkomiser'in bunun için kızmayacağını umdu. Ayla gibi bir despot yerine onunla göreve çıkmış olduğu için kendisini şanslı sayıyordu. Ford Focus'un radyosunda nefis bir şarkı vardı. Gökhan Kırdar "Yerine Sevemem" diyordu.

Doksanlı yılların şarkılarını seviyordu; çocukluğunu hatırlatıyorlardı. Babasının hayatta, annesinin genç olduğu zamanları. Trafik Şube komiseri görevden döndüğünde ona sarılıp üniformasının kokusunu içine çektiği Erzurum, Muğla, Kırklareli, Van yıllarını.

Sırf o kokudan dolayı polis olmak istemişti belki de, kendini hayat boyu evinde hissetmek için.

Gece sakin, dolunay ışığıyla cömertti. Daha önce böyle bir görevde bulunmamıştı ama kendisini rahat ve güvende hissediyordu. Perihan Başkomiser'in arabası da sahibi gibiydi. Mütevazı, temiz ve iyi duygularla dolu. Ekip otolarındaki erkek kokusundan burada eser yoktu. Bu gidişle kadın olmasının mesleğini sevmesini önleyemeyeceğine inanacaktı ki bu başlı başına iyi bir şeydi. Zaten polis dedektiflerinin çoğu kadın olmalıydı. Ne de olsa çok daha dikkatli ve titizdiler. Daha iyi iz sürebiliyorlardı. Kendi halinde bir kadın bile ister-

se sosyal medyada araştırma yaparken dedektife dönüşebiliyordu.

Perihan Başkomiser nereye gittiğini söylememişti. Acil durum neydi? Ne olduğunu söyleyecek kadar Rengin'e güvenmemiş miydi? Şu an en çok istediği şeydi amirinin güvenini kazanmak. Tek başına bir şeylerin üstesinden gelebileceğini göstermek. Hayalinde katilin az sonra geldiğini, kendisinin de silahını çekip onu yakaladığını canlandırdı. Çocuk değildi sonuçta, poligondaki atış talimlerinden de hep iyi notlar almıştı. Gerçi bir süredir aksatmıştı o işi ama öyle bir durumda zaten ateş etmesine gerek kalmayacağını umuyordu. Şimdi suçluyu amiri yokken yakalasa o çokbilmiş Ayla'ya da iyi bir ders olurdu. Fena kadın değildi gerçi Ayla ama bazen gerçekten çekilmez oluyordu.

Karanlıkta Defterdarlar Sitesi'nin kapısından bir gölgenin çıktığını fark etti.

Arabanın farlarını yakıp bakınca eliyle gözlerini kapatmış Harun Çakmak'ı tanıdı. Far ışıklarından korunmaya çalışırken diğer elini sallayarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra farları söndürüp çıktı arabadan, adamın yanına gitti. Her zamanki sıkıntılı, hayattan bezmiş ifade vardı Harun'un yüzünde.

"Evde çok daraldım..." dedi. "Biraz yürüyüş yaparsam iyi gelir diye düşündüm."

Rengin kaşlarını çattı. "Ama güvenliğiniz için dışarı çıkmamanız gerekiyor, biliyorsunuz."

"İçki içmekten korkuyorum. Nasıl desem, alkole zaafım var. Bir başladım mı duramıyorum. Dipsomani. Amirinize de söz verdim."

Genç kadın ne yapacağını düşünürken Harun yüz metre ötedeki çocuk parkını gösterdi. "Şuraya kadar gidip otursam olmaz mı? Beş dakikacık? İsterseniz siz de benimle gelin, sonra döneriz hemen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sağına soluna bakındı Rengin. Etraf sessiz görünüyordu. Adamın çocuğunun ölümünden bahsettiğini hatırladı. Alkol sorunu olan acılı bir babanın çocuk bahçesinde nefes almak istemesini o şartlarda mantıklı buldu. Perihan Başkomiser bu kadarcık şeye bir şey demezdi. Hem o kadar akıllı geçinen bir katilin adama gözlerinin önünde saldıracak hali yoktu herhalde.

"Sadece beş dakika Harun Bey" dedi. "Daha fazlası başımızı ağrıtabilir."

"Teşekkür ederim anlayışınız için. Sizin gibi polisler varken Emniyet Teşkilatı hakkında kötü düşünmek imkânsız."

Beraber sitenin otoparkından çıkıp parka doğru yürüdüler. Çıkışta bekleyen Renault Mégane'ın yanından geçerlerken sakallı asayiş komiseri camı indirdi. Rengin eğilip durumu açıkladı. "Harun Bey biraz bunalmış, parka kadar benimle yürüyüp gelecek."

"Bir durum olursa biz buradayız" dedi sakallı komiser.

Çocuk parkı gerçekten huzur veren bir yerdi. Ay ışığında ağaçlar, salıncaklar ve kaydırak dostane görünüyordu. Rengin severdi çocuk parklarını, oradaki masumiyette iyilik görürdü. Yüz metre uzakta bir taksi durağı vardı, arada şoförlerin şakalaşmaları duyuluyordu. En yakındaki banka sırtları siteye dönük şekilde oturdular. Rengin o an cep telefonunu arabada bıraktığını fark etti. Bir an huzursuz olduysa da üstünde durmadı. Beş dakikalık teneffüsten bir şey olmazdı nasılsa.

Harun Çakmak cebinden çıkardığı sigara paketini uzattı. Rengin kullanmadığını söyleyince kocaman elleriyle bir tane çıkarıp yaktı, dumanı üfledi salıncaklara doğru. "Buraları seviyorum. Boşandıktan sonra taşındım, iyi geldi. Sitedekiler de kendi halinde insanlar. Yalnız yaşayan birisi için ideal."

"Bir daha evlenmeyi düşünmediniz mi?" diye sordu Rengin, sırf bir şey söylemiş olmak için.

"Karımı seviyordum. Yani tabii Petek Yavuz'u sevdiğim gibi değil ama çok iyi insandı. Çocuğumuzu kaybetmemizi kaldıramadı. Beni görmek ona oğlumuzu hatırlatıyordu, ayrılmak istediğinde itiraz edemedim."

"Başınız sağ olsun. Petek ile sahiden bir daha hiç temasınız olmadı mı?"

"İşin aslı, izini sürmeye çalıştım ama kendisi inançlı bir sosyalist. Anladığım kadarıyla tüm vaktini siyasi faaliyetlerle geçiriyor. Bense onun en hoşlanmadığı insan tipiyim."

"Meleklerden olduğunuz için mi?"

"Hem o hem de düzene boyun eğmiş konformist herifin tekiyim diye. Gerçi bunu size söylemem biraz saçma ama... Ne de olsa Emniyet'tensiniz."

Akademideyken devrimler tarihi hakkında kitaplar okumuş, belgeseller izlemişti Rengin. Hatta zaman zaman siyasal bilimler alanında yüksek lisans yapmayı düşündüğü oluyordu. Adama onun bildiği polislerden olmadığını göstermek istedi. "Eşitlikçi bir dünya fikri kâğıt üstünde çok güzel tabii. Ama insan doğası buna ne kadar müsait bilemiyorum. Hele tarihte sosyalizm uğruna yapılanları düşününce."

"Belki de haklısınız..." dedi adam, acı acı gülerek.

Bir dakika kadar sessiz kaldılar. Rengin saatine bakınca adam sigarasını yere atıp ayağıyla çiğnedi, etrafa bakındı. "Perihan Başkomiser burada değil mi?"

"Kısa bir süre için ayrılması gerekti ama az sonra dönecektir, hiç merak etmeyin."

"Siz evli değilsiniz sanırım..." dedi Harun, genç kadının yüzüksüz parmaklarına bakarak.

"Fırsat olmadı. Biraz hayatımı düzene koyayım ondan sonra kısmet olur belki. Bu arada isterseniz artık dönebiliriz. Amirim de neredeyse gelir."

"Arabada ilacım kalmıştı, hemen şurada" diyerek otoparkın diğer tarafını gösterdi adam. "Antabus içki içmeme engel

oluyor. İzin verirseniz bir koşu alıp geleyim."

Antabus'un ne işe yaradığını biliyordu Rengin. Adamın bu gece ayık kalması herkesin hayrınaydı. Sabırsız bir sesle "Tamam burada bekliyorum" dedi. "Oradaki ekip sorarsa bilgim dahilinde olduğunu söylersiniz."

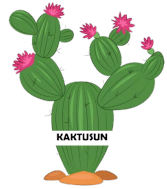
"Elbette, geliyorum hemen."

Adam otoparka doğru yürüdü, Rengin de dönüp çocuk parkına bakarak bir katil tarafından öldürülme ihtimalinin nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye başladı. Ölüm korkusu o güne kadar hiç hissetmediği bir şeydi, ürperdiğini hissetti.

Düşüncelerine o kadar yoğunlaşmıştı ki Harun Çakmak'ın parkın kapısının yanında duran demir çubuklardan biriyle kendisine arkadan yaklaştığını fark edemedi. Adam yarım metre uzunluğundaki demir çubuğu birer pençeye benzeyen elleriyle kaldırdı, sonra hızla indirdi genç kadının başına. Rengin'in son gördüğü şey, zincirleri ayın üçüncü evresinde parlayan salıncaklar oldu. Demir başına indiğinde çıkan sesi kimseler duymadı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

32

BMW R1200GS motosikletini ara sokaklardan yukarı, Çamlıca'ya doğru sürerken düşünüyordu.

Polis kıza yaptığı şey yüzünden, beyninin kıvrımlarında atan nabzının sesi dolmuştu kulaklarına. Öncekilerde böyle olmamıştı, dördünün ölümü de gerekli ve kaçınılmazdı. Oysa çocuk parkında her şey kendiliğinden olup bitmişti. Film sahnesi gibi. Demir çubuğu ne zaman eline aldığını, kızın başına nasıl indirdiğini hayal meyal hatırlıyordu. Konuştukları şeylerse belleğindeki uğultudan ibaretti.

Bambaşka bir zevk vermişti ama. Tanımadığı birini öldürmenin doğaçlama ilkelliği, meleklerin canını almaktan farklıydı. Zevk için yapılan her şey gibi, vahşiydi tadı. Bağımlılık yaratabilirdi.

Doğru düzgün hatırladığı tek şey, sonra kendi kolunu da yaralayıp kanını demir çubuğa sürmesiydi. Parmak izlerini sildikten sonra çubuğu çocuk parkında bırakmıştı. O ev kadını kılıklı başkomiser aradığı adamın Rengin'i öldürdükten sonra kendisini kaçırdığını düşünmeliydi.

"Neyse ki bu gece her şey sona eriyor..." diye düşündü, yola çıktığından beri kaçıncı kez. "Halledilmesi gereken sadece son iki melek."

Petek Yavuz da vardı tabii ama o bambaşka bir konuydu. Uzun zaman ona uygun bir son seçememişti. Her çözüm

gözüne hayatının aşkı için sıradan görünmüştü. Petek önce nefret etmişti Harun'dan, sonra suçlamış, en sonunda da ona acımıştı. Anlayamazdı ki asıl kurbanın Harun olduğunu.

Derinlerine kök salmış öfkeyi söküp atamıyordu içinden. Karanlığı seçtiğinden beri içinde hissettiği güç, o kozmik bütünlük duygusu azalmıyordu.

Bir de onlar vardı tabii. Mezuniyetten sonra aydınlığı seçtiklerini sananlar. Güya gerçek meleklere dönüştürenler. Yapmış olduklarına bakmadan örnek vatandaş, mümtaz insan, mezunlar derneğinin gözde üyesi, mason locası beyefendisi ya da Allah'ın sevgili kulu olmanın kibriyle yaşayanlar. O gariban Cumhur'a, Neslihan'a ve diğerlerine verdikleri sadakayla gece rahat uyuyanlar.

Harun ise arınmanın yolunu bulamamıştı. Serkan denen serseriye yardım etmenin bile faydası olmamıştı. Yıllarca bulamamıştı yolu, ta ki karar verene kadar. Daha önce bulmuş olsa belki de oğlu ölmeyecekti. Karısı onu terk etmeyecek, kendisini içki şişeleriyle yok etmeye çalışmayacaktı. Bu lanet şifreyi zamanında çözemediği için pişmandı.

Ama bu gece mühürlenecekti kader. Geç de olsa.

Motosikletin hızını dikkat çekmemek için artırmıyor, ara sokaklardaki kırmızı ışıklarda bile duruyor ve düşünüyordu. Okula girdiği yıl yatakhanede ona nutuk çeken abileri. Lisenin namusunu korumak gerektiğini anlatan, babasını hatırlatan o koca adamları. Zorla okuttukları *Kavgam* kitabındaki o zihninden silip atamadığı sözü. *En şiddetli arzularını gerçekleştirmek saadetine kavuşanların arasında olmak istiyorum.*

Petek Yavuz karşılaştıkları gün beraber kahve içerlerken, bunun sebebinin ülkenin o zamanki hali olduğunu söylemişti. Askeri darbenin doğurduğu vahşet hayatın ve eğitimin en doğal parçasıydı. Petek her şeyi biliyordu. Tanıdığı en akıllı insandı o. Kendisinin ne yapmayı planladığını da sezmişti. Polise hayatında ilk defa kendi isteğiyle gitmişti Petek. Onu

durdursunlar diye. Harun'u o gün ele vermemişti ama bir dahaki sefere ne yapacağı belli olmazdı.

Bu saatten sonra işini şansa bırakamazdı.

Her şeye son vereceği yere yaklaştığında hızını artırdı. Motosiklet kaskına çarpan rüzgârın sesi kulaklarında çınlarken düşündü. Kendisi önce melek, sonra meleklerin kurbanı olmuştu. Onu meleklerin arasına alarak, kafasını iğrenç şeylerle doldurarak, içindeki baba yadigârı şiddeti açığa çıkarıp yırtıcıya dönüştürerek sakatlamışlardı.

Dördü bunun bedelini ödemişti, kalan son iki melek ödeyecekti. Bu gece onun hikâyesinin tamamlanacağı geceydi.

En şiddetli arzularını gerçekleştirmek saadetine kavuşanların arasında olmak istiyorum.

Diğerleri arınmak için unutmayı seçmiş, küçük çevrelerine burjuva iyilikleri yapan görünmez kanatlı, pembe götlü meleklere dönüşmüş olabilirdi. Onların küçük çıkarlarla, iş ve itibar ilişkileriyle dolu hayatında dün dündü, bugün bugündü; ama Harun Çakmak yapamazdı.

Meleklerin laneti yüzünden ruhunu kaybetmişti o; artık ne yaşamayı ne de yaşatmayı hak ediyordu.

Kendisini turizm acentesinde ucuz turlar düzenleyen bir alkolik sanmalarına izin vermişti. Her yeri yıllardır hiç dokunmadığı içki şişeleriyle donatmıştı. Oysa tek yaptığı spordu yıllar boyunca. Kusana kadar koşmak, ağırlık kaldırmak, profesyonellerle boy ölçüşecek düzeye gelene kadar futbol oynamak. Enki'nin sırf sik kafalı melekler rahat etsin diye unutturulmuş saklı kitabının parçalarına ulaşmak. İradesini çelikleştirmek.

Okuduğu her parçada biraz daha inanmıştı kehanete. Tek tanrılı dinlerin melekleriyle beraber tarihe gömüleceği günün yaklaştığını anlamıştı.

Öldürdüğü polis kızı bulmuş olmalıydılar. Neyse ki her ihtimali hesaplamaya, alternatif planlar düşünmeye geç-

mişte bol bol zamanı olmuştu. Önceki dört melek için yaptığı gibi. Lisenin binası uzaktan göründüğünde yine o ihtiyar Pavese'nin bir sözünü düşündü. *Kaç yaşında olursan ol, uyuyunca geçecekmiş gibi gelecek. Kaç yaşında olursan ol, uyanınca geçmeyecek.*

Oğlu öldüğü gün uyanmış ve içindeki liseden kalma vicdan azabının geçmediğini, asla geçmeyeceğini görmüştü.

Bu gece onun son arınma gecesiydi.

Sonra sonsuza kadar uyuyabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

33

Fulya vadisine doğru siren çalarak, çakar lambasıyla ışıklar saçarak son sürat giden ekip otosunun arka koltuğundaki Perihan sessizce ağlıyordu. Henüz dört gündür tanıdığı Rengin'in başına gelen şey onu sarsmıştı. İlk defa yaşamıyordu bunu, daha önce de görev başında yaralanan ya da şehit olan arkadaşları olmuştu. Hepsi de içinde irili ufaklı çizikler bırakmışlardı. Rahmetli Gafur Başkomiser'in hep söylediği gibi, mesleğin fıtratında vardı. Cinayet Büro polisliği sadece başkalarının ölümüyle ilgili değildi. Yapanın da ölümüyle ilgiliydi. Deryanın içinde yüzen balıkların zamanla deryayı unutması gibi, cinayet polisleri de zamanla kendi ölümlerini unutuyorlardı. Ta ki içlerinden biri onunla yüzleşene kadar.

Rengin için duyduğu acının bir nedeni daha vardı. Kızı gerçek bir cinayet polisi olarak görememişti hiç. Büroda uzun zaman kalacağını sanmıyordu. Muhtemelen yakında yine şube değiştirir ya da teşkilattan temelli ayrılırdı. Yıllar önce ünlü bir baletin televizyonda "Biz birinin dansçı olamayacağını daha sokaktaki yürüyüşünden anlarız" dediğini duymuştu. Aynı şey Cinayet Büro için de geçerliydi. Rengin gibilere göre değildi bu iş. Kızı ekibe kabul etmemeliydi.

Bir başkomiserin ekip otosunda gözyaşı döktüğünü ilk kez gören trafik memurları şaşkındı. Perihan'ın umurunda değildi. Acının ve öfkenin ateşleriyle yanıyordu içi. Suçluluk duy-

masının mantıksız olduğunu bilmesine rağmen o zehirli duygu düşüncelerine sızacak yer arıyordu.

Rengin'i görev yerinde yalnız bırakıp eve gitmese kızın başına belki de bu gelmeyecekti.

Peki Ceylan'ın o halini öğrendikten sonra eve gitmemek gibi bir seçeneği var mıydı? Yoktu.

Yine olsa koşar mıydı kızının yanına? Koşardı. O durumda Rengin'in saldırıya uğrayacağını bilse? Buna imkân var mıydı? Yapbozu daha erken çözebilse olurdu. Peki eve gidip Ceylan'la zaman geçirmese zihnindeki parçalar yine birleşir miydi?

Bilemiyordu. Bilememek çok kötüydü.

O an yaşadığı, insanı fani varlığının zavallılığıyla yüzleşmeye çağıran, hayatta ancak birkaç kez katlanılabilecek anlardan biriydi. Bunu sindirip hayat bilgisine dönüştürecek zamanı yoktu. Rengin'e saldıran gölge planını tamamlamak için bir sonraki hedefe gidiyordu. Onu durdurduktan sonra kendi vicdanıyla yüzleşmeye fırsat bulacaktı nasılsa. Mesele görev ya da intikam değildi. O gece iblisin başarısızlığa uğradığını görmeye ihtiyacı vardı. Bunu kimin sağlayacağı bile ikinci derece önemliydi. Yine de bunu kendisinin yapması gerekiyordu.

Petek Yavuz hayatta mıydı? Rengin'e gözünü kırpmadan bunları yapan birinin onu öldürmemiş olması mümkün müydü? Gözünün önüne Harun'un kadına duyduğu aşkı anlatışı geldi. Neredeyse her cümlede değişen yüz ifadesi. Adamı orta yaş kriziyle ergenlik bunalımını aynı anda yaşayan, feleğin sillesini yemiş birisi sanmıştı. Böyle düşünmesini Harun sağlamıştı. Herkesi var olmadığına inandırmak. Şeytanın bayat numarası.

Elini istemsizce beline atıp Sig Sauer'in kılıfına dokundu. Bu temas ona hiç beklemediği bir güç verdi. Kendisini birden çok daha iyi ve dayanıklı hissetmişti. Diriliyordu. Acı ye-

rini kilovatlar gücünde elektriğe bırakıyordu. Silahın çeliğinden bedenine akan karanlık enerji yoğun ve tedirgin ediciydi. O güne kadar kimseyi öldürmemişti. O gece öldürebileceğini biliyordu. Bunu ekip otosunun geceyle sırlanmış camından yansıyan kendi yüzü söylüyordu. Gözlerini kapatıp yıllardan beri ilk kez içinden Felak ve Nas surelerini okudu. Çocukluğunda ne zaman kendisini kaybolmuş hissetse böyle yapardı. Annesinden öğrendiği gibi.

Sığınırım ben insanların Rabbine. İnsanların hükümdarına. İnsanların ilahına. O sinsi vesvesecinin şerrinden. O ki insanların göğüslerine vesveseler fısıldar. Gerek cinlerden, gerek insanlardan.

Komiser Yardımcısı Rengin çocuk parkından dönmeyince endişelenen iki sivil memur araçtan inmiş, kızı orada ağır yaralı halde bulmuşlardı. Önce katilin işi sanmış, Harun Çakmak'ın kaçırıldığını düşünmüşlerdi. Nasıl hesap vereceklerini aralarında tartışırlarken arayan Perihan derhal Harun'u almalarını söyleyince anlamışlardı durumu. Telefonda Perihan'ın esip gürlemesini dinledikten sonra ambulans çağırmışlardı. Harun Çakmak ise evinde yoktu. O da dönmemişti çocuk parkından.

"Nereden bilelim amirim?" demişlerdi. "Adamla parka gideceğini söyleyince sizin bilginiz dahilindedir sandık. Komiser yardımcısının kafasına göre hareket edeceği aklımıza gelmedi."

Rengin henüz hayattaydı. Adli tabip telefonda kızın şiddetli darbeye bağlı ağır kafa travması geçirdiğini söylemişti. Kafatasında ciddi kırık vardı, beyin dokusu havayla temas etmişti. Kan kaybı çok fazlaydı. Yaşayıp yaşamayacağını söyleyemiyordu kimse. Yaşasa bile eski hayatına devam edip edemeyeceği belli değildi.

Onu ekibe almamalıydı.

Perihan'dan talimat gelince Ayla yanına Renault Mégane'da bekleyen iki sivil memuru alıp İsmail Duman'ın kapısı-

na dayanmıştı. Sevimsiz İsmail'i gözaltına alma fikrinden engel olamadığı bir zevk duyuyordu. Maalesef kapıyı defalarca çalmasına rağmen kimse cevap vermemişti. İçeriden televizyonun sesi geliyordu. Bina yöneticisindeki anahtarla girdiklerinde adamın dairede olmadığını görmüşlerdi. Son derece saçmaydı; binadan çıktığını gören olmamıştı. Gökdelenin içinde bir yere saklanmaksa İsmail gibi sinsi bir tip için bile fazla alengirliydi.

Şüphelinin İsmail olduğunu düşünerek çıkışı tutmak için aşağı iner inmez Perihan'ı aramıştı. Beklemesini istemişti başkomiser. Az sonra yanlarında olacaktı. Hiç olmadığı kadar sert ve tartışmaya kapalıydı sesi.

Anlam veremese de Ayla söyleneni yapmıştı. Resepsiyonun önüne Sevinç'le beraber konuşlanıp diğer memurlardan arkadaki çıkışa dönmelerini istemişti. Perihan'ı beklerken binaya girip çıkan herkese kimlik ve GBT kontrolü yapacaklardı. Geçen süre boyunca iki Çinli işadamı, bir tanınmış dizi oyuncusu ve Ayla'nın hayat kadını olup olmadıklarını anlayamadığı tuhaf makyajlı üç kız maruz kalmıştı kontrole.

"Şu an ikisi de binanın içinde" dedi Perihan gelir gelmez. "Şüpheli şahıs Harun Çakmak. Bir yolunu bulup içeri girdi. Nasıl olduğunu artık sonra öğrensek de olur."

"Nasıl anladınız amirim?"

"Sonra anlatırım. Şimdi sen dediğimi yap."

"Baş üstüne. Destek çağıralım mı?"

"Çağır ama bekleyecek zamanımız yok."

"Elli katı tek tek aramamız gerekebilir."

"Gerekirse arayacağız."

Yanlarına o akşam Ayla'yla görev yapan iki sivil asayişçiyi de alıp aramaya İsmail'in yaşadığı on sekizinci kattan başladılar. Sonra bir üst kata geçtiler. Çaldıkları her kapıyı polislere endişeyle bakan, durumdan habersiz insanlar açtı. Farklı yaşam tarzlarına ve pasaportlara sahiplerdi. Yat-

sı namazını yarıda kesenler, kafası güzeller, işadamları, babası zengin öğrenciler, yabancı konsolosluk çalışanları, yeni boşanmış erkekler, sanatçılar, ahlak polisinin geldiğini sanıp kaçmaya çalışanlar. Hatta bu farklı gruplardan olup da geceyi beraber geçirenler. Mısırlı işadamı ve onunla poker oynayan Boğaziçi Üniversitesi delikanlıları. Beraber Türk dizisi izleyen Lübnanlı ve İsrailli hemşireler. Moldovalı telekız ve konsoloslukta kâtip olduğunu söyleyen ama bir tek alnında MI6 yazmayan genç İngiliz... Kırk iki katlı Babil Kulesi gibi binada her çeşit insan vardı. Bir tek İsmail Duman ve dokuz milimetrelik Browning'i ortada yoktu.

Destek için Asayiş Şube'den motosikletli Yunus polisleri gelince arama hızı iki katına çıktı. On sekizinci kattan yukarı ve aşağıya doğru iki ayrı ekip halinde devam edilecekti. Üçüncü bir ekip de yeraltındaki otoparkları ve ara merdivenleri tarayacaktı. Binanın özel güvenlik görevlileri de seferber edilmişti. Yine de samanlıkta iğneden halliceydi durum.

"Şüpheli ikisi birden olmasın?"

İsmail Duman'ın on sekizinci kattaki dairesinde Perihan ve Kriminolog Sevinç baş başaydılar. Arama işini Ayla'ya ve emrindeki Yunus polislerine bırakmışlardı. Başkomiser birkaç dakika önce emniyet müdürüne telefon edip basını binadan uzak tutmasını istemişti. Hilmi Kuzu o kadar heyecanlıydı ki o an Perihan'dan emir aldığını fark edememişti bile. İsmail'in evinde ipucu bulmaya çalışıyorlardı. Ne aradıklarını ikisi de bilmiyordu. Gördükleri her şey önemli ya da önemsizdi.

"Şüpheli Harun Çakmak..." dedi Perihan, ahşap-metal karışımı beyaz çalışma masasının çekmecelerini açıp kapatırken. "Niye bilmiyorum ama kendi melekler tayfasındaki arkadaşlarını öldürmeye karar vermiş. Petek Yavuz'u zorla alıkoyan da o. Tabii çoktan öldürmediyse. Maktul profiline uyduğu için gizlenmeyi becerdi. İsmail şimdi tehlikede olan."

"Kendisinin de bir kurban olduğunu düşünüyor olabilir..."

dedi Sevinç. Televizyonun iki yanında duvara monte edilmiş, stadyum akreditasyon kartlarıyla dolu dolapları karıştırıyordu. "Belki kendisini de bir kurban olarak görüyor. Seri katil profillerinde rastlanan bir durum. Bu onlara yaptıkları şeyleri kendi içlerinde meşrulaştırma hakkı veriyor."

"On iki kişilik listeyi de kendisini perdelemek için hazırladı. Bize yardım ediyormuş gibi yapıp şüpheyi uzaklaştırdı. Hem de soruşturmayı çıkmaza sürmeye çalıştı."

"Haklısınız, fakat şey... Burada arama iznimiz yok. İsterseniz Rengin'e söyleyelim halletsin. Başımız ağrımasın sonra."

Rengin'in saldırıya uğradığını henüz ne Sevinç'e ne de Ayla'ya söylemiş olduğunu Perihan o an fark etti. Çekmeceleri daha da hızlı, mekanik hareketlerle açıp kapatmaya başlamıştı. İçindekileri görmüyordu sanki. Onun sessizliğinden hoşlanmayan Sevinç dolap karıştırmayı bıraktı. Yavaşça birkaç adım yaklaştı. Perihan tüm gücüyle iki elinin ayasını birden indirdi masaya. Üzerinde ne varsa yere savruldu.

"Rengin yaralandı..." dedi çekmeceye bakarak. "Harun başına metal çubukla vurup kaçmış."

Sevinç yutkundu. "Anladım... Çok mu kötü?"

"Kurtulamayabilir."

"Şu an nerede?"

"Surp Pırgiç Hastanesi'nde. Ameliyatta."

İsmail'in bekâr evi o an uğursuz bir mağara gibiydi. Posterlerdeki eski futbolcular kristal avizenin çiğ ışığında Mısır freskleri gibi görünüyordu. Perihan'ın dikkatini masadan yere savrulmuş kâğıtlardan biri çekti. Son aşure gününün davetiyesiydi. Mezunlar buluşması mesajının hemen altında lisenin karakalem illüstrasyonu vardı. Okulun tarihi binasının ön cephesi. Perihan'ın gözlerini davetiyeye diktiğini fark eden Sevinç de eğilip baktı. Sonra başlarını kaldırdılar, göz göze gelince anladılar aynı şeyi düşündüklerini.

"Şu an tamamen yanlış yerdeyiz" dedi Perihan.

34

Lise binası ay ışığında epey farklı görünüyordu. Çamlıca yolunda birden beliren bir sürprizdi sanki. Karanlıkta masal şatolarını andırıyordu. Ön cepheyi iki projektörün mavi filtreli ışığı çaprazlama aydınlatmıştı. Bu saatte civarda kimseler yoktu. Aydınlatma Boğaz'dan geçen gemicilerin ya da Avrupa yakasından bakanların göz zevki içindi. Biraz uzakta lazer ışıklarıyla Türk bayrağı giydirilmiş Çamlıca TV Radyo Kulesi'nin fütüristik mimarisi göz alıyordu. Diğer taraftaysa Mimar Sinan'ın muhteşem tarzını umutsuzca taklit eden Çamlıca Camii'nin altı minaresi ışıldıyordu. Aradaki her şey korudaki ağaçların karaltıları tarafından yutulmuştu. Sadece yatakhane katındaki ışıklar yanıyordu. Öğrenciler yatmaya hazırlanıyordu.

"Beklesek olmaz mı?" diye sordu lise müdürü Necmi Köse. Üzerinde hâlâ evinden polis aracıyla apar topar alınmış olmanın şaşkınlığı vardı. "Yarım saate kadar tuvalet hazırlıklarını bitirip yatakhanelere çekilecekler. Işıklar söndürülecek."

Perihan direksiyonda parmaklarıyla ritim tutarak binaya bakıyordu. Ayla yanında, lise müdürüyle Sevinç arka koltuktaydı. Adamın söyledikleri mantıklı olmasına mantıklıydı ama geç kalmışlardı. Kitaba göre bir an önce müdahale etmeliydiler. Yüz elli çocuk şimdilik rehine değildi ama her an

olabilirlerdi. O çapta bir rehine kurtarma operasyonunu hayal etmek bile istemiyordu. İşe özel tim karışacak ve ortalık cehenneme dönecekti. Sonuçta binada silahlı bir deli vardı. Öte yandan öğrencilerin bunu fark etmesi işleri iyice zorlaştıracak bir paniğe yol açacaktı. Perihan'ın tek umudu Harun Çakmak'ın kendi işine bakması ve çocuklara bulaşmamasıydı. İsmail Duman'ı şimdiye kadar öldürmüş olmalıydı. Eğer henüz öldürmediyse, bir süre daha öldürmeyeceği düşünülebilirdi. Belki kapanış töreni hazırlıyordu. Belki de bunu seyircili yapmak istiyor ve kendilerinin içeri girmesini bekliyordu. Peki sonra nasıl kaçmayı düşünüyordu? Perihan'a çocukların yatmasını ve ışıkların söndürülmesini beklemek mantıklı görünmeye başladı.

"Hocam kaç yatakhane var?" diye sordu Ayla.

"Dokuz" dedi Necmi Köse.

"Amirim isterseniz her birinin kapısına memur koyalım. Kimse içeri girmesin kimse de dışarı çıkmasın."

"O kadar adamımız yok ki."

"Elimizdekilerle koridoru kontrol edebilirim."

"Tamam..." dedi Perihan. "Sessiz olun. İçeride polis şovu istemiyorum."

Polat Tower'dan çıkmadan önce liseyi arayıp güvenlikçilerden içeri giriş olup olmadığına bakmalarını istemişlerdi. Hiçbir kamerada bir şey görünmüyordu. Sonra lise müdürünü aramışlardı. Perihan adama kendi öğrenciliği zamanında okuldan kaçmak ya da gizlice girmek için kullandıkları özel bir yer var mıydı diye sormuştu. Her yatılı okulda olurdu öyle yerler. Necmi Köse arka bahçenin koruya bakan duvarındaki eski bir geçişten bahsetmişti. Yıllardır sadece bahçıvanların kullandığı tahta kapı. Kameraların kör noktası. Güvenlikçiler beş dakika sonra kapının kilidinin kırılmış olduğunu bildirmişlerdi.

Telsizdeki ses çocukların yatakhanelere çekildiğini söyledi.

Işıklar söndürülmüş, iki Yunus polisi, iki sivil memur ve Ayla koridordaki yerlerini almışlardı. Her birine iki yatakhane kapısı düşüyordu. Lisenin gececi gözetmenleri de onlara eşlik edecekti. İşler ters giderse çocukları sakinleştirmek için.

"Başlıyoruz" dedi Perihan.

Binaya girip alacakaranlık koridorlarda sessizce ilerlediler. Silahların güvenlik kilitleri açılmıştı. Ayak sesleri sekiz metre yüksekliğindeki tavanlarda yankılanıyordu. Aydınlatılmış dış cephenin aksine okulun içi o saatte kasvetli ve melankolikti. Perihan'ın aklına Bursa'daki kendi yatılı okul yıllarından sahneler geldi. Başını sallayarak kovaladı düşünceleri.

"Nereden başlayacağız?" diye sordu Sevinç.

Perihan lise müdürüne döndü. "Nereden başlayalım?"

"İnanın hiçbir fikrim yok."

Gözlerini yüksek tavana dikip yarım dakika kadar düşündü Perihan. Binanın ağırlığını ölçmeye çalışıyordu sanki.

"Meleklerin yatakhanesi hangisiydi?"

"Onuncu yatakhane. Ama orası artık yatakhane değil. Kullanılmayan somyaları ve dolapları koyuyoruz."

"Oraya gidelim."

İki irikıyım Yunus polisiyle beraber toplam beş kişiydiler. Merdivenleri çıkıp birkaç gün önce güvenlik kamerasında kapüşonlu şahsı izledikleri yatakhane koridoruna ulaştılar. Koridor diğer ucunda L şeklinde kıvrılıp yirmi metre daha devam ediyordu. Onuncu yatakhane oradaydı. Müdürün söylediğine göre vaktiyle melekler orayı özel olarak seçmişti. Gözlerden uzak olmak için. Perihan bu seçime minnettar oldu. Cehennem orada yaşanacaksa diğer yatakhanelerden uzakta olması iyiydi. Koridorda ilerlerken yatakhanelerin birinin penceresinde küçük bir yüz fark etti. On iki-on üç yaşlarında bir kız. Pervaza tünemiş, meraklı gözlerle bakıyordu. Üzerinde pembe çiçekli pijama vardı. Perihan ona gülümsedi ve son anda arkasına sakladığı silahı görmediğini umdu. Kız

beş saniye kadar daha baktı, sonra o da gülümsedi. Lise müdürü Necmi Köse durumu fark edip Perihan'ın yanına gelince çocuğun küçük başı hızla kayboldu.

Müdürü koridorda bırakıp yatakhane kapısına vardıklarında, içeriden gelen müziği duydular. Candan Erçetin'in sesiydi. *Biliyorum sen bir meleksin, bana yardım için gönderildin. Biliyorum sen bir meleksin, zor günlerimde çıkageldin.*

"Kapıyı aç Harun Çakmak, polis!" diye seslendi Ayla.

Candan Erçetin'in şarkısı birisi düğmeye basmış gibi kesildi, sonra Harun'un sesi duyuldu. "Kapı açık, itmeniz yeter."

Silahlarını doğrultarak girdiklerinde, karşılarında cehennemi buldular. İsmail Duman demir somyalar ve boş ahşap dolaplarla dolu yatakhanenin ortasındaki sandalyeye koli bantlarıyla bağlanmış, kanlar içinde oturuyordu. Belden yukarısı çıplaktı. Burnu kırılmıştı ve ağlıyordu. Ağzına kendi fanilası tıkılmış olduğundan konuşamıyordu. Sandalyenin etrafına beyaz boyayla bir altıgen çizilmişti. Her köşesinde birer mum yanıyordu. Yere yan yana iki melek biblosu konmuştu. Mumlar dışında yatakhaneyi aydınlatan tek şey kapının hemen üzerindeki karpuz şeklindeki lambaydı. Arkadaki pencereden görünen Boğaz, gecenin karanlığında ışıl ışıldı. Harun Çakmak bir elinde cep telefonu, diğerinde tabancayla ayaktaydı. İsmail'in dokuz milimetrelik Browning'iydi. Pahalı oyuncak.

"Silahı bırak. Ellerini başının üstüne koyup yere çök" dedi Perihan. "Kaçma şansın yok."

İsmail'in saçlarını okşadı Harun. "Melek kardeşimi eski günlerdeki yatakhanemize davet ettim. Şu son olaylar hakkında biraz dertleşelim diye. Sağ olsun kırmadı. Hiç şüphelenmedi. Hatta mal kabul girişini kullanıp gökdelenden sizinkilere görünmeden çıkmayı becerdi. Adı üstünde, Kedi İsmail."

Perihan sesini yükseltti. "Salak salak konuşma Harun. Kendini ne sanıyorsun? Vurmaya mecbur bırakma bizi."

"Buna müsaade edemem" diyerek silahı İsmail'in başına dayadı adam. "Son kalan iki meleği de öldürmek benim işim."

"Son melek kim?"

"Anlamadınız mı? Benim tabii ki."

"Ne yani? Son kurşunu kendine mi sıkacaksın?"

"Bravo amirim, meleklerin son üyesiyim ben. Ne yalan söyleyeyim, hafife almışım sizi. Pek dedektife benzemiyorsunuz, mazur görün. Bana rahmetli Müjgân Teyzemi hatırlatıyorsunuz."

"Son kez söylüyorum!"

"Ben bu melekler muhabbeti yüzünden hayat boyu çok acı çektim. Vursanız bile daha kötü bir yere gidemem ki o işi de ben yapacağım. Tabii önce İsmail kardeşimi yolcu ettikten sonra. Ondan sonra siz sağ ben selamet."

Adamın içinde başka bir benlik uyanmış, ruhunu ele geçirmiş gibiydi. Sesi daha derinden, vaaz verir gibi çıkıyordu. Tane tane, telaşsız konuşuyordu. Her kelimesiyle tavan biraz daha alçalıyordu sanki.

"Çocuk parkında kaçırıldığımı düşünürsünüz diye ummuştum. Helal olsun valla. Final sahnesini seyretmeyi hak ettiniz. O yüzden bir umut bekledim sizi. Ama biraz daha gecikseydiniz siz olmadan bitirecektim, ne yalan söyleyeyim. Bu arada özür dilerim. Rengin'i öldürmek istemezdim."

"Şerefsiz herif!" diye bağırdı Ayla ve silahını indirmeden bir adım attı Harun'a doğru.

"Hiç yeltenme polis abla. Zaten dördünü kurtaramadınız, son ikisinin ölümüne de şahitlik edin olsun bitsin. Kedi İsmailciğimin beynine sıkıp aynısını kendime yapmam iki saniye. Sonra ortada melek falan kalmayacak. Buraya kadar gelmişken bence finali kaçırmayın."

İsmail hırıltılar çıkararak başını delirmiş gibi iki yana sallamaya başladı. Kapana kısılmış iri bir hayvanınkine benziyordu çıkardığı sesler. Hayatı için yalvarıyordu.

"Bırak adamı!" diye bağırdı Perihan.

İsmail'in ensesine gülerek, neredeyse dostça bir tokat attı Harun. "Sabırlı ol be oğlum. Bitiyor."

İsmail'in gırtlağından çıkan sesler daha da korkunç bir hal aldı. Tarihöncesinden kalma bir yaratık yeri göğü inleterek acı çekiyordu sanki.

Ayla birden indirdi silahını. "Kusura bakmayın amirim. Ben buna daha fazla dayanamayacağım."

Sonra dönüp ağır adımlarla çıktı gitti kapıdan. Yunus polislerinden biri arkasından söylendi. "Kadından polis olursa..."

Harun silahı tekrar dayadı Kedi İsmail'in kafasına. "Lan oğlum, kes sesini. İki laf ettirmiyorsun."

Söz dinlerse bir ihtimal canının bağışlanacağını uman İsmail gırtlağını parçalamayı ve çırpınmayı bıraktı. Pes etmişti, sessizce ağlıyordu şimdi. Bacaklarının arasında beliren ıslaklık pantolonunun rengini koyulaştırarak baldırlarına doğru yayılmaya başlamıştı.

Harun gülümsedi. "Asabi abla gittiğine göre daha sakin konuşabiliriz. Bayburtlu kamyoncu Ragıp'ın oğluyum ben. Babam çok affedersiniz sığırın tekiydi. Ya evde olmazdı ya da geldiği zaman anamı eşek sudan gelene kadar döverdi. Hayatta tek şansım sınavları kazanıp kapağı İstanbul'da bir yatılı okula atmaktı. Gece gündüz çalıştım ve hayallerimin okulunu kazandım. Ama bambaşka bir şiddet girdabının içinde buldum kendimi. Üstelik faillerinden biri de bendim. Milleti dövdük, ezdik, sakat bıraktık, intihara sürükledik. Niye? Güya adamdan sayılalım diye. Karanlık herifler o yaşta kafamızın içini türlü pisliklerle doldurdular. Geceleri arka bahçede köpek gibi ulumayı öğrettiler bize. Kurban ettiler resmen. Mezuniyetten sonra meleklerin diğer elemanları hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam etti. Muteber insanlar oldular. Ben, Bayburtlu Ragıp'ın oğlu, bunu yapamadım. İşlediğim günahların lanetinden kurtulamadım. Arınmak için tek ça-

rem onları tek tek cezalandırmaktı. Zekâm da buna yeterdi."

"O kadar akıllıysan sizi bu yola itenlerin peşine düşseydin ya!" diye bağırdı Perihan.

"Düşünmedim mi sanıyorsun?"

"O zaman?"

"Tahmin edemeyeceğin kadar karanlık herifler onlar. Çok derin yerlerden. Sıkıyönetim komutanı bile vardı arkalarında. O zamanın cellatları vardı. Şimdi kim bilir hangi kimliklerle neredeler. Ama biz buradayız. Her şeyin başladığı yatakhanemizde. Bu kardeşimi de postaladıktan sonra huzur içinde en yüce varlığın huzuruna çıkacağım. Bana yol gösteren ışığın. Hayat bana başka bir arınma şansı vermedi."

Karşısındakinin tahmin ettiğinden de deli olduğunu anlamıştı Perihan. Aklına gelen son çareye sarıldı. "Peki Petek Yavuz?"

Harun Çakmak'ın bakışları dalgınlaştı birden. "Petek Yavuz mu?"

"Onu da mı öldürdün?"

"Ah, işte onu yapamadım amirim. İstedim ama yapamadım. O kadında efsunlu bir şey var. Elim kolum bağlanıyor."

"Nerede?"

"Ayağıma dolanamayacağı bir yere kapatmam gerekti. Sizinle tekrar konuşması riskini göze alamazdım."

"Ne yaptın kadına?"

"Yerini telefonumda bulacaksınız. Ekran şifresi 111971. Sim kodu 1528. İlki doğum tarihim, ikincisi lise numaram. Şanslıysa henüz hayatta olabilir."

"Niye inanayım senin gibi bir katile?"

"Valla o sizin derdiniz. Otuz saniye sonra benim hiçbir derdim kalmamış olacak. Son bir sorusu olan?"

Perihan o an adamın arkasındaki pencerede, gecenin karanlığında bir şeyin belirdiğini fark etti. Önce hayal gördüğünü sandı ama dikkatli bakınca gerçek olduğunu anladı.

Ayla'ydı bu. Binanın dış cephesinin girintilerine tutunarak yatakhanenin camına tırmanmıştı. Başkomiserin bakışlarındaki şaşkınlığı fark eden Harun hızla arkasını döndü. Bir doksan boyu ve elinde silahıyla eski dağcı Ayla'yı karşısında bulunca paniğe kapılıp Browning'i ateşledi. Cam tuzla buz olurken Ayla'nın çığlığı duyuldu. Aynı anda Perihan da tetiğe basmış, Harun'un bacağına saplanan kurşun zemini kana bulamıştı. Yunus polisleri atıldılar ve yüzüstü yığılan adamın sırtına dayadılar dizlerini. Yere düşmüş Browning'i eğilip kaptı Perihan. Kedi İsmail başını bağlı olduğu sandalyede eğebildiği kadar eğmiş bütün gücüyle insanlık dışı sesler çıkarıyordu. Sırılsıklam olmuştu pantolonu.

Ayla kanayan omzunu tutarak camları kırık pencereden içeri atladı. İsmail'in yanına gidip diğer elini adamın kan ve terden yapış yapış olmuş boya sarısı saçlarına koydu.

"Bağırmasana kardeşim! Çocuklar uyuyor."

35

Siyah makam aracı Yedikule'deki Surp Pırgiç Hastanesi'nin önünde durdu, Emniyet Müdürü Hilmi Kuzu ve Başkomiser Azmi Kömürcü indiler. Sabah ezanının hemen sonrasıydı, henüz aydınlanıyordu gün. Saatlerdir acil servis kapısının önünde çay ve sigara içerek bekleyen kameralı, mikrofonlu ve fotoğraf makineli gazeteciler onlara doğru hareketlendi, sabahın sessizliğinde yankılandı sorular.

"Sayın emniyet müdürü, cinayetler gerçekten aydınlandı mı?"

"Zanlının da aynı liseden olduğu doğru mu?"

"Yaralı polislerin sağlık durumları nasıl?"

Hilmi Kuzu acil servisin kapısına iki üniformalı polis eşliğinde vardığında Azmi Kömürcü'ye başıyla gazetecileri işaret etti. Sonra beklemeden girdi içeri, otomatik kapıdan geçip koridorda uzaklaştı. Azmi dönüp yorgun ve muzaffer gözlerle baktı medya ordusuna.

"Sayın basın mensupları. Şu an memnuniyetle söyleyebilirim ki sayın emniyet müdürümüzle beraber yürüttüğümüz geniş kapsamlı soruşturma neticesini vermiştir. Ülkemizin en köklü ve en değerli okullarından birinin dört mezununun katil zanlısı dün geceki operasyonla sağ olarak ele geçirildi. En yakın zamanda Türk adaletine teslim edilecek. İstanbul halkına verdiğimiz sözü kısa sürede yerine getirebil-

diğimiz için sevinçliyiz. Öte yandan maalesef biri ağır, diğeri hafif yaralı iki polisimiz var, tedavileri sürüyor. Sayın emniyet müdürümüz sağlık durumlarını müşahede etmek üzere buradalar."

"Kayıp Türkiye Komünist Partisi üyesi Petek Yavuz bulundu mu?" diye sordu, gözlüklü bir kadın muhabir.

Azmi Kömürcü kaşlarını çattı. "Kendisinin alıkonulduğu yeri katil zanlısından edindiğimiz bilgiyle bulduk. Petek Yavuz'un sağlığı iyi. Başka bir hastanede müşahede altında."

"Cinayet ve kaçırılma olayları arasındaki bağlantı nedir?"

"Şimdilik bu kadar arkadaşlar" dedi Azmi. "Gereken açıklamalar gün içinde Basın Enformasyon Dairesi tarafından yapılacak. Müsaadenizle."

Başkomiser Perihan Uygur hastanenin bahçesindeki ahşap kanepeye oturmuş sigara içiyordu. Dört bloğun ortasında, kare şeklinde bir bahçeydi. Küçük havuzdaki fıskiyenin mırıltısı, suya düşen damlaların sesi ve başlayan günü kutlayan kuşların cıvıltıları birbirine karışıyordu. Şafak vaktinin ışığında taze ve hafiflemiş görünüyordu dünya. Biraz önce ailesini arayıp merak etmemelerini, sağlığının iyi olduğunu söylemişti. Sonra gece boyu yaşananlar tek tek gelmişti gözünün önüne. Harun Çakmak'ın sinir bozucu sözleri ve silah patlamaları kulaklarında tekrar yankılanmıştı. Şimdiyse kendi yüzünün havuzun suyundaki yansımasına bakıyordu. Midesi yanıyordu yine. Artık sigarayı bıraksa fena olmazdı.

Acil servisin bahçeye açılan kapısından tanıdık bir simanın çıkıp kendisine doğru geldiğini gördü. Azmi Kömürcü ağır adımlarla yaklaştı, yanına varınca gülümsedi.

"Merhaba Perihan, nasılsın?"

"Vay, önce selam vermeyi öğrenmişsin bakıyorum."

"Oturabilir miyim?"

"Ayıp ettin, otur tabii..." dedi Perihan, izmariti tahta kanepeye sürtüp söndürerek.

Azmi mahcup bir şekilde ilişti. "Gece şahane bir iş çıkarmışsınız. Helal olsun valla."

"Sağ olasın. Şansımız yaver gitti."

"Nasıl tahmin ettin peki?"

"Harun Çakmak'ın katil olduğunu mu? Galiba bir şey kötülüğün sonunda dönüp dolaşıp kendisini vuracağını anlamamı sağladı. Adamın bize o on iki kişilik listeyi vermesinin amacının kafamızı karıştırıp çözümden uzaklaştırmak olduğunu..."

"Biz de salak gibi düşüyorduk tuzağına. Tabii sen olmasaydın... İsmail'i neden gözaltına aldırmak istedin peki?"

"Hızlı düşünmek lazımdı, bir hata daha yapmaya zaman yoktu" dedi Perihan. Başını nöroloji servisinin bahçeye açılan kapısında beliren Hilmi Kuzu'ya çevirdi. Müdürün arkasında yine iki üniformalı memur vardı. Onların arkasında da tek kolu ve omzu sargılı Ayla, diğer eliyle sigarasını yakmaya çalışarak yürüyordu.

"Lütfen kalkmayın arkadaşlar" dedi müdür yanlarına varınca. "Ben oturmayacağım, sağ olun. Perihancığım akşamki operasyondan dolayı seninle gurur duyuyoruz. Sen ve ekibinin başarı belgesi almanız için içişleri bakanına bugün rapor sunacağım."

Ayla'ya baktı Perihan. "Rengin'in yanında şimdi kim var?"

"Annesi amirim. Kızıyla yalnız kalmak istedi."

Hilmi Kuzu içini çekti. "Durumu çok ağır kızcağızın. Doktor bir sürü şey anlattı, yarısını anlamadım. Komadan ne zaman çıkacağını kimse söyleyemiyor."

"Zaten çıkıp çıkamayacağı da belli değil" dedi Ayla.

"Ayla Komiser, Rengin'in operasyonun en kritik anında, fedakâr bir şekilde yaralandığını söylüyor. Öyle mi?"

Yardımcısıyla bir saniye bakıştıktan sonra "Evet efendim..." dedi Perihan. "Komiser Yardımcısı Rengin Süer, şüpheli şahsı durdurmak isterken yaralandı. Bu sayede şahsın

niyetinin açığa çıkmasını sağladı. Kendisi o fedakârlığı yapmamış olsaydı başaramayabilirdik. Naçizane kanaatim, şehit olduğu takdirde ailesine en yüksek dereceden şehit maaşı verilmesi."

"Bunu da raporumda ileteceğim..." dedi Hilmi Kuzu kaşlarını çatarak. "Madem sen öyle diyorsun."

"Petek Yavuz iyi mi?"

"Fareler ve hamamböcekleriyle dolu bir kalorifer dairesinde otuz saat bağlı kalmış birisi ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi" dedi Azmi. "Neyse ki mücadeleci bir kadın. Şu an hastanede dinleniyor. Kızı da yanında. Kısa zamanda toparlayacaktır."

"Belki kendisini de ziyaret etmemizi ister" dedi Hilmi Kuzu.

"Hiç zannetmiyorum..." dedi Perihan.

Öğleye doğru eve döndüğünde onu kapıda Bülent karşıladı. Sıkı sıkı sarıldı karısına, operasyonla ilgili haberleri televizyonda görmüştü. Sonra Semiha da gelip ikisini kucakladı. Üçü hiç konuşmadan, birbirlerine sarılı halde bir dakika boyunca kaldılar.

"Bir saniye..." dedi Perihan, nihayet birbirlerinden ayrıldıktan sonra. "Hangi televizyonda gördünüz? Kırılmıştı, tamir mi oldu?"

"Hayır..." dedi Bülent gülümseyerek.

Salona gidince gördüğü şey şaşırttı Perihan'ı. Sehpanın üzerinde yepyeni bir televizyon duruyordu. Hem de eskisinin aksine gıcır gıcır, son model bir alet. Neler olduğunu anlamaya çalışarak bir teknoloji harikasına bir de kocasına baktı.

"Benim terfi kesinleşti..." dedi Bülent gülümseyerek. "Haftaya kat müdürü oluyorum!"

Gülümseyerek sarıldı kocasına. "Aslan kocam benim! Biliyordum bunu da başaracağını!"

"Maaşıma yüzde elli zam yapacaklar."

"Şahane!"

"Belki kenara para koyarız. Seneye kredi alıp yine kuruyemişçi açarım."

"Aman!" dedi Perihan ters ters bakıp. "Bir daha ticarete atılayım deme de ne yaparsan yap!"

Ceylan odasında, yapbozun başındaydı. Arkası pencereye dönük halde bağdaş kurmuş, dikkatle bakıyordu. Saçlarını topuz yapmış, ellerini güzel çenesinin altında birleştirmişti. Aralık duran perdelerden sızan mayıs ışığında o ve odası müzelerdeki tablolara benziyordu. James Rizzi'nin resminin ancak onda biri halının üstünde birleşmiş haldeydi. Bir kez daha başlamıştı belli ki. Annesini görünce elini kaldırıp Kızılderililer gibi selam verdi. Bu Perihan'ın da katılabileceği anlamına geliyordu. Eğilip kızını saçlarından öptü, yanına bağdaş kurdu.

"Bugün işe gitmedin mi?"

"Gitmedim."

"Ben de okula gitmedim. Babam göndermedi."

"Beraber zaman geçiririz işte, ne güzel."

"Çok sevinirim."

Perihan eline yığının içinden rasgele bir parça alıp renk cümbüşü resme bakmaya başladı. İki dakika sonra yavaşça uzandı, parçayı koyabildi yerine.

İki mor ağacın arasında gezinen eflatun bir kuştu bu.

